

ကံ့ဗ်းယုာ်ခိာ်အဝုဏ္ဏ

ရွှေဒေါင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ပဉ္စမတွဲ

(မေတ္တာသောက ဗျာပါဒ ဝတ္ထုတိုများ)

mgvye.com

mgyc.com

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

ပဉ္စမတွဲ (မေတ္တာသောက ဗျာပါဒ ဝတ္ထုတိုများ)

ISBN 9789997112576

SOD7

9 789997 112576

3,800.00KS

ဧည့်သည်ခံ၊ ဧည့်သည်ခံချုပ် မဂ္ဂဇာတီ	
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း	
စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၇၄၁၀၆၀၆ နှင့်
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၈၉၉၀၆၀၈ တို့ဖြင့်
ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၆ ခု၊ နိုဝင်ဘာလတွင် တန်ဖိုး ၂၃၈၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။	
စာအုပ်ချုပ် - ကိုပြင့်	

မာတိကာ

၁ - ဂြိုဟ်မွေ့တဲ့ငွေ	၁
၂ - အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်	၅၄
၃ - နိယာမတရား၏ တရားပုံ	၇၂
၄ - မာနကြီး	၈၄
၅ - ဇာတ်လိုက်	၁၀၁
၆ - ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်	၁၁၂
၇ - မသိမကောင်း သိမကောင်း	၁၂၈
၈ - ကြက်တူရွေးနှုတ်သီး	၁၄၈
၉ - ကိုယ်တစ်ကိုယ် ခေါင်းနှစ်လုံး	၁၆၃
၁၀ - ဘုတ္တိုင်း	၁၇၆
၁၁ - ဗိုလ်ပုတက်	၁၉၁
၁၂ - စက္ကင်း ပတ္တမြားငမောက် ပျောက်ဆုံးသလော	၂၀၃
၁၃ - အမေတို့ အဖေတို့	၂၂၅
၁၄ - ချစ်ပန်းပွင့်	၂၄၀
၁၅ - အချစ်ကြီးလို့	၂၈၈
၁၆ - အချစ်ဖိုခနောက်ဆိုင်	၃၀၇
၁၇ - ဖူးစာရေးလင်းနို့	၃၂၈
၁၈ - အောင်သွယ်ကောင်းသောဆိတ်	၃၄၈
၁၉ - လင်မယားသဘာဝ	၃၆၈
၂၀ - သံပရာတစ်ခြမ်း	၃၈၈
၂၁ - ကျုပ်လူထူး	၄၀၀
၂၂ - လူအဝတ် တောင်းအကွပ်	၄၁၈

mgyc.com

mgyc.com

ပြုတ်မွေတဲ့ငွေ

(၁)

လောကီမှုဆိုင်ရာ ပညာရပ်၌ အောက်ကျနောက်ကျရှိနေကြသော လူမျိုးများသည် အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများ၌ ပေါ်ပေါက်သော မဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစာ၊ ဘိုင်စကုပ်စသည်တို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် အပျင်းလည်းပြေ၊ ဗဟုသုတလည်း ပွားများကြသည်ဖြစ်ရာ အဆိုပါအလေ့အကျင့်သည် ကောင်းကျိုးသက်သက်ကို သာလျှင် ဖြစ်စေသည်မဟုတ်၊ ရံဖန်ရံခါ အတုမြင်အတတ်သင်ဟူသော စကားအရ မကောင်းသောအပြုအမူကို အတုခိုးခြင်းအားဖြင့် မကောင်းသောကျိုးကိုလည်း ပေးတတ်လေသည်။ အချို့သောလူဆိုးများသည် မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရသော် ထိထိရောက်ရောက် ဆိုးသွမ်းနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ မရှိပါဘဲလျက် အင်္ဂလိပ်ဘိုင်စကုပ်များတွင် ပြသသော လူဆိုးများ၏ ပြုမူပုံကို အတုခိုးနည်းယူခြင်းအားဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိများ ရုတ်တရက်ဖမ်းဆီးရန် မတတ်နိုင်သော ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်နိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သုံးပွင့်ဆိုင်အသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည့် ဥဩအမည်ခံသူ လူဆိုးကြီး၏ ပြုမူကျင့်ကြံခဲ့ပုံများသည် အထက်ပါစကား၏ မှန်ကန်ကြောင်းကို လုံလောက်သော ထောက်ခံချက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့လေသည်။ ဥဩ၏ ပြုမူပုံများမှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့်ဆဲဆဲရှိနေသော သတို့သမီးထံ ရှေးက အခြားသူတစ်ဦးဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်ဖူးသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ဖော်ထုတ်၍ ပြောလိုက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လာဘ်စားသော အရာရှိအားလည်း ၎င်းလာဘ်စားသော အဖြစ်အပျက်ကို အထက်လူကြီးထံ တိုင်တန်းမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရှက်ဖွယ်သော အမှုတစ်ခုကို

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားယွင်းဖူးသည့် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ထံသို့လည်း ထိုအပြုအမူကို လူအများသိအောင် ကြေညာလိုက်မည်ဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငွေညစ်တတ်လေသည်။ ဥဩသည် ထိုကဲ့သို့ ငွေညစ်သောအခါ၌ စာဖြင့်ရေးသား၍ စာတိုက်မှ ထည့်တတ်သည်ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ ခြိမ်းခြောက်သောအခါများ၌ အချည်းနှီးသက်သက် ကြွားဝါခြိမ်းခြောက်ခြင်း မဟုတ်၊ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးဖူးသော စာများကို သက်သေခံ အဖြစ်နှင့် ကိုင်ပြနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ထိုသူသည် ဥဩတောင်းဆိုသော ငွေကိုပေး ခဲ့ပါလျှင် ၎င်းစာများကို ပေးအပ်လေ့ရှိ၏။ အကယ်၍ ထိုငွေကိုမပေးဘဲ ခေါင်းမာ သောသူတို့အား ဥဩသည် မိမိခြိမ်းခြောက်သည့်အတိုင်း အရှက်ကွဲအကျိုးနည်း အောင် ပြုတတ်မြဲ ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ကာယကံရှင်သည် တောင်းဆိုသော ငွေကိုမပေးဘဲ ထိုစာကို ပုလိပ်များအား ပြသတိုင်တန်းပါမူလည်း ဥဩဆိုသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု ပုလိပ်များက တပ်အပ်သေချာ မသိရသောကြောင့် ကယ်ဆယ်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ထိုသူမှာ အရှက်ကွဲမြဲတိုင်း ကွဲရသည်သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က ဤနည်းအားဖြင့် အရှက်ကွဲရသောလူများမှာ ပေါများလှသည်ဖြစ်ရာ အရှက်မကွဲစေလိုသဖြင့် လက်သိပ်ထိုး ငွေပေးရသော သူများမှာလည်း သာ၍ပင် ပေါများလှလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ မင်္ဂလာ ဆောင်မည့်ဆဲဆဲ ရှိနေသော သတို့သမီးတစ်ယောက်အကြောင်းနှင့် သက်ဆိုင်၏။ ကျောင်းဆရာမ မခင်မြိုင်သည် မြေပိုင်ရှင်သူဌေးဦးထွန်းကျော်၏သား မောင်ညွန့်ဖူး နှင့် လက်ထပ်ရန် ဖိတ်စာများ ရိုက်နှိပ်ပြီး ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာမဆောင်မီ ၃ ရက်ခန့်တွင် ဆရာမ မခင်မြိုင်သည် ဥဩထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိ၏။ ၎င်းစာ၌ မခင်မြိုင်နှင့် ကျောင်းဆရာ မောင်ကျော်မြင့်တို့ ချစ်ကြိုက်ဖူးသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စုံလင်စွာ သိကြောင်း၊ မခင်မြိုင်က မောင်ကျော်မြင့်ထံ ရေးသားဖူးသော စာနှစ်စောင်မှာ ဥဩ၏လက်၌ရှိကြောင်း၊ တစ်စောင်သောစာမှာ မခင်မြိုင်က မိမိအား လာရောက် ခိုးယူရန် တိုက်တွန်းပူဆာသောစာဖြစ်ကြောင်း၊ မခင်မြိုင်သည် ဥဩ၏စာကို ရပြီးနောက် ၄၈ နာရီအတွင်း ငွေ ၁၀၀၀ ပေးပို့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မပေးမပို့ဘဲ ရှိနေခဲ့လျှင် ဥဩသည် ၎င်းစာနှစ်စောင်ကို မောင်ညွန့်ဖူးထံသို့ ပေးပို့ လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပါရှိလေသည်။

မခင်မြိုင်သည် ဥဩ၏စာကို ရပြီးနောက် ၂၄ နာရီအတွင်းတွင် ကြည့်မြင်တိုင် ဘောတံတားမှ ခုန်ဆင်းသေဆုံးခဲ့ရာ ၎င်းသေဆုံးသည့်အဖြစ် အပျက်ကို သတင်းစာများတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သေဆုံး

သည့် အကြောင်းရင်းကိုမူ သတင်းထောက်များကိုယ်တိုင် မသိရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မခင်မြိုင်၏ မိဘဆွေမျိုးများက သိုဝှက်၍ ထားသောကြောင့် လည်းကောင်း မဖော်ပြဘဲ ထားခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာမ မခင်မြိုင်သေဆုံးပြီးသည်နောက် ၆ လခန့်အတွင်းတွင် မြေပိုင်ရှင် ဦးထွန်းကျော်၏သား မောင်ညွန့်ဖူးသည် အတွင်းဝန်ကြီး၏ ရုံးစာရေးကြီး ဦးတိုက်စိုး၏သမီး မစိန်ရီနှင့် ချစ်ခင်စုံမက်ကြသဖြင့် ဝါကျွတ်သောအခါတွင် လက် ထပ်ရန် စီမံပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြသောအခါသည်ကား သီတင်း ကျွတ်လဆန်းစဖြစ်၍ မောင်ညွန့်ဖူးနှင့် မစိန်ရီတို့ မင်္ဂလာဆောင်နှင်းရန် အချိန်နီး ကပ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း၌ မောင်ညွန့်ဖူးသည် ဥသြထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိလေ၏။ ။ ၎င်းစာမှာကား-

မစိန်ရီနှင့် လက်ထပ်ခဲ့လျှင် ရှိသမျှပစ္စည်း ဆုံးရှုံးစေမည်။

ဥသြ

မောင်ညွန့်ဖူးမှာ မြေပိုင်ရှင် သူဌေးဦးထွန်းကျော်နှင့် မိခင်ဒေါ်အေးမေတို့ သေဆုံးပြီးနောက် နှမ မတင်မေနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့ ၅၂ လမ်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိရာ အမွေရရှိသော လယ်မြေများကို ကိုယ်တိုင်အုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင် ခြင်းငှာ ဝါသနာမပါသည်ဖြစ်သောကြောင့် အများအားဖြင့် ရောင်းချ၍ တစ်သိန်း ကျော်မျှသော ငွေများကို အင်ပီရီယယ်ဘဏ်တိုက်၌ အပ်နှံထားခဲ့လေသည်။ ဥသြခြိမ်းခြောက်သည့်အတိုင်း 'ရှိသမျှပစ္စည်း ဆုံးရှုံးစေမည်' ဆိုရာ၌ ရောင်းမစွဲ သော လယ်ဧကအနည်းငယ်မျှနှင့် ဘဏ်တိုက်တွင် အပ်နှံထားသော ငွေတစ်သိန်း ကျော်ကို ဆိုလိုဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

မောင်ညွန့်ဖူးနှင့် မတင်မေတို့မှာ အထူးသဖြင့် ချစ်ခင်ကြင်နာကြသော မောင်နှမ ဖြစ်လေရကား မိဘနှစ်ပါးပင် သေဆုံးငြားသော်လည်း ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေခြင်းမပြုဘဲ မောင်ညွန့်ဖူးကပင် အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းလျက် ရှိ၏။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်လုံးတို့မှာ ဖြူစင်ထွားကျိုင်း၍ အထူးသဖြင့် လူရည်သန်သော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ အသက်မှာ ၂၅ နှစ်သားနှင့် ၁၈ နှစ်သမီး ဖြစ်ကြလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အသက်ချင်း ကွာခြားသည့် အတွက်ကြောင့်လည်း နှမ မတင်မေသည် မောင်ညွန့်ဖူးအား မောင်မျှမက ဖခင်ကဲ့သို့ပင် ယုံကြည်အားထားသည်ဖြစ်၍ အမွေခွဲဝေခြင်းမပြုဘဲ တစ်ဦးတည်းအမည်နှင့် ဘဏ်တွင် အပ်နှံထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

မောင်ညွန့်ဖူးသည် ဥသြ၏စာကို ရပြီးနောက် နှမ မတင်မေနှင့် လည်း ကောင်း၊ ရည်းစားမစိန်ရီနှင့်လည်းကောင်း တိုင်ပင်ပြီးလျှင် မိမိနှင့် ကျောင်းနေဘက်

သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော စုံထောက် အင်စပိတ်တော် မောင်ထွန်းအံ့အား အဖြစ် အပျက်ကို ပြောဆိုတိုင်တန်းရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၈ ရက်နေ့ည ၉ နာရီခွဲခန့်တွင် မောင်ညွန့်ဖူးနှင့် မစိန်ရီ၊ မတင်မေတို့သည် ဘိုင်စကုပ်မှအပြန် လွစ္စလမ်း*၌ နေထိုင်သူ စုံထောက် အင်စပိတ်တော် မောင်ထွန်းအံ့၏ နေအိမ်သို့ ကားတစ်စီးနှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

(၂)

စုံထောက် အင်စပိတ်တော်မောင်ထွန်းအံ့မှာ ပုလိပ်အမှုထမ်းရိုးရာ ဖြစ်သည့်အလျောက် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှ ထွက်သောအခါတွင် မန္တလေးမြို့ဆိပ်ကျောင်း၌ ပုလိပ်အတတ်ကို သင်ပြီးနောက် စုံထောက်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းအမှုထမ်းရွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုသူမှာ သာမညစုံထောက်များထက် ထက်မြက်သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု အထက်အရာရှိများက အယူရှိသည့်အလျောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ မကြာမြင့်မီကပင် အင်စပိတ်တော် ရာထူးသို့ တိုးတက်ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်ဖြစ်ရာ ခက်ခဲနက်နဲသော အမှုများပေါ်ပေါက်သည့်အခါတိုင်း အထက်အရာရှိကြီးများသည် မောင်ထွန်းအံ့သို့ လွှဲအပ်စေခိုင်းတတ်ကြလေသည်။

မောင်ထွန်းအံ့သည် မောင်ညွန့်ဖူးနှင့် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖူးရုံမျှမက အထူးသဖြင့်လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းပိတ်သောရက်များတွင် မောင်ညွန့်ဖူး၏ မိဘများရှိစဉ်က ၎င်းတို့၏ နေအိမ်သို့ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ သွားရောက်တည်းခို စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရကား မတင်မေနှင့်လည်း ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် သိကျွမ်းခဲ့ကြလေသည်။

ထိုညဉ့်၌ မောင်ထွန်းအံ့သည် ရွိုင်ယယ်ဟိုတယ်မှ ဘီလီယက်ကစား၍ ပြန်လာပြီး နောက် ၇-ရက်တစ်ပတ် ခိုင်ယာရီကို စီစဉ်ရေးသားလျက်ရှိစဉ် ဧည့်သည်သုံးယောက်တို့သည် တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာကြလေ၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်မြို့တည်း၌ အတူနေဖြစ်သော်လည်း အလုပ်အကိုင်ချင်းလည်း မတူ၊ အပေါင်းအသင်းချင်းလည်းမတူသည့် ဖြစ်သောကြောင့် မတွေ့ဆုံကြသည်မှာ အတန်ကြာလေပြီ ဖြစ်ရကား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ညွန့်ဖူးက မိမိရည်းစား မစိန်ရီနှင့် အသိအကျွမ်းဖွဲ့ပေး၍ နှမမတင်မေကို ပြသောအခါ မောင်ထွန်းအံ့သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ အကြောင်းသော်ကား မတင်မေကို နောက်ဆုံးတွေ့မြင်ရသောအခါက ဤမိန်းကလေးမှာ

* - ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း

ကလန်ကလားနှင့် အချိုးအစားမကျသော သူငယ်မကလေးမျှဖြစ်လေရာ ယခုအခါ ခွဲမှုကား လုံးကြီးပေါက်လှနှင့် ကြည်ရွှင်သောမျက်နှာထားရှိလျက် ချစ်ခင်ဖွယ် ကောင်းလှသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရပေသော ကြောင့်ပေတည်း။ မစိန်ရီ၏ ရုပ်အဆင်းမှာမူ ဆိုဖွယ်မရှိတော့ချေ။ မောင်ထွန်းအုံ သည် မောင်ညွန့်ဖူးနှင့် လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲရှိသော ဆရာမ မခင်မြိုင်ကို မြင်ဖူး သဖြင့် သူငယ်ချင်းအား “တယ်ကံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျာ” ဟု ချီးမွမ်းဖူး ရာ ယခုမှာကား “အထူးကံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျို့” ဟူ၍ ချီးမွမ်းမိပြန်၏။

ထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို ရယ်မောပြောဆိုကြသဖြင့် မောင်ထွန်းအုံနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့မှာ အတော်အတန် မိတ်ကျွမ်းတဝင်ရှိလာကြသောအခါ တွင် မောင်ညွန့်ဖူးသည် တစ်ခုသောစကားလက်စသတ်ပြီးသည်အဆုံး၌ ဥဩထံမှ ရသောစာအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ထွန်းအုံက မိမိသည် သုံးပွင့်ဆိုင်အသင်း၏ ခေါင်းဆောင် ဥဩသတင်းကို ကြားရဖူးသော်လည်း ၎င်း၏ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စုံထောက်ရသည့် အခွင့်အရေး မကြုံကြုံကံ ခဲ့ကြောင်း၊ ဥဩဆိုသူမှာ သာမညလူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာကောင်း စွာ တတ်ကျွမ်း၍ အနောက်နိုင်ငံရှိ လူဆိုးအသင်းများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အင်္ဂလိပ် စာအုပ်များ၌ ဖတ်ရှုပြီးလျှင် ကျနအောင် နည်းယူထားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ပုလိပ်ဘက်၌ သတင်းဖြစ်ပွားနေကြောင်း၊ မိမိမှာ နက်နဲခက်ခဲ သော အမှုများကို စုံထောက်ခြင်း၌ အထူးပင်ဝါသနာပါသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရင်း ယခုကဲ့သို့ ဥဩကို ခြေရာခံဖို့ အခွင့်ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို အထူးပင်ဝမ်းမြောက်ကြောင်း၊ မိမိ၌ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိသည်ဟု အထက်လူကြီးများ ချီးမွမ်းကြသည့်အတိုင်း ချီးမွမ်းခြင်း ခံထိုက် သူဖြစ်ပါလျှင် ဥဩသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ပေါ်ပေါက်အောင် စုံထောက် ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မစိန်ရီနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စမှာမူ အနည်းငယ်မျှ ဆိုင်းတွ ဖင့်နွဲခြင်းမရှိဘဲ ဆောင်နှင့်မြဲတိုင်း ဆောင်နှင့် ကြဖို့ အကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

မောင်ညွန့်ဖူးကလည်း ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကုန်ကျသမျှ စရိတ်ငွေ ကိုမိမိက တာဝန်ခံပါမည်အကြောင်းနှင့် ကတိထားရာတွင် မောင်ထွန်းအုံက ဥဩနှင့်ပတ်သက်၍ နောင်ဖြစ်ပျက်သမျှသော အကြောင်းအရာကို မိမိထံ မဆိုင်း လင့်ဘဲ ချက်ချင်းသတင်းပေးပို့ ပါရန် အကြောင်းနှင့် သတိပေးလေ၏။ ၎င်းနောက် ဧည့်သည်သုံးယောက်တို့သည် အချိန်လင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မောင်ထွန်းအုံအား နှုတ်ဆက်၍ တိုက်ပေါ်မှဆင်းလာကြလေရာ မောင်ထွန်းအုံလည်း တိုက်အောက် သို့ရောက်အောင် လိုက်၍ပို့လေ၏။

မောင်ညွန့်ဖူးတို့၏ကား ထွက်သွားပြီးနောက် မောင်ထွန်းအံ့သည် တိုက်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ကားကို ငေးမျှော်လျက် ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက်တိုက်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်တွင် ခရီးသွားတစ်ယောက်နှင့်တိုက်မိလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့က မိမိငေးသည့်အတွက်ကြောင့် တိုက်မိခြင်းဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးသောသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တောင်းပန်စကား ပြောကြားမည် မြဲရာတွင် ထိုသူသည် အနည်းငယ်မျှ ရပ်တန့်ဆိုင်းလင့်ခြင်းမပြုဘဲ အရေးကြီးလှသော ကိစ္စရှိသည့်လကွဏာနှင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းအံ့သည် တိုက်ပေါ်သို့တက်လာ၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်မည်ဟု ရှပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ရာတွင် ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ခုလုနေသော အရာတစ်ခုကို စမ်းမိလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့သည် ထိုအရာကို အင်္ကျီမှ နှိုက်ယူ၍ကြည့်သောအခါ ဂျပန်ဆိုင်၌ရောင်းသော ကျွဲကော်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩလျက်ရှိရာမှ အရုပ်ငယ်၏ ခါးတွင် ပတ်ထားသော စက္ကူရွက်ကို မြေကြည့်ရာ အောက်ပါစာကို တွေ့ရလေ၏။

‘မဆိုင်သူ ဝင်မစွက်နှင့်’

မောင်ထွန်းအံ့သည် ထိုစာကို မြင်ရသောအခါ လက်မှတ်ပင်မပါသော်လည်း ဥဩထံမှ စာဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသော်လည်း မည်သည့်နည်းနှင့် မိမိအိတ်ထဲသို့ ရောက်နေသည့်အကြောင်းကို ရုတ်တရက်မတွေးနိုင်သောကြောင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိနေ၏။ ထို့နောက်မှ တိုက်ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိသည့်အဖြစ်ကို သတိရ၍ ဥဩဆိုသူသည် နာမည်ကြီးသလောက် ရဲရင့်သောသတ္တိရှိ၍ မနှောင့်မနှေး မဆိုင်းမတွဘဲ တွင်ကျယ်အောင် အလုပ်လုပ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပေတကားဟု စိတ်၌ချီးမွမ်းမိလေ၏။

(၃)

သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၅ ရက်နေ့သည်ကား မောင်ညွန့်ဖူးနှင့် အတွင်းဝန်ရုံး စာရေးကြီးဦးတိုက်စိုး၏ သမီး မစိန်ရီတို့ မင်္ဂလာဆောင်နှင့်မည့်နေ့ဖြစ်လေရာ နံနက် ၁၁ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဦးတိုက်စိုးနေထိုင်ရာဖြစ်သော ကရိလမ်းခြံမော်တော်ကားများ ရှပ်ထွေးလျက်ရှိနေ၏။ ၁၂ နာရီအချိန်တွင် အထက်တန်း မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပုဏ္ဏားများကို ပင့်ဖိတ်၍ လက်ထပ်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကျင်းပရန်ဖြစ်၏။

* - ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း

ယောက်ျားဧည့်ပရိသတ်များကို အိမ်ရှေ့ရှိ မဏ္ဍပ်ကြီး၌ ဧည့်ခံ၍ မိန်းမပရိသတ်များကိုမူ အိမ်အောက်ထပ်၌ ဧည့်ခံလေ၏။ ၁၁ နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင် သတို့သားသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေရာ ၁၂ နာရီထိုးသဖြင့် ပုဏ္ဏားများနှင့် လက်ထပ်ခြင်းအခမ်းအနား ကျင်းပမည်ပြုရာတွင် သတို့သားလည်း မရှိတော့ချေ။ ဧည့်သည်များလည်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွား၍ နေအိမ်အထက်ထပ်၊ အောက်ထပ်၌ အနံ့အပြား ရှာဖွေကြပါသော်လည်း သတို့သား၏ အစအနကိုမျှ မမြင်ကြရချေ။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကမူ ၁၁ နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် သတို့သား အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို သတိပြုမိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသဖြင့် အများ သိကြရ၏။ ၎င်းမင်္ဂလာဆောင်၌ အင်စပိတ်တော် မောင်ထွန်းအုံလည်း ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ ဤသည်ကား ဥဩ၏ လက်ချက်ပေတည်းဟု တွေးထင်မိသဖြင့် သူငယ် ချင်းအတွက် များစွာစိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဧည့်သည်တို့လည်း နာရီဝက်မျှ ကြာသည့် တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီးနောက် သတို့သားသည် နောက်ဆုံးအချိန်တွင်မျှ စိတ်ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်၍ တိမ်းရှောင်သွားခြင်း ဖြစ်ချေသည်ဟု တွေးတော ကြပြီးလျှင် အသီးအသီး အိမ်သို့ပြန်ကြလေ၏။ ဥဩ၏ လက်ချက်ဖြစ်မည်ဟု တွေးတောမိသူများကား မောင်ထွန်းအုံ၊ မတင်မေနှင့် မစိန်ရီတို့သာလျှင် ဖြစ်လေ သည်။ အခြားဧည့်သည်များ ပြန်သွားကြသော်လည်း မောင်ထွန်းအုံသည် တစ် ယောက်တည်း ချန်လှပ်၍ နေရစ်ပြီးလျှင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့အား မိမိ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြ၍ သူငယ်ချင်းမောင်ညွန့်ဖူးကို ပြန်၍မကွေ့သမျှ ကာလပတ် လုံး မအိပ်မနေ နေ့ရောညဉ့်ပါ ကြိုးစား၍ စုံထောက်ပါမည်အကြောင်းနှင့် ဝန်ခံ ကတိထားပြီး မှ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ထွန်းအုံသည် အထက်အရာရှိကြီးအား မောင်ညွန့် ဖူး ပျောက်ဆုံးရခြင်းမှာ သုံးပွင့်ဆိုင်အသင်း၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်တကွ အဖြစ်အပျက်ကို ရေလည်အောင် ပြောပြပြီးလျှင် ထိုအမှုအတွက် မိမိအား လွှဲအပ် ရန် အခွင့်တောင်းလေရာ အထက်လူကြီးသည် တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ခွင့်ပြု လိုက်လေ၏။

(၄)

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ မစိန်ရီသည် အင်စပိတ်တော် မောင်ထွန်းအုံ၏ နေအိမ်သို့ လာရောက်၍ မိမိ၏ သားရေအိတ်အတွင်းမှတွေ့သော စိန်နားကပ် တစ်ရန်ကို ပြလေ၏။ စိန်နားကပ်မှာ တစ်ဖက်လျှင် ရတီချိန် ၂၀ ခန့်မျှရှိ၍ ပထမတန်းစိန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူဌေးတစ်ဦးတစ်ယောက်

တင်သလိုက်သော ခန်းဝင်ပစ္စည်းဖြစ်လောက်ပေသည်။ စင်စစ်မှာ မောင်ညွန့်ဖူးသည် သတို့သမီးမစိန်ရီအား မည်သည့်ပစ္စည်း တင်သမည်ဟူ၍ ဝန်ခံဖူးခြင်းမရှိ၊ မစိန်ရီတို့ သားအဖကလည်း မည်ရွေ့မည်မျှ တင်သရမည်ဟူ၍ တောင်းဆိုခြင်းလည်းမရှိဖူးချေ။ သို့ရာတွင် မောင်ညွန့်ဖူး၏ ရက်ရောသောသဘောကို သိကြပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ‘မရိုင်းပေဘူး’ ဟု အောက်မေ့ကာ မင်္ဂလာဆောင်သောနေ့၌ အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ခု တင်သလိမ့်မည်ဟူ၍ အားလုံးကပင် မျှော်လင့်လျက်ရှိကြလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းစိန်နားကပ်ကြီးမှာ မောင်ညွန့်ဖူးက မစိန်ရီအား ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နှင့် တင်သရန် ရည်ရွယ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေရာ မောင်ညွန့်ဖူးသည် ထိုနေ့က သုံးပွင့်ဆိုင်အသင်း၏လက်သို့ ရောက်မည့်ဆဲဆဲတွင် မိမိ၏ အိမ်တွင်း၌ရှိသော စိန်နားကပ် ကို မစိန်ရီ၏ သားရေသေတ္တာအတွင်းသို့ ကပျာကယာ အရေးတကြီးနှင့် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မောင်ထွန်းအံ့က တွေးထင်ချက်ရလေသည်။

မောင်ထွန်းအံ့သည် မိမိ၏ သူငယ်ချင်း မောင်ညွန့်ဖူးကို မတွေ့မချင်း မနားမနေ လိုက်လံစုံထောက်ပါမည်အကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်း၍ ဝန်ခံရာတွင် မစိန်ရီသည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မစိန်ရီပြန်သွားပြီးသည့်နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အတွင်းတွင် မောင်ထွန်းအံ့သည် တယ်လီဖုန်းမှ နှိုးစက်သံ ကြားသည်နှင့် နားထောင်ရာ “မောင်ညွန့်ဖူး စာရေးစားပွဲအထက်ဆုံး အံ့ဆွဲကို ချက်ချင်းသွားပြီး ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ပြောသံကို ကြားရလေ၏။ ထိုအသံမှာ မောင်ညွန့်ဖူးအသံနှင့် တူသော်လည်း မောင်ညွန့်ဖူးအသံ ဖြစ်သည်ဟု မောင်ထွန်းအံ့က မထင်ချေ။

မောင်ထွန်းအံ့သည် တယ်လီဖုန်းကို ချထားပြီးနောက် မောင်ညွန့်ဖူး၏ နေအိမ်ရှိရာ ၅၂ လမ်းသို့ တက္ကစီနှင့် ချက်ချင်းသွားရာ မတင်မေနှင့်တွေ့၍ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ မတင်မေလည်း မောင်ညွန့်ဖူး စာကြည့်ခန်းတွင်းရှိ စာရေးစားပွဲကို ပြသဖြင့် မောင်ထွန်းအံ့က အထက်ဆုံးအံ့ဆွဲကို ဆွဲကြည့်ရာ သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သော့ကို မေးသော်လည်း မတင်မေမသိချေ။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းအံ့သည် မတင်မေထံ အခွင့်တောင်းပြီးလျှင် အံ့ဆွဲကို အတင်းဖွင့်ရန် စီမံလေ၏။

လက်နက်ကိရိယာများကို ရှာဖွေငှားရမ်းပြီးနောက် မောင်ထွန်းအံ့သည် တူ၊ ဆောက်စသော လက်နက်များနှင့် စားပွဲအံ့ဆွဲကို ရိုက်၍ဖွင့်လေ၏။ အံ့ဆွဲတွင် အပေါက်ငယ်ဖြစ်အောင် ဆောက်နှင့်နှက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှ မီးခိုးများ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို မောင်ထွန်းအံ့နှင့် မတင်မေတို့သည် အံ့သြစွာနှင့်

တွေ့ကြုံရလေရာ အစေခံတစ်ယောက်အား ရေအင်တုံတစ်ခု ယူခဲ့ရန် မှာထားပြီး နောက် မောင်ထွန်းအုံလည်း ဆက်လက်၍ ဖွင့်ပြန်လေ၏။ အံ့ဆွဲ၌ အပေါက် ကျယ်လာလေလေ မီးခိုးများသည် များသည်ထက်များ ထွက်လာပြန်ရာ မောင် ထွန်းအုံလည်း ဆောက်နှင့်လျင်မြန်စွာ ရိုက်နှက်သဖြင့် သော့အိမ်ကျိုးပြီးနောက် အံ့ဆွဲကို ဆွဲလိုက်သောအခါ၌ကား အံ့ဆွဲအတွင်း မီးလောင်၍ ပြာကျနေသော စက္ကူများကို တွေ့ရလေ၏။

စာရွက်များမှာ အားလုံးကျွမ်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့ အရေးကြီး သော စာရွက်များ ဖြစ်သည်ကိုမျှ တွေးထင်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ထွန်းအုံက ဤစာရွက်များသည် မောင်ညွန့်ဖူး၏ ပစ္စည်း၊ ဘဏ္ဍာ နှင့် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိရမည်ဟု တွေးတောမိသည်နှင့် မတင်မေအား မောင်ညွန့်ဖူး၏ ငွေများ အပ်နှံထားသော ဘဏ်တိုက်မေးမြန်းရာ မတင်မေက အင်ပီရီယယ်ဘဏ်တိုက်တွင် မောင်ညွန့်ဖူးတစ်ဦးတည်းအမည်နှင့် ငွေတစ်သိန်းကျော်မျှ အပ်နှံထားကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

(၅)

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ထွန်းအုံသည် အင်ပီရီယယ်ဘဏ်တိုက်သို့ သွားရောက်၍ ဘဏ်တိုက်မန်နေဂျာ၏ အခန်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် ၎င်းဘဏ်တိုက်တွင် မောင်ညွန့်ဖူး၏ ငွေ မည်ရွေ့မည်မျှ အပ်နှံထားကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းရာ မန်နေဂျာ က မောင်ညွန့်ဖူးသည် ထိုဘဏ်တွင် ငွေပေါင်း ၁၀၅,၄၈၇ မျှ ယခင်က အပ်နှံထား ဖူးသော်လည်း လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ၃ သောင်းနှစ်ကြိမ်၊ ၄ သောင်းတစ်ကြိမ်၊ စုစုပေါင်း ၃ ကြိမ်မျှ ထုတ်ယူသွားသောကြောင့် ဘဏ်တိုက်၌ လက်ကျန်ငွေ ၅,၄၈၇ မျှသာ ကျန်ရှိကြောင်းနှင့် ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။ မောင်ထွန်း အုံသည် မန်နေဂျာအား မိမိသိလိုသောအရာကို ပြောပြသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင် ကြောင်းနှင့် ပြောပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီး၌ မောင်ညွန့် ဖူးသည် 'ဥသြ'၏ ခြိမ်းခြောက်သောစာအတွက်ကြောင့် ဘဏ်တိုက်၌ အပ်နှံထားသော ငွေအတွက် စိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍ လက်ကျန်အနည်းငယ်မျှသာ ချန်ထားပြီးလျှင် ဘဏ်မှထုတ်ယူ၍ မိမိ၏ နေအိမ်တွင် မီးခံသေတ္တာအတွင်း၌ ငွေများကို လုံခြုံစွာ သိုထားခြင်းဖြစ်မည် ဟု တွေးတောမိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းအုံသည် မောင်ညွန့်ဖူး၏ နေအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် မတင်မေအား အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြ၍ မီးခံသေတ္တာထားသော နေရာကို မေးမြန်းလေ၏။ မီးခံသေတ္တာမှာ မောင်ညွန့်ဖူး၏ အိပ်ခန်းအတွင်း၌ ထားသည်မှန်သော်လည်း သော့ကား မရှိချေ။ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်ရန်မှာလည်း

ယခင်က အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ခြင်းကဲ့သို့ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ထွန်း အံ့သည် ထိုမီးခံသေတ္တာဝယ်ယူသောတိုက်သို့ သွား၍ မီးခံသေတ္တာများ ဖွင့်ခြင်း အတတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ၃ နာရီတိုင်တိုင် ဖွင့်ကြသောအခါတွင် မီးခံသေတ္တာကြီး ဖွင့်သွားလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း သေတ္တာ အတွင်း၌ ငွေစက္ကူနှင့်တူသော စက္ကူတစ်ရွက်မျှ မတွေ့ရချေ။ မောင်ထွန်းအံ့၏ စူးရှထက်မြက်သော မျက်စိများသည် နံရံ၏ဘေးတွင် တည်နေသော မြူများ၏ အခြေအနေကို မြင်သဖြင့် ထိုသေတ္တာအတွင်း၌ စက္ကူအမြောက်အမြား တစ်ဖန် ထုတ်ယူသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိသိရှိရလေ၏။

(၆)

နောက်တစ်နေ့၌ မစိန်ရီ၏ဖခင် ဦးတိုက်စိုးသည် အစိုးရကိစ္စနှင့် ပဲခူးမြို့ သို့သွားရောက်စဉ် မစိန်ရီသည် အစေခံများနှင့် နေအိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုည၌ မစိန်ရီသည် ထွေရာလေးပါးတို့ကို စိတ်ကူးမိသဖြင့် ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ သန်းခေါင်ကျော်သောအခါမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်၍သွား၏။ ထိုသို့ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာမှ ချောက်ခနဲအသံကြားသည်နှင့် မစိန်ရီသည် အိပ်ရာမှလန်နိုး၍ ဓာတ်မီး ဖွင့်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ ဝရန်တာသို့ မျှော်ကြည့်ရာတွင် ပန်းအိုးများအကြား၌ လူတစ်ယောက်ဝပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း သတ္တိကောင်း သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဟစ်အော်ခြင်းမပြုဘဲ အစေခံဦးသာဒွန်း နှင့် ကားမောင်းသမား မောင်ဘသိန်းတို့ ရှိရာအောက်ထပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆင်း ပြေးပြီးလျှင် ၎င်းတို့အား နှိုးခေါ်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့ သုံးယောက်သား အတူတက် လာကြလေ၏။ ၎င်းနောက် မစိန်ရီ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဦးသာဒွန်းနှင့် မောင်ဘ သိန်းတို့သည် တုတ်တစ်ချောင်းစီကိုင်လျက် ပြတင်းပေါက်မှ ဝရန်တာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကြရာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကိုမျှ မတွေ့ကြရချေ။ ထိုအခါမှ ရဲရင့်လာကြ၍ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ဝရန်တာသို့ ထွက်ကြည့်ရာ ၎င်းတို့ သည် ဝရန်တာမှ အောက်သို့ကြည့်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်သည် ဝရန်တာအောက်မှ ထွက်လာ၍ လမ်းဘေးတွင် ရပ်လျက်ရှိသော မော်တော်ကား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ ဦးသာဒွန်းနှင့် မောင်ဘသိန်း တို့လည်း အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်း၍ တံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် လမ်းဆီသို့ ပြေးသွားကြပါ သော်လည်း မော်တော်ကားမှာ ထွက်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဘက်မှ မီးနီ ကလေးကို အဝေးမှသာလျှင် မြင်လိုက်ကြရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မစိန်ရီသည် မောင်ထွန်းအုံ၏ နေအိမ်သို့ သွား၍ ယမန်ညဉ့်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။ မောင်ထွန်းအုံသည် နေအိမ်သို့ လိုက်လာ၍ စုံစမ်းကြည့်ရာ မစိန်ရီနိုးနေသောကြောင့် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာမျှ ပါမသွားကြောင်း သိရှိရသော်လည်း ထိုညဉ့်က သူခိုးမှာ အခြားသူမဟုတ် ဥဩ၏ လူတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ ဥဩကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ မောင်ထွန်းအုံ တွေးထင်ချက်ရလေ၏။ မစိန်ရီတို့၏ နေအိမ်၌ ရွှေငွေ ပစ္စည်းများစွာ မရှိသောကြောင့် ဥဩသည် ပစ္စည်းအတွက် လာခြင်းမဟုတ်၊ အခြားသော အကြံအစည်တစ်ခုခုနှင့် လာခြင်းဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်း မောင်ထွန်းအုံ တွေးထင်မိလေ၏။

(၇)

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ထွန်းအုံသည် ရုံးမှပြန်လာ၍ အိမ်သို့ရောက်သော အခါတွင် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ အစေခံအား မေးမြန်းသောအခါ လူတစ်ယောက်လာ၍ ပေးသွားသည်ဟု ပြောပြလေရာ ၎င်းစာမှာ-
ကိုညွန့်ဖူးအတွက် တိုင်ပင်ရန် ရှိပါသောကြောင့် ယနေ့ညနေ ကျွန်မ နေအိမ်သို့ ခေတ္တလာရောက်စေလိုပါသည်။

မစိန်ရီ

စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်ထွန်းအုံသည် မစိန်ရီ၏ နေအိမ်သို့ လန်ချားတစ်စီးနှင့် သွားရောက်လေရာ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် မစိန်ရီမှာ ယခုပင် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဦးထွန်းအုံလာလျှင် စောင့်ဆိုင်း၍နေရန် ပြောပါဟု မှာထားခဲ့ကြောင်းနှင့် အစေခံဦးသာဒွန်းက ပြောပြလေ၏။ မောင်ထွန်းအုံသည် ဧည့်ခန်း တွင်ထိုင်လျက်စောင့်ရင်း ဦးသာဒွန်းနှင့် စကားပြောနေလေ၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသော်လည်း မစိန်ရီပြန်မလာသေးဘဲ ရှိသည်ဖြင့် မောင်ထွန်းအုံသည် လက်ပတ်နာရီကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေသည်တွင်-

ဒွန်း။ ။ “အင်စပိတ်တော်မင်းက ရုံးကအပြန် တစ်ခါတည်း တန်းလာခဲ့တယ် မှတ်တယ်”

အုံ။ ။ “ဟုတ်တယ်”

ဒွန်း။ ။ “ဒါဖြင့် အင်စပိတ်တော်မင်း ဆာနေတော့မှာပေါ့၊ နေဦး ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးဦးမယ်” ဟု ပြော၍ ထသွားပြီးလျှင် အတန်ငယ်ကြာသောအခါတွင် ကော်ဖီကရား၊ နို့ပန်းကန်၊ သကြားခွက်နှင့်တကွ ပန်း

ကန်တစ်လုံးပါ လင်ပန်းနှင့် ပြင်ဆင်ယူခဲ့၍ စားပွဲပေါ်၌ တည်ခင်းပေးလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့သည် နွားနို့နှင့်သကြားတို့ကို ပန်းကန်တွင် စိတ်တိုင်းကျထည့်ပြီးမှ ကော်ဖီကို ရေလိုလောင်းထည့်လေ၏။ ကော်ဖီကို ဇွန်းနှင့်မွှေပြီးနောက် မောင်ထွန်းအံ့သည် သောက်သောအခါတွင် သက်တက်တက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိသော်လည်း ကော်ဖီမုန့်များသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်၍ ကုန်အောင်သောက်လိုက်၏။ ၎င်းနောက် ဦးသာဒွန်းနှင့် စကားဆက်လက်၍ ပြောနေရာ မောင်ထွန်းအံ့သည် ငိုက်ခနဲ ငိုက်ခနဲ သတိလစ်၍ သွားသလို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ပြီးနောက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။

(၈)

မောင်ထွန်းအံ့သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါတွင် တံခါးကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်နေသော အသံများကို ကြားရလေ၏။ အသံရပ်စဲသောခဏ၌ကား “ဒီအထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ” ဟု ငေါက်ငမ်း၍မေးသောအသံကိုလည်း ကြားရ၏။ မောင်ထွန်းအံ့မှာ ထိုအသံများကို ကြားရသော်လည်း ဦးခေါင်းကိုလည်း မထူနိုင်၊ မျက်လုံးများကိုမှ ဖွင့်ရန်မတတ်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာ၌ လှဲလျက်သာ နေမိ၏။ အပြင်မှလည်း ခေါက်ချည်တစ်ခါ၊ ခေါ်ချည်တစ်လှည့်နှင့် ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ မောင်ထွန်းအံ့မှာ “ငါ ဘယ်သို့ ရောက်နေလေသနည်း” ဟု မျက်စိမဖွင့်သေးဘဲ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက်မှ မိမိ၌ရှိသော ခွန်အားကို အစွမ်းကုန်ညှစ်ထုတ်၍ အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက်ထပြီးလျှင် မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှသော အခန်းကလေးတစ်ခန်းအတွင်းရှိ ခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ဓာတ်မီးတစ်ပွင့်သည် အမိုးပေါ်မှ ဆွဲလျက်ရှိရာ မိမိ၏ အင်္ကျီမှာ ခုတင်ခြေရင်းတွင်တင်လျက်၊ ဖိနပ်မှာ ခုတင်နံဘေး၌ ချထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း အပြင်မှ “အထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ၊ ဖွင့်စမ်းဟေ့” ဟု ဟစ်အော်ကာ မေးလျက်ရှိသဖြင့် မောင်ထွန်းအံ့သည် ခုတင်ပေါ်မှထ၍ တံခါးကို ဖွင့်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း သော့ခတ်၍ ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ အပြင်မှအသံက “တယ်ကြာတယ်၊ အတင်းဖွင့်ဝင်ကြကွာ” အမိန့်ပေးသံကြားရပြီးနောက် ဒုံးဒုံး၊ ဒိုင်ဒိုင်ဟူသော အသံများသည် နားကွဲမိတတ် ဆူညံသွားလေရာ မကြာမီအတွင်းတွင် လက်ယုတ်ကျိုး၍ တံခါးလည်း ပွင့်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ပုလိပ်သားလေးယောက်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့မှာ စုံထောက်ဘက်မှဖြစ်သောကြောင့် ထို

အင်စပိတ်တော်နှင့် ဌာနချင်းမတူသော်လည်း ဝင်လာသော အင်စပိတ်တော်သည် မောင်ထွန်းအုံကို သိသဖြင့် ၎င်းကိုမြင်သောအခါ၌ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

“ဟင်၊ ကိုထွန်းအုံပါကလား၊ ခင်ဗျားဘယ့်နယ် ဒီရောက်နေသလဲ”

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီဟာ အလိန်ရဲ့ကစားဝိုင်းဗျ၊ ကျုပ်တို့ လာဖမ်းတာ၊ ခင်ဗျားဘယ့်နယ် ဒီရောက်နေရသလဲ”

ထိုအခါ အလိန်ဆိုသူ ကစားဝိုင်းရှင် တရုတ်က-

“သူဘယ့်နယ်ရောက်မလဲ၊ သူဒီမှာ နေတယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အင်စပိတ်တော်မင်း၊ ကျွန်တော်အားလုံးဖော်ပြောရတော့မယ်” ထိုအခါ မောင်ထွန်းအုံက ခေတ္တဆိုင်းရန်ပြော၍ ရေတစ်ခွက်ကို တောင်းပြီးလျှင် ဦးခေါင်း၊ လည်ကုပ်၊ မျက်နှာ စသည်တို့ကို ရေဖြင့်ဆွတ်ဖျန်းပြီးမှ-

အုံ။ “ဘာပြောတယ် ပေါက်ဖော်၊ တစ်ခါပြန်ပြောပါဦး”

လိန်။ “ခင်ဗျား ဟန်လုပ်မနေပါနဲ့၊ အစိုးရဖမ်းလျှင် ခင်ဗျားက သတင်းပေးမယ် ဆိုလို့ ခင်ဗျားကိုကျုပ်တို့ လစဉ်ငွေပေးရတယ်မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ခင်ဗျားလုပ်တာ ဘာကောင်းသလဲ။ ကျုပ်တို့အားလုံး ဖမ်းကုန်ပြီ”

ထိုအခါ မောင်ထွန်းအုံသည် ဒေါသကြီးစွာနှင့် တရုတ်ကိုလက်သီးနှင့်ထိုး မည်ပြုသည်တွင် ပုလိပ်အရာရှိသည် ပုလိပ်သားများအား တရုတ်ကိုခေါ်သွားစေ ၍ တံခါးကိုပိတ်ပြီးမှ နှစ်ယောက်တည်း မေးမြန်းလေ၏။

လိပ်။ “မှန်မှန်သာပြောပါတော့ မိတ်ဆွေ၊ ဌာနချင်း မတူသော်လည်း အသိ အကျွမ်းချင်းဖြစ်လေတော့ တတ်နိုင်သရွေ့ ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်”

ထိုအခါ မောင်ထွန်းအုံက တရုတ်ပြောသော စကားများမှာ တစ်ခွန်းမျှ မမှန်၊ လုပ်ကြံ၍ပြောခြင်းမျှဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြော၍ မိမိသည် ပျောက်ဆုံးနေသူ မောင်ညွန့်ဖူး၏ ရည်းစားနေအိမ်တွင် ကော်ဖီသောက်ပြီးရာမှ အိပ်ပျော်၍သွား ကြောင်း၊ နီးလာသောအခါတွင် ဤနေရာသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း များနှင့် ပြောပြလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း ပုလိပ်အရာရှိသည် မောင်ထွန်းအုံ၏ စကားကို ယုံကြည်ဟန်လက္ခဏာမရှိချေ။ မောင်ထွန်းအုံသည် ထိုအကြောင်းကို ရိပ်မိသည်နှင့် ပုလိပ်အရာရှိအား အထက်လူကြီးများထံ ဤအိမ်၌မိမိအားတွေ့ရပုံ အဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ အစီရင်ခံဖို့အကြောင်း မိမိက အထက်လူကြီး များ ကျေနပ်အောင်ရှင်းလင်း၍ ပြောပြမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ပုလိပ်အရာရှိသည်လည်း မောင်ထွန်းအုံပြောသည့်အတိုင်း အထက်သို့ အစီရင်ခံလေရာ မောင်ထွန်းအုံသည် မိမိဌာနမှလူကြီးများအား ဟုတ်မှန်သည့်

အတိုင်း ပြောပြရာတွင် လူကြီးများသည် မောင်ထွန်းအုံ၏ ရိုးဖြောင့်သောသဘောကို သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် အလိန်၏စကားကို မယုံကြည်ဘဲ မောင်ထွန်းအုံ၏ စကားကိုသာလျှင် ယုံကြည်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အပြစ်မှချမ်းသာရာရလေ၏။

(၉)

မောင်ထွန်းအုံသည် မိမိ၏အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လှန်၍ ဆင်ခြင်သောအခါတွင် စာရေးကြီးဦးတိုက်စိုးတို့ အိမ်၌နေသော အစေခံဦးသာဒွန်းသည် ထိုနေ့က မိမိအား ကော်ဖီတိုက်ရာတွင် ကော်ဖီ၌ ဆေးခတ်၍ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအိပ်ပျော်သွားသောအခါတွင်မှ ကားပေါ်၌တင်ပြီးလျှင် ကစားဝိုင်းဖမ်းမည့်အိမ်သို့ ယူဆောင်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ပြုခြင်းမှာလည်း မိမိအား နာမည်ပျက်အောင် ရည်ရွယ်လျက်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိတွေးသည့်အတိုင်း မှန်ခဲ့လျှင် မိမိအား ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်သောသူသည် ဥဩပင်ဖြစ်ရမည် အကြောင်း စသည်ဖြင့် စဉ်းစားတွေးတောမိ၏။ အကယ်၍ အထက်ပါအချက်များ မှန်ခဲ့ပါလျှင် ဥဩဟူသောလူဆိုးသည် ဦးသာဒွန်းသော်လည်းကောင်း၊ တရုတ်အလိန်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်း ဆင်ခြင်မိပြန်၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းအုံသည် ဦးသာဒွန်း၏အကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းရန် မစိန်ရီ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ရာ ဦးတိုက်စိုးသည် ပဲခူးမှပြန်ရောက်နေနှင့်လေပြီ။ မောင်ထွန်းအုံက ဦးသာဒွန်းရှိပါသလားဟုမေးရာ မစိန်ရီက ဦးသာဒွန်းမှာ ယမန်ည၌ကပင် ထွက်သွား၍ ယခုတိုင်ပြန်မလာသေးကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

- အုံ။ ။ “မစိန်ရီက ကျုပ်ကို မနေ့ညက စာရေးပြီးခေါ်သလား”
- ရီ။ ။ “မခေါ်ရပါကလားရှင်”
- အုံ။ ။ “(စာတစ်စောင်ကိုအိတ်မှထုတ်၍) “ဒီလက်ရေး မစိန်ရီလက်ရေးမဟုတ်ဘူးလား”
- ရီ။ ။ “(အံ့ဩစွာနှင့်) “ဒီစာတော့ ကျွန်မလက်ရေးပဲ၊ ဪ တန်တော့ ကျွန်မသတိရပြီ၊ ဟိုနေ့က ရှင့်ဆီကို ကျွန်မ စာတစ်စောင်ရေးဖူးတယ်၊ ရေးပြီးမှ ကိုထွန်းအုံလည်း လာမှာပဲလေဆိုပြီး စာကိုမပို့ဘဲ တင်ထားမိတယ်၊ နေပါဦး ဒီစာ ရှင့်ဆီ ဘယ့်နယ်ရောက်သလဲ”

ထိုအခါ မောင်ထွန်းအုံသည် ယမန်ည၌က မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလေရာ သားအဖနှစ်ယောက်တို့မှာ အံ့ဩစွာနှင့် နားထောင်နေကြလေ၏။

စိုး။ ။ “တယ်ခက်ကုန်ပါပြီ။ ဥဩကဖြင့် ကျုပ်တို့ကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးတော့တာပဲ။ သမက်လောင်းပျောက်လိုပျောက်၊ ကျုပ်မရှိတုန်း အိမ်က

သူခိုးတက်လိုတက်၊ ကျုပ်တို့ကို ကူညီမယ့်မိတ်ဆွေကို နှိပ်စက်လိုနှိပ်စက်၊ တန်တော့ ဒီဟာတွေဟာ ဦးသာဒွန်းလက်ချက်ချည်းနဲ့ တူတယ်၊ ကြည့်လိုက်တော့ ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့မို့ သနားလို့လက်မမိပါတယ်ဗျာ၊ သူရောက်တာ ၆ လလောက်ရှိပါသေးတယ်”

၎င်းနောက် သားအဖနှစ်ယောက်တို့နှင့် မောင်ထွန်းအံ့သည် ဥဩဆိုသူမှာ ဦးသာဒွန်းဟုတ်နိုင်၊ မဟုတ်နိုင်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက်ရှိကြလေ၏။

မောင်ထွန်းအံ့သည် ဦးသာဒွန်းကို ရှာဖွေဖို့ကြိုးစား၍ ကစားဝိုင်းထောင်မှု ဖြစ်နေသော အလိန်အားလည်း ဥဩအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းပါသော်လည်း ကျေနပ်လောက်အောင် သတင်းမရချေ။ အလိန်ကမူ မိမိဘာမျှ မသိရကြောင်းနှင့် ဘူးကွယ်လျက် ရှိလေ၏။

(၁၀)

အင်စပိတ်တော် မောင်ထွန်းအံ့၏ နေအိမ်မှာ လွစ္စလမ်းရှိ ၄ ထပ်တိုက် တစ်တိုက်၏ တတိယထပ်ဖြစ်လေရာ ဦးတိုက်စိုး၏ နေအိမ်မှ ပြန်လာပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မောင်ထွန်းအံ့သည် အိပ်ရာမှထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း လမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်တွင် မိုးကာအင်္ကျီဝတ်လျက် ဦးထုပ်ဆောင်းကာ လမ်းလျှောက်သွားနေသော လူတစ်ယောက်ကိုမြင်သဖြင့် မြင်ဖူးပါသည်ဟူ၍ အောက်မေ့မိ၏။ ၎င်းနောက် သေချာစွာ စိုက်၍ ကြည့်မိသောအခါ၌ကား ပျောက်နေသော မိမိ၏ သူငယ်ချင်း မောင်ညွန့်ဖူး ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်နှင့် ဟစ်အော်ကာ လက်ခုပ်တီးလျက် ခေါ်သော်လည်း ထိုသူသည် မော်၍မကြည့်ချေ။ မောင်ထွန်းအံ့သည် မှန်ပြောင်းကို လှမ်းယူ၍ သေချာစွာ ကြည့်ပြန်ရာတွင် ဦးခေါင်းငဲ့ပုံ၊ လက်ယမ်းပုံ၊ ခြေလှမ်းပုံမှစ၍ မောင်ညွန့်ဖူးအစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျမ်းကိုင်၍ပြောဝံ့လောက်အောင် တပ်အပ်သေချာထင်ပြန်သည်နှင့် “ကိုညွန့်ဖူး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာဗျ” ဟု ဟစ်အော်၍ ခေါ်ပြန်၏။ သို့ပါသော်လည်း ထိုသူသည် အခြားဘက်ရှိ တိုက်များကိုသာ မော်ကြည့်ရင်း လျှောက်သွားလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့၏ စိတ်ထဲ၌ ထိုသူသည် မိမိက ခေါ်သောအခါ၌ ရှေးက ထက်ပင် လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ထိုအခါ မောင်ထွန်းအံ့က ဟုတ်လျှင်ဟုတ်စေ၊ မဟုတ်လျှင်လည်း သေချာစွာသိရစေဟု အောက်မေ့လျက် ထိုသူနှင့်တွေ့ရန် တိုက်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာရာ မြေကြီးသို့ရောက်သောအခါတွင် ထိုသူသည် ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ဆဲရှိနေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့က ပြေး၍လိုက်သောအခါ၌ကား မော်တော်ကားသည် အရှိန်ရ၍ ထွက်သွားနှင့်လေပြီ။

မောင်ထွန်းအုံမှာ အတွေးခက်လျက်ရှိ၏။ ထိုသူသည် မောင်ညွန့်ဖူးဖြစ်ကြောင်းကိုကား အနည်းငယ် ယုံမှားခြင်းမရှိချေ။ မောင်ညွန့်ဖူးသည် မိမိအား ယုံကြည်အားထားသည်မှန်ပါလျက် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါမှ မသိဟန်ပြု၍ လျှောက်သွားရုံမျှမက မိမိက လိုက်၍ခေါ်သည်ကိုပင် ရှောင်တိမ်း၍ ထွက်သွားခြင်းမှာ မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိနေရစ်လေ၏။

ထိုနေ့၌ မောင်ထွန်းအုံသည် မတင်မေ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်၍ နံနက်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသောအခါ နှမဖြစ်သူမတင်မေမှာ မောင်ထွန်းအုံကဲ့သို့ပင် အံ့သြခြင်းဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း မိမိ၏မောင်သည် အသက်ရှင်လျက်ရှိ၍ လွတ်လပ်စွာ လမ်းလျှောက်နေနိုင်သည့်အဖြစ်ကို သိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရှာ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ထွန်းအုံနှင့် မတင်မေတို့သည် မောင်ညွန့်ဖူး၏အကြောင်းကို ဆက်လက်တိုင်ပင်ပြောဆိုကြစဉ် မောင်ထွန်းအုံသည် ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ လမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ မျက်စိစူးသော စုံထောက်အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း လမ်းပေါ်၌ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာ၏။ ထိုသူသည် မတင်မေရှိရာ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ရံဖန်ရံခါ မော်ကြည့်လျက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်တွင်ခဲကာ၊ အင်္ကျီအိတ်တွင် လက်နှိုက်၍ အိမ်ရှေ့လမ်းတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်ကို မောင်ထွန်းအုံသတိပြုမိ၏။ ထိုအခါ မောင်ထွန်းအုံက “မတင်မေ တိုက်ရှေ့ပြတင်းပေါက်နားမကပ်ဘဲ ၁၅ မိနစ်လောက် တိုက်တွင်းမှာ ထိုင်နေရစ်စမ်းပါ။ ကျုပ်မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ မတင်မေမှာ မောင်ထွန်းအုံ၏ အကြံအစည်ကို မရိပ်မိသော်လည်း မှာခဲ့သည့်အတိုင်း ပြတင်းပေါက်နားသို့ မကပ်ဘဲ ထိုင်နေရစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ထွန်းအုံသည် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ထိုသူရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် မောင်ထွန်းအုံကိုကျောခိုင်းလျက် ရှေ့မှလျှောက်သွားလေ၏။ မောင်ထွန်းအုံသည်လည်း ထိုသူကိုမိအောင် လိုက်လေရာ အနီးသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် မောင်ထွန်းအုံနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုသော သဘောနှင့် မောင်ထွန်းအုံကို ကျောခိုင်းကာ တစ်ဘက်သို့ ကူးသွားလေ၏။ မောင်ထွန်းအုံလည်း တစ်ဘက်သို့ ကူးလိုက်၍-

“ဟေ့ ဘသီ၊ မင်း ဘယ်တုန်းက လွတ်လာသလဲ”

“လူမှားပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဘသီမဟုတ်ပါလား၊ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ဟန်ပါတဲ့”

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက် စောင့်နေပါတယ်”

“မင်းမိတ်ဆွေကလည်း လာခဲလှချေတကား၊ ကိုင်း သူမလာခင်၊ ငါ့နောက် ခဏလိုက်ခဲ့စမ်း၊ ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်၊ ဟောဒီမှာ ခြောက်လုံး ပြူး မြင်ရဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားမှာပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဘာသိမဟုတ်ရပါဘူး” ဟု ပြောရင်း မောင်ထွန်းအုံမျက်နှာထားကို မြင်သည်နှင့် ဟန်ဆောင်ခြင်းအလုပ်ကို လက်လျှော့လိုက်၏။ ထို့နောက် “ဘာကိစ္စတုန်းဆရာ၊ ဆရာတို့လူစုက လူတစ်ဖက်သားကို ထောင်ကလွတ်ပြီးနေရင် မကြိုက်ချင်ဘူးမှတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဆရာ ခေါ်နိုင်သလဲ”

“ဟေ့ မင်းလာမလား၊ မလာဘူးလား”

“လာပါမယ်ခင်ဗျား” ဟုပြော၍ မောင်ထွန်းအုံ၏ နောက်မှ လိုက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ထွန်းအုံသည် ထိုသူအား မိမိနောက်မှထား၍ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို စိတ်မချသည်နှင့် အတူယှဉ်၍လျှောက်ရန်ပြောလေရာ ဘာသိကလည်း ရင်ဘောင်တန်းလျှောက်လေ၏။ ဘာသိမှာ အသားနက်ကြုတ်ကြုတ်၊ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခွန်အားဗလကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အတော်ပင် ကြောက်ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။

ဘာသိသည် မောင်ထွန်းအုံနှင့်အတူလိုက်လာစဉ် ပုလိပ်များနှင့် စုံထောက်များသည် ထောင်ထွက်များကို အပြစ်ရှာ၍ ညှဉ်းလိုကြကြောင်းများကို ညည်းတွားပြောဆိုသည်တွင် “တိမ်စမ်းပါကွယ် ဘာသိ”ဟု မောင်ထွန်းအုံက ငေါက်လိုက်သည်နှင့် တိတ်သွားလေ၏။ ၎င်းအချိန်၌ ထိုလမ်းတွင် အတော်ပင် လူပြတ်လျက်ရှိရာ ဘာသိသည် မောင်ထွန်းအုံနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလျက်လိုက်သွားစဉ် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ရုတ်တရက် မောင်ထွန်းအုံ၏ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ပြီးနောက် မောင်ထွန်းအုံ၏ ပါးချိတ်ကို လက်သီးနှင့်အားကုန်ကျုံး၍ ကော်သတ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ထွန်းအုံသည် ဘာသိ၏အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်၍ သတိနှင့်လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဦးခေါင်းကို မော့၍ပေးလိုက်ရာ ဘာသိ၏လက်သီးသည် လေထဲ၌ ဝီခနဲမြည်လျက် ဗလာလွတ်ထွက်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်ထွန်းအုံသည် ဘာသိ၏ခြေသလုံးကို မိမိ၏ ခူးနှင့်တေးထား၍ လည်ပင်းကို တွန်းလှန်လိုက်ရာ ဘာသိသည် မြေပေါ်၌ ပက်လက်လန်လျက် လဲသွားလေ၏။ ဘာသိသည် မြေကြီးကို နောက်စေ့နှင့်ရိုက်မိသဖြင့် မူးစေခြင်းမပျောက်မီပင် မောင်ထွန်းအုံသည် ဘာသိ၏လက်များကို လက်ထိပ်ခတ်လျက် ဖြစ်နှင့်၏။

ဌာနာသို့ ရောက်သောအခါတွင်ပုလိပ်များသည် ဘသီ၏အင်္ကျီအိတ်များကို ရှာဖွေရာ ၆ လက်မခန့်ရှိသော မောင်းချဓားကြီးတစ်စင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့က ဘသီအား မသင်္ကာမှုနှင့် ဖမ်းဆီးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီးလျှင် နာမည်ပျက်ဖူးသော လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် တရားသူကြီးက အနည်းဆုံး သုံးနှစ်မျှ ထောင်ချမည်ဖြစ်သောကြောင့် ထောင်ချမခံလိုလျှင် ဥဩနှင့် ဦးသာဒွန်းတို့၏ ဆက်သွယ်ပုံအကြောင်းကို ပြောပြဖို့ တိုက်တွန်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘသီမှာ သစ္စာမဖောက်လိုသော လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် “မင်းတို့ တတ်နိုင်လျှင် ကိုင်ကြ” ဟူသော အနေမျိုးဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ အချို့သော ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ဤသို့သောအမှုမျိုး၌ မစင်ရေကိုဖျော်တိုက်ခြင်း၊ ရိုက်နှက်ညှင်းဆဲခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်စစ်ဆေးကြမည်ဖြစ်ရာ မောင်ထွန်းအံ့မှာမှ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းကို ဝါသနာမပါသည်နှင့် အားမပေးဘဲနေရာတွင် ဘသီထံမှ တစ်စုံတစ်ရာမျှ သဲလွန်စမရဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

(၁၁)

ဥဩအမည်ခံသောလူဆိုးမှာ မည်သူပင်ဖြစ်စေ ထိုသူသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ လူဆိုးလူမိုက်ကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းရှိ၍ ဥဩသည် ထိုသူများကို မိမိလိုရာ၌ အသုံးပြုနိုင်ကြောင်းမှာကား ထင်ရှားခဲ့လေပြီ။ စုံထောက်မောင်ထွန်းအံ့သည်လည်း ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်ဖြစ်၍ နာမည်ကျော်လူဆိုးကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါတိုင်း ဥဩ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေ့ရှိ၏။ အချို့တို့မှာ ဥဩအကြောင်းကို ကြားဖူးသော်လည်း မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည် တပ်အပ်သေချာ သိဟန်မရှိကြချေ။ အချို့မှာလည်း သိဟန်ရှိလျက်နှင့် ပြောလိုဟန်မရှိ၊ အချို့မှာလည်း ပြောလိုလျက်နှင့် ပြောဝံ့ဟန်မရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ မောင်ထွန်းအံ့က ထိုကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့သည့်အတွက်ကြောင့် မပြောဝံ့သော သူများအား ပုလိပ်အရာရှိများက နေ့ရောညဉ့်ပါ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု ကတိထားသော်လည်း ထိုသူတို့က ပုလိပ်သာမက စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်နှင့် ဝိုင်းကာ၍ ထားစေကာမူ ဥဩ၏လက်ချက်မှ လွတ်နိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့် မိမိကိုယ်နှင့်အမျှ ရွှေ့များကို ချိန်၍ပေးမည်ဆိုစေကာမူ မပြောဝံ့ကြောင်းနှင့် ငြင်းဆန်လျက်ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ထွန်းအံ့မှာ လူဆိုးများ၏ ကူညီခြင်းအားဖြင့် ‘ဥဩ’ကို ပေါ်ပေါက်စေသည့် အကြံကို လက်လျှော့၍ ကိုယ်စွမ်းဖြင့်သာလျှင် ပေါ်ပေါက်အောင် စုံထောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။

တစ်ညနေ၌ မောင်ထွန်းအံ့သည် ရုံးမှအိမ်သို့အပြန် လမ်းလျှောက်၍လာ စဉ်တွင် အသစ်တည်ဆောက်လျက်ရှိသော တိုက်ကြီးတစ်တိုက်အနီးမှကပ်၍ လျှောက်လာ၏။ တိုက်နံဆေးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အုတ်ခဲတစ်ခဲသည် မောင်ထွန်းအံ့၏ ဦးခေါင်းအနီးမှ သီခဲကျလာ၍ မြေပေါ်၌ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေမွ၍သွားလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့သည် အပေါ်သို့မော်ကြည့်သောအခါတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကိုမျှ မတွေ့မြင်ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ အဆင်သင့်ထောင်ထား သော ဝါးလှေကားမှ တည်ကာစဖြစ်သော တိုက်ပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် ထိုမှဤမှ ကြည့်ရှုပါသော်လည်း တိုက်သည်အမိုးလည်းမရှိ၊ ကြမ်းလည်းမရှိ၊ နံရံများသာ လျှင် ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်လျက် တစ်စုံတစ်ယောက်သောအလုပ်သမားကိုမျှ မတွေ့ရ ဘဲရှိလေရကား မောင်ထွန်းအံ့မှာ 'ဥဩ'သည် မိမိ၏ အသက်ကို ထိထိရောက် ရောက် ရန်ရှာချေပြီတကားဟု ရိပ်မိရရုံမျှသာလျှင် ရှိလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့မှာ စုံထောက်အရာရှိတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်းကို ဝါသနာမပါသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ထိုနေ့ကစ၍မူ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အစဉ်မပြတ် ခါးတွင်ဆောင်ဖို့ သတိပြုခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ထွန်းအံ့သည် မိမိ၏အမည်နှင့် စာတိုက်မှလာ သော စာများအနက်တွင် အောက်ပါစာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

“ကရုဏာအလျောက် သတိပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မောင်ညွန့်ဖူးအမှုမှာ ခင်ဗျားဝင်မရှုပ်ပါနှင့်၊ နောက်ဆုံး မှချသတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ နားမထောင်လျှင် ဒုက္ခရောက်မည် ဆတ်ဆတ်တည်း”

ဥဩ

မောင်ထွန်းအံ့သည် ထိုစာကို ရသောအခါ၌ စွန့်စားခြင်းအလုပ်ကို ဝါသနာပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း နောက်သို့ ဆုတ်မည့်အစား ရှေးကထက် ပင် ပိုမိုကြိုးစားအားထုတ်ချေဦးမည်ဟူ၍ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ မောင်ထွန်းအံ့သည် မစိန်ရီ၏အိမ်သို့လည်းကောင်း၊ မတင်မေ၏အိမ်သို့လည်းကောင်း သွားရောက်၍ ဥဩသည် မိမိအားပင် စာဖြင့်ရေးသား ခြိမ်းခြောက်ပြန်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ ထိုကဲ့သို့ခြိမ်းခြောက်သည့်အတွက်ပင် ရှေးက ထက်ပိုမို၍သူငယ်ချင်းအတွက် ကြိုးစားဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် မိန်းကလေးများ အား ပြောဆိုအားပေးပြီးလျှင် ညရှစ်နာရီအချိန်ခန့်တွင်မှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

လွစ္စလမ်းရှိ မိမိ၏ တိုက်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ မိမိ၏အစေခံဘိုးကဲဆို သူမှာ ဦးခေါင်းတွင် အဝတ်ဖြူကြီး ပတ်စည်းထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အကျိုး အကြောင်းကို မေးမြန်းရာတွင် ဘိုးကဲသည် ဦးခေါင်းကိုဖြေ၍ပြရာ နဖူးတွင်

သုံးလက်မခန့်ရှိသော ဒဏ်ရာကြီးကို မောင်ထွန်းအုံ တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်ထွန်းအုံသည် အဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းသောအခါ၌ ဘိုးကဲက ခုနစ်နာရီထိုးသဖြင့် မီးထွန်းစအချိန်တွင် အခန်းတံခါးကို အပြင်မှခေါက်သံကြားရကြောင်း၊ မိမိက “ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးရာတွင် အပြင်မှလူက “ဟေ့အကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ မြန်မြန်ဖွင့်ကွဲ့” ဟု ပြောသဖြင့် မိမိက ဆရာထင်မှတ်၍ဖွင့်ပေးကြောင်း၊ ထိုအခါ လူသုံးယောက်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၍ တစ်ယောက်သောသူက ဇာဝိတပ်ထားသော ကြိမ်တုတ်နှင့်မိမိ၏ ဦးခေါင်းကိုရိုက်လိုက်ရာတွင် မူး၍လဲ သွားကြောင်း၊ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ ဦးတိုက်စိုး၏ အစေခံ ဦးသာဒွန်းဖြစ်ကြောင်း မိမိသည် သတိရလာ၍ လဲရာမှထကြည့်လိုက်သောအခါ လူသုံးယောက်မှာ ဆင်းသွားနှင့်ပြီဖြစ်၍ တစ်ခန်းလုံးမှာ စာရွက်များ၊ စာအုပ်များ နှင့် ရှုပ်ပွေလျက်ရှိကြောင်းများနှင့် ပြောပြပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲကြိပြန် လျက်ရှိသော မောင်ထွန်းအုံ၏ စာရွက်များ၊ စာအုပ်များကို ပြလေ၏။ မောင်ထွန်းအုံက ထိုသူများသည် ဥဩ၏ လူများသော်လည်းကောင်း၊ ဥဩကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်အကြောင်းကို တွေးတောမိသော်လည်း မိမိ၏ စာရွက်များ စာအုပ်များကို မည်သည့်အကြံအစည်နှင့် မွေနှောက်ရှာဖွေကြသည့် အကြောင်းကို ကား မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိလေ၏။ ဥဩသည်ကား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကဲလွန်ရဲရင့်လာသည်ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းအုံသည်လည်း စိတ်မာန်ထွက်ပြီးလျှင် အံကြိတ်ကာ အကြံယူလျက်ရှိလေ၏။

(၁၂)

တစ်ညသ၌ မောင်ထွန်းအုံသည် ကတ်ကြေးကိုက်ခါးပိုက်နှိုက်မှစ၍ ဓားပြ တိုက်မှုတိုင်အောင်ကျူးလွန်ဝံ့သော လူဆိုးကြီးများကျက်စားရာဖြစ်သော ဘိန်းခန်း တစ်ခန်းသို့ ရုပ်ဖျက်၍ဝင်သွားပြီးလျှင် ဘိန်းတစ်ကြုတ်ကိုမှာယူ၍ တရုတ်ကလေး တစ်ယောက်ကို ဘိန်းထိုးပေးရန်ခေါ်ပြီးမှ ချောင်ကျသောနေရာတစ်ခုသို့ သွားလေ၏။ မောင်ထွန်းအုံသည် ဘိန်းစားတစ်ယောက်မဟုတ်သော်ငြားလည်း ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်၌ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ဘိန်းစားဝါရင့်ကြီးများနှင့် မခြားနားအောင် တရုတ်ကလေးထိုးပေးသော ဘိန်းများကို စတိုင်ကျကျ ရှုလျက်

ရှိလေ၏။ ဘိန်းစားများသည် ဝါးကိုအလုံးလိုက်ထုရိုက်၍ ရက်လှိပ်ထားသော တရုတ်ဖျာများပေါ်၌ အလျားလိုက်ခင်းကာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ဘိန်းရှုလျက် ရှိကြရာ မောင်ထွန်းအုံ၏အနီး၌ကား မြန်မာသုံးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်၏ ခါးကို တစ်ယောက်ခေါင်းအုံးလျက် မီးခွက်ကလေးကို ဝိုင်းဖွဲ့ကာ တစ်ယောက် တစ်လှည့် ဘိန်းရှုလျက် ရှိနေကြလေ၏။ ထိုသူတို့သည် မောင်ထွန်းအုံ ဝင်လာ သောအခါ၌ ခေါင်းထောင်၍ကြည့်ကြပြီးနောက် မောင်ထွန်းအုံ၏ ဟောင်းနွမ်းစုတ် ပြတ်၍ ဂိုက်မကျသော အဝတ်အစားများကို မြင်ကြသဖြင့် “တောကင်နဲ့တူပါရဲ့ ကွယ်”ဟုပြော၍ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လက်ရှုရှိုက်ကြပြန်လေ၏။ မောင်ထွန်းအုံမှာ မူ ထိုသူများကို ကျောခိုင်းကာအိပ်လျက် တရုတ်ကလေးထိုးပေးသော ဘိန်းများကို ရှုရှိုက်နေသော်လည်း ထိုသူသုံးယောက် ပြောစကားကို နားစိုက်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ယောက်။

“အခုတလော သတင်းစာတွေကဖြင့် ဥဩအကြောင်းချည်း ပါကလားဟေ့ သူငယ်ချင်းတို့။”

တစ်ယောက်။ “စာဖွဲ့မယ်ဆို ဖွဲ့လောက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပေပဲကွယ်၊ စုံထောက်ကိုထွန်းအုံအိမ်ကိုတောင် တစ်နေ့က တက်ကြ တယ်ဆိုပါကလား။”

တစ်ယောက်။ “ဟေ့ မင်းဘယ်ကကြားသလဲ၊ သတင်းစာထဲမှာလည်း မပါပါဘဲကလား။”

တစ်ယောက်။ “နေပါဦးကွဲ့၊ ဥဩဆိုတာ တကယ်ရှိသတဲ့လား။”

တစ်ယောက်။ “ရှိတာပေါ့ကွဲ့။”

တစ်ယောက်။ “မင်းသိသလား။”

တစ်ယောက်။ “သိတာပေါ့ကွဲ့။”

တစ်ယောက်။ “ဘယ်မှာလဲဟေ့ သူငယ်ချင်း။”

တစ်ယောက်။ “သစ်ပင်ပေါ်မှာလေ နွေကာလတော့ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။”

တစ်ယောက်။ “ငါက ကောင်းကောင်းမေးပါတယ်။”

တစ်ယောက်။ “ရှိဘိလားသူငယ်ချင်း၊ သူတို့ပုလိပ်တွေ ဉာဏ်သွားတယ် ဆိုတာ ဥဩအိပ်နေသလောက် ရှိပေသေးတယ်။ ဒီလူက သေးသေးနပ်နပ်ကြိတဲ့လူမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ တကယ်ချက်ကောင်းမှ ချိုင်တဲ့လူပဲ။ သူ့တပည့်တွေဟာလည်း ပြည့်နေတာပဲ။ သင်္ကန်းဝတ်လည်းရှိတယ်၊ ပုလိပ်သား ထဲကလည်းရှိတယ်၊ စာရေးစာချိထဲကလည်း ရှိတယ်။ တကယ်လို့ သူ့တပည့်ထဲ က သင်္ကန်းဝတ်ဖို့လိုနေလို့ သင်္ကန်းဝတ်ရတဲ့အကောင်ကျလျှင်လည်း ညတိုင်း ဘုရားဝတ်တက်ရတယ်၊ အာပတ်ဖြေရတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းနေပကောလို့

စိပ်ပုတီးမစိပ်ဘဲများ မနေနဲ့။ တစ်ခါတုန်းက သူ့တပည့်သင်္ကန်းဝတ်တစ်ယောက် ဟာ ညထွက်ပြီး ခေါက်ဆွဲစားတယ်ကြားတော့ ဥဩက ဘေးပိတ်ပြီးလက်သီးနဲ့ ထိုးထားတာ ဆယ်ရက်လုံးလုံး မင့်လူဆေးရုံတက်ယူရသတဲ့။ ဥဩက ဆရာကြီး လုပ်ပြီး တိုက်တစ်တိုက် ငှားနေသတဲ့။ အလှည့်ကျရင်လည်း အားလုံးက သူ့ကို အရိုအသေပေးပြီး ဆရာကြီးခေါ်ရသတဲ့။ သူက မော်တော်ကားမောင်းတဲ့လူ အလှည့်ဖြစ်စေ၊ သင်္ဘောကူလီအလုပ်ဖြစ်စေ၊ ဟန်ဆောင်ပြီးလုပ်ဖို့လိုတဲ့အခါကျ ပြန်လျှင်လည်း ဒီပြင်လူဘယ်သူမှမရှိဘဲ သူတို့အချင်းချင်း စည်းဝေးတဲ့အခါမှာ တောင် သူက အရိုအသေပေးပြီးစကားပြောတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွယ်၊ သူ က သင်္ကန်းဝတ်ပေးတဲ့ သူ့တပည့်ရဟန်းတုကိုတောင် သူက နှစ်ယောက်တည်း တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ လက်အုပ်ချီပြီးမှ ကောင်းပြောသတဲ့။ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နဲ့တူ စေရမယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း အရေးအကြောင်းရှိလို့ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ တကယ်ကို သရုပ်ပါအောင် လုပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုကပဲကွဲ့။”

တစ်ယောက်။ “နေပါဦးကွဲ့။ ဒီ ဘုန်းကြီးယောင်ဆောင်ရ၊ ကူလီယောင် ဆောင်ရနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့ ဆောင်ရတာလဲ၊ ပုလိပ်တို့ ရှောင်ဖို့ လား။”

တစ်ယောက်။ “ဘာဟုတ်မလဲကွယ်၊ ပုလိပ်လောက်ရှောင်ဖို့များတော့ ဥဩတို့က ထိုင်ရာမထ လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်သေးရဲ့။ ဟန် ဆောင်တာတွေက ငွေရပေါက်ထွင်တာတွေကွဲ့။ ဆိုပါတော့ သူဌေးအိမ်တစ်အိမ် က ဘုန်းကြီးကြည်ညိုတယ်ဆိုလျှင် ဥဩက သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ သူ့တပည့် တစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ ဘုန်းကြီးယောင်ဆောင်ပြီး ဒီအိမ်နဲ့ ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းရ တာပေါ့ကွဲ့။ ဥဩအကြောင်းများ ပြောရလျှင်တော့ မိုးသာလင်းမယ် စကားမဆုံး ဘူး။ စာနဲ့ရေးလျှင်လည်း စာအုပ်သာပြည့်မယ် သူ့အကြောင်းမဆုံးဘူး။ ဒီလောက် ပရိယာယ်ဉာဏ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲကွယ်၊ ရှုကြဦးကွယ်၊ ငါတော့ ဝပြီ”

၎င်းနောက် ထိုသူများသည် ဘောလုံးအကြောင်း၊ မြင်းပွဲအကြောင်းမှစ၍ ရန်ကုန်သားများ အရေးယူလေ့ရှိသော ပွဲများအကြောင်းကို ဆက်လက်၍ ပြော ကြပြန်လေရာ မောင်ထွန်းအုံမှာ ထပ်မံ၍ဟန်ဆောင်ရန်အတွက် ဘိန်းရှုရန် မတတ် နိုင်တော့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံပေး၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မောင်ထွန်းအုံသည် ဘိန်းခန်းမှထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် လတ္တလမ်း*ထိပ်ရှိ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ထိုင်လျက် ခေါက်ဆွဲစားနေရာ လူတစ်ယောက်သည်

* - လသာလမ်း

မိမိ၏ကျောက်ပွတ်၍ လျှောက်သွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ယခင်က ဘိန်းခန်းတွင် ဘိန်းရှုနေကြသော လူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ ထိုသူသည်လည်း မိမိအား မှတ်မိသောအနေဖြင့် ပြုံးစိစိ လုပ်သွားသည်ဟု မောင်ထွန်းအုံ ထင်မှတ်မိ၏။

မောင်ထွန်းအုံသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သဖြင့် အဝတ်များ လဲလှယ်မည်ပြု သည်တွင် အိတ်ထဲ၌ ခုလုလုနေသော အရာတစ်ခုကိုတွေ့သည်နှင့် ထုတ်ယူကြည့် ရှုရာ စက္ကူလုံးကလေးတစ်လုံးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ၎င်းကို ဖြန့်၍ကြည့် သောအခါ၌ကား အောက်ပါစာကို တွေ့ရ၏။

‘တောသားကြီးနဲ့ တူပါပေ’

ဥဩ

ထိုစာကိုဖတ်ရသောအခါ၌ မောင်ထွန်းအုံ အံ့ဩချေမည်ကား ဖတ်ရှုသူတို့ တွေးထင်ပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မောင်ထွန်းအုံ၏ တွေးထင်ချက်မှာ ထိုသူသုံး ယောက်တို့အနက်တွင် ဥဩဆိုသူပါလေဟန်ရှိ၏။ အကယ်၍ ပါခဲ့လျှင် ဥဩ၏ အကြောင်းကို အများဆုံးပြောသောသူသည် ဥဩပင်ဖြစ်တန်ရာ၏။ ဖြစ်ခဲ့လျှင် လည်း ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ မိမိ၏ အိတ်ထဲသို့ ထိုစာကိုထည့်လိုက်သောသူပင်လျှင် ဥဩဖြစ်ရမည်။ ထိုသူကိုကား မိမိမမြင်ဖူးချေ။ မောင်ထွန်းအုံသည် နာမည်ကျော် လူဆိုးဟူသမျှနှင့် ပြစ်မှုကြီးနှင့် ထောင်ကျဖူးသောလူဟူသမျှကို မျက်နှာမြင်ကာမျှ နှင့် သိသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ မိမိမမြင်ဖူးသည်ကို ထောက်သည်ရှိသော် ဥဩ သည်ကား ထောင်ကျဖူးသော လူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ဟူ၍ တွေးတောမိပြန် ၏။ မောင်ထွန်းအုံမှာ မိမိအရေးကြီးစွာနှင့် ရှာဖွေလျက်ရှိသော ဥဩဆိုသူနှင့် ထိုနေ့ညတွင် ကျောချင်းကပ်ကာ တစ်ဖျာတည်းလဲ့နေရသည်တစ်ကြိမ်၊ ခေါက်ဆွဲ ဆိုင်တွင် မျက်နှာချင်းဆော့မျှဆိုင်လိုက်ရသည်ကတစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် နီး ကပ်စွာရှိနေပါလျက်နှင့် မိမိမသိရသည့်အတွက်ကြောင့် မဖမ်းဆီးနိုင်ဘဲ ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို များစွာခံပြင်းလျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။

(၁၃)

စာရေးကြီးဦးတိုက်စိုး၏ သမီးမစိန်ရီသည် မိမိ၏ ရည်းစား မောင်ညွန့်ဖူး ပျောက်ဆုံးနေသည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာရှိခဲ့ရာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိစေခြင်းငှာ တံတေးသို့ ခေတ္တသွားရောက်လည်ပတ်လျက် ရှိနေ၏။ ဦးတိုက်စိုးမှာ စာရေးကြီးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော်ငြားလည်း လက်ရှိပစ္စည်းများစွာ ကြွယ်ဝ

သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် မခြားမနားသားနားတင့်တယ်
စွာ နေထိုင်နိုင်သည့်ပြင် တွဲတေးမြို့၌လည်း ဆိပ်ကမ်းအနီးတွင် ကျယ်ဝန်းသော
ခြံတစ်ခြံအတွင်း သပ်ရပ်သောအိမ်တစ်ဆောင်နှင့် အပျင်းပြေခရီးသွားလာနိုင်ရန်
သမ္မန်တစ်စင်းလည်း ရှိလေသည်။ မစိန်ရီသည် ထိုအိမ်ကိုသွားရောက်နေထိုင်သည့်
နေ့၌ မောင်ထွန်းအုံထံ လာရောက်၍ မောင်ညွန့်ဖူး၏ သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ
တိုင်း မိမိထံ သံကြိုးရိုက်၍အကြောင်းကြားရန် မှာထားခဲ့ရာ မောင်ထွန်းအုံက
လည်း သတင်းရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မစိန်ရီထံအကြောင်းကြားရန် တာဝန်ခံရုံ
မျှမက လျင်မြန်စွာ ပြန်လည်တွေ့ရှိဖို့အတွက်ကိုလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားအား
ထုတ်ပါမည်ဟူ၍ ဝန်ခံကတိထားလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ စာရေးကြီးဦးတိုက်စိုးသည် မောင်ထွန်းအုံ၏တိုက်
သို့ လာရောက်၍ မောင်ညွန့်ဖူးပျောက်ဆုံးခြင်းကိစ္စအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တိုင်
ပင်ရာတွင် မိမိ၏ နေအိမ်မှ ထွက်သွားသူအစေခံဟောင်း ဦးသာဒွန်း၏အကြောင်း
ကိုလည်း ပြောပြလေ၏။ အစေခံတို့မည်သည်မှာ ဆရာ၏ နေအိမ်၌ အတူတကွ
အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြသည့်အခါ တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ညဏ်တည်း ဆရာကိုလိမ်ကြ
ရန် သဘောတူအားထုတ်ကြ၍ အစေခံတစ်ဦးတစ်ယောက် ထွက်သွားသည့်အခါ
မှ ကျန်ရစ်သော အစေခံများသည် ထွက်သွားသူအစေခံ၏ မကောင်းသတင်းကို
ဆရာအား တိုင်တန်းပြောဆိုလေ့ရှိကြောင်း ဦးသာဒွန်း ထွက်သွားပြီးနောက်မှ
ကားမောင်းသမား မောင်ဘသိန်းသည် ဦးသာဒွန်း၏ မကောင်းသတင်းများကို
မိမိအား ပြောပြကြောင်း၊ မောင်ဘသိန်းက ပြောပြသည်မှာ ဦးသာဒွန်းသည် မိမိ
တို့ သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်၌မရှိသည့်အခါများ၌ ၎င်း၏ မိတ်ဆွေများကို အိမ်
သို့ဖိတ်ခေါ်၍ ဆရာထိုင်းသော ကုလားထိုင်များ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် ဆရာစားသော
စားပွဲ၌ အိမ်ရှင်သဖွယ် ခံညားစွာ သောက်စားမှုးယစ်လေ့ရှိကြောင်း၊ ဦးသာဒွန်း
သည် ထိုသို့သောအခါများ၌ စာရေးစာချိနှင့်တူသော လင်မယားနှစ်ယောက်တို့
ကို ဖိတ်ခေါ်၍ ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ထားသော စားဖွယ်များကို စားပွဲ၌ ကျွေး
မွေးပြီးလျှင် ဝိုင်းဝန်းဆိုင်ခါများကိုပင် ဝယ်ယူတိုက်ကျွေးလေ့ရှိကြောင်း၊ ဧည့်သည်
ယောက်ျားမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်မျှရှိ၍ သပ်ရပ်တင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်
လေ့ရှိရာ မယားဖြစ်သူမှာ နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်မျှရှိ၍ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့သည် စားပွဲထိုင်ပြီးသည့်အခါတွင် ဧည့်ခန်းတွင်
ထိုင်လျက် အရေးကြီးသောကိစ္စနှင့် တိုင်ပင်သည့်အနေဖြင့် စကားပြောနေတတ်
ကြသည့်ပြင် ဦးတိုက်စိုး၏ အလုပ်စားပွဲ၌လည်း စာများထိုင်၍ရေးတတ်ကြ
ကြောင်း၊ ၎င်းတို့စကားပြောနေကြစဉ် မောင်ဘသိန်းက မယောင်မလည်လုပ်၍

ချောင်းမြောင်းနားထောင်ရာတွင် မောင်ညွန့်ဖူးဟူသောအမည်ကို ရံဖန်ရံခါ ရတတ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့သ၌လည်း ၎င်းတို့သည် စာတစ်စောင်ကို ရေးပြီးနောက် မင်နှိပ်ဖြင့်နှိပ်ရာ မောင်ဘသိန်းသည် ထိုမင်နှိပ်ကို ၎င်းတို့မရှိသည့်နောက် ကောက်ယူကြည့်ရှုရာတွင် အခြားသောစာလုံးများကို ထင်ရှားအောင် မမြင်ရသော်လည်း မောင်ညွန့်ဖူးဟူသော အမည်တစ်ခုမူ မင်နှိပ်၏အစွန်း၌ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့မြင်ရဖူးကြောင်း၊ မောင်ဘသိန်းသည် ထိုအကြောင်းများကို ဦးတိုက်စိုးအား ထိုစဉ်အခါကပင် တိုင်တန်းပြောဆိုလိုသော်လည်း အစေခံကြီးနှင့် အစေခံကလေးဖြစ်သည့်ပြင် ဦးသာဒွန်းကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဆရာက အထူးသဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချသော အစေခံတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏စကားကို မယုံကြည်ဘဲ အလုပ်ပြုတ်ရုံမျှ ရှိချေမည်ဟု စိုးရိမ်မိသည့်အတွက်ကြောင့် မပြောဝံ့ဘဲ သိုဝှက်၍ထားခဲ့ရကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

ထို့ပြင် အရေးကြီးသော အချက်တစ်ခုကို ဦးတိုက်စိုး ပြောပြပြန်သည်မှာ မောင်ညွန့်ဖူးက မစိန်ရီသို့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နှင့် တင်သသော စိန်နားကပ်ကြီးသည် မစိန်ရီ တံတေးသို့သွားမည့်နေ့၌ပင် ပျောက်ဆုံး၍သွားကြောင်း၊ မစိန်ရီသည် ၎င်းစိန်နားကပ်ကို အခြားလက်ဝတ်လက်စားများနှင့်အတူ သေတ္တာငယ်ကလေးတစ်လုံး၏ အတွင်း၌ထည့်၍ ၎င်းသေတ္တာကလေးကို မီးခံသေတ္တာအတွင်း၌ ထည့်ထားကြောင်း၊ တံတေးသို့သွားမည့်နေ့၌ မစိန်ရီသည် မီးခံသေတ္တာသော့ကို မိမိထံမှ တောင်း၍ သေတ္တာကလေးကို ထုတ်ယူဖွင့်ကြည့်ရာတွင် အခြားသော လက်ဝတ်လက်စားများမှာ နေရာမပျက် တွေ့ရှိရသော်လည်း စိန်နားကပ်ကြီးမှာမူ မရှိတော့ကြောင်း၊ မီးခံသေတ္တာ၌လည်းကောင်း၊ သေတ္တာကလေး၌လည်းကောင်း၊ အတင်းဖွင့်သည့် အထိမ်းအမှတ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရကြောင်း၊ မီးခံသေတ္တာမှသော့မှာ ဦးတိုက်စိုးကိုယ်တိုင် သိမ်းဆည်းသောကြောင့် သေတ္တာနှစ်လုံးကို အတင်းမဖွင့်ဘဲ နှင့် စိန်နားကပ်ကိုရအောင် ဖွင့်ယူသွားခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းကြောင်း၊ ထို့ပြင် သူခိုးသည် အခြားသောလက်ဝတ်လက်စားများကို မယူဘဲ ချန်ထားခဲ့၍ မောင်ညွန့်ဖူးတင်သသည့် နားကပ်တစ်ရန်တည်းသက်သက် ခိုးယူသွားခြင်းမှာလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးတိုက်စိုးက မိမိသည် ပစ္စည်းပျောက်ဆုံးသည်ကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဌာနာသို့ဖြစ်စေ၊ ယုတ်စွအဆုံး မောင်ထွန်းအံ့သို့ဖြစ်စေ၊ တိုင်တန်းလိုသော်လည်း မစိန်ရီကမူ မောင်ညွန့်ဖူးတင်သသည့် စိန်နားကပ်တစ်ရန်တည်း ရွေး၍ခိုးယူသွားခြင်းမှာ အလွန်ထူးခြားလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ မိမိတို့က ပုလိပ်များအားတိုင်တန်းခဲ့ပါမူ မောင်ညွန့်ဖူးအပေါ်၌ လူဆိုးများက ဘေးအန္တရာယ်ပြုလိမ့်မည်ဟူ၍ မစိန်ရီက တွေးတောသည်ဖြစ်သော

ကြောင့် မိမိအား နှုတ်ပိတ်၍ထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် မိမိက မောင်ထွန်း အံ့ကိုမျှ မတိုင်တန်းဘဲ ရှိနေခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ယခုမှာမူ မစိန်ရီ၏ တွေးတော ချက်သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟူ၍ ယူဆသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ မောင်ထွန်းအံ့ အား တိုင်ကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

မောင်ထွန်းအံ့သည် ဦးတိုက်စိုး၏ စကားကိုကြားရသောအခါ ဆေးတံကို ဖွာလျက် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေပြီးမှ မီးခံသေတ္တာကို ကြည့်လို ကြောင်းနှင့် ဦးတိုက်စိုးအား ပြောရာတွင် ဦးတိုက်စိုးက နေအိမ်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်လေ၏။

ဦးတိုက်စိုးနှင့် မောင်ထွန်းအံ့တို့သည် အညောင်းပြေ ခြေကျင်လျှောက် လာကြ၍ ဦးတိုက်စိုး၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါတွင် မီးခံသေတ္တာထား သော နေရာကို ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား မှောင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အိမ်တွင်း၌ ဓာတ်မီးများ ဖွင့်ထားပြီဖြစ်ရာ မီးခံသေတ္တာမှာ ဦးတိုက်စိုး၏ အိပ်ခန်း အတွင်း ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ရှိ၏။

ဦးတိုက်စိုးသည် အိပ်ခန်းမှ ဓာတ်မီးကို ဖွင့်ပြီးနောက် မောင်ထွန်းအံ့အား အိပ်ခန်းတွင်းသို့ခေါ်သွားရာ မောင်ထွန်းအံ့သည် မီးခံသေတ္တာတံခါး၏ လက်ကိုင် ကို မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာစွာကြည့်ရှု၏။ ထို့နောက် သေတ္တာကိုဖွင့်၍ လက်ဝတ် လက်စားများထားသော သေတ္တာကလေးကိုလည်း မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ပြန်ရာ ၎င်းမျှော်လင့်သည့်အတိုင်း လက်ရာခြေရာတစ်စုံတစ်ရာမျှ ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့ ရပြန်သဖြင့် သေတ္တာကို ပြန်ထည့်ပြီးနောက် တံခါးကိုပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ထွန်းအံ့သည် အိပ်ခန်း၏အခြေအနေကို ဓာတ်မီးရောင်တွင်ကြည့် ၍ တံခါးတစ်ခုကို ညွှန်ပြလျက်-

“ဒီတံခါးက ဘယ်ဘက်သွားတဲ့ တံခါးလဲ ဦးရဲ့”

“ဘယ်ဘက်မှသွားတာ မဟုတ်ပါ။ တိုက်တည်ကတည်းက အုတ်နံရံမှာ မြှုပ်ပြီးလုပ်ထားတဲ့ ဗီရိုတံခါးဖြစ်ပါတယ်မောင်”

“အလို ဒီဟာတွေက ဘယ်နှယ်ဟာတွေလဲ ဦးရဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ထိုအခါ ဦးတိုက်စိုးနှင့် မောင်ထွန်းအံ့တို့သည် ကြမ်းပေါ်၌ ခူးထောက် ကာ သေချာစွာကြည့်ရှုကြရာတွင် ၎င်းဗီရိုအတွင်းမှ သွေးစက်တစက်စက် ယိုစီး လျက်ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ထွန်းအံ့၏ စေခိုင်း ချက်အရ ဦးတိုက်စိုးသည်-သော့တွဲကိုယူ၍ ဗီရိုကိုဖွင့်ပြီးမှ တံခါးကိုဆွဲလိုက်ရာ တွင် လူတစ်ယောက်သည် ဗီရိုအတွင်းမှ ငိုက်၍ကျလာပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်တွင်

မှောက်လျက်နေလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့သည် ထိုသူကို ပက်လက်လှန်၍ မျက်နှာကို ကြည့်ရာတွင် ပျောက်ဆုံးနေသော အစေခဲဦးသာဒွန်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည့်ပြင် ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်သောအခါ၌ကား အသက်မရှိတော့ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

(၁၄)

မောင်ထွန်းအံ့သည် ဦးသာဒွန်း၏ အလောင်းကို သေချာစွာကြည့်ရှုရာတွင် လက်ဝဲဘက်ရင်ဘတ်၌ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်ထားသော ဒဏ်ရာတစ်ခု တွေ့ရှိရလေရာ ဒဏ်ရာသည် နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်းသည့်လက္ခဏာရှိသောကြောင့် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးဟန်တူ၏။ လက်ဝဲဘက်လက်၌မူကား ဒန်လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးဝတ်ထားရာ လက်ကောက်ဝတ်၌ တုတ်အစရှိသော အသွားမရှိသည့် လက်နက်မျိုးဖြင့် ရိုက်ထားသည့်အလား ညိုမည်းနေသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည့်ပြင် လက်ပတ်နာရီမှာ မှန်ကွဲလျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် လက်ပတ်နာရီသည် ခြောက်နာရီနှင့် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် ရပ်နေကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်ဖြစ်ရာ မောင်ထွန်းအံ့သည် မိမိ၏ နာရီကိုကြည့်သောအခါ ခုနစ်နာရီနှင့် ဆယ်မိနစ်မျှရှိကြောင်း တွေ့ရသောကြောင့် ဦးသာဒွန်းသေဆုံးခြင်းမှာ နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာ ကြာသေးကြောင်း သိရှိရလေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဦးသာဒွန်းကို တုတ်နှင့်ရိုက်သောအခါတွင် ဦးသာဒွန်းက လက်ဝဲဘက်လက်နှင့်ကာလိုက်သဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်နှင့် နာရီကို ရိုက်မိပြီးမှ ရင်ဝကို ဓားမြှောင်နှင့်သေအောင် ထိုးသတ်ခြင်းဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိချေ၏။ ဓားမြှောင်မှာမူကား အလောင်း၌မရှိချေ။ ထို့နောက် မောင်ထွန်းအံ့သည် သေသူ၏ အင်္ကျီအိတ်များကို နှိုက်ကြည့်ရာ ငွေစက္ကူ ၁၀ တန်နှစ်ချပ်၊ ငွေသား ၃-၉-၆ ပြား၊ ဆေးပြင်းလိပ်နှစ်လိပ်၊ မီးခြစ်ဘူးတစ်လုံးနှင့် သားရေအိတ်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေ၏။ သားရေအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်သောအခါ၌ စိန်နားကပ်တစ်ရပ်ကို တွေ့ရှိရလေရာ ၎င်းမှာ မောင်ညွန့်ဖူးကတင်သသော စိန်နားကပ်ဖြစ်သည်ဟု ဦးတိုက်စိုးက ပြောပြ၏။ ထို့နောက် နာရီအိတ်ကို နှိုက်ကြည့်သောအခါ၌မူကား အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရှိရ၏။ အတွင်း၌ကား ခဲတံနှင့်ရေးသားသော စာတစ်စောင် ပါရှိ၏။ ထိုစာမှာ အဆုံးမသတ်ဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စမျှသာ ရေးထားခြင်းဖြစ်သည့်ပြင် လက်မှတ်လည်း ရေးထိုးထားခြင်းမပြုရသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးသာဒွန်းသည် ထိုစာကိုရေးနေရာတွင် အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် အပြီးသတ်အောင် မရေးရဘဲရှိသည်ဟု မောင်ထွန်းအံ့က တွေးတော၏။ ထိုလက်ရေးမှာ ဦးသာဒွန်း၏ လက်ရေးဖြစ်သည်ဟူ၍ ဦးတိုက်စိုးက ပြောပြသော

mysore.com

ကြောင့် မောင်ထွန်းအုံ၏ တွေးတောချက်သည် ဟုတ်မှန်ဟန်လက္ခဏာ ရှိချေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ထွန်းအုံ နားမလည်သောအချက်တစ်ခုမှာ စိန်နားကပ်သည် ယမန်နေ့က ပျောက်ဆုံးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဦးသာဒွန်းသည် စိန်နားကပ်ကို ခိုးယူသူ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် စိန်နားကပ်သည် ထိုသူ၏လက်တွင်းသို့ တစ်ရက်လုံးလုံးရောက်နေ ပြီဖြစ်ပါလျက် အဘယ်အတွက်ကြောင့် တစ်ဖန်ပြန်၍ ယူလာခဲ့ချေပါသနည်းဟူ သော အချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအတောအတွင်း၌ ဦးတိုက်စိုးသည် ဌာနာသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ တိုင်တန်းပြီးဖြစ်သောကြောင့် ပုလိပ်အရာရှိများ ရောက်လာ ကြ၍ အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့လျက်ရှိကြ၏။

၎င်းနောက် ပုလိပ်အရာရှိနှင့် မောင်ထွန်းအုံတို့က ဦးသာဒွန်းသည် စိန် နားကပ်ကိုခိုးယူပြီးမှ အိမ်ပြင်သို့ထွက်ရန် အခွင့်မသာသည်နှင့် တစ်နေ့ပတ်လုံး အိမ်တွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေခြင်းဖြစ်ချေမည်လောဟု စဉ်းစားမိကြ၍ ဦးသာဒွန်း ပုန်းအောင်းနေလောက်သောနေရာကို အတူတကွ ရှာဖွေကြလေ၏။ ဦးတိုက်စိုး၏ နေအိမ်နှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်လေရာ ယခင်က ဦးသာဒွန်းနေဖူးသောအခန်းမှာ အောက် ထပ်၌ ထောင့်ခန်းကလေးတစ်ခန်း ဖြစ်လေသည်။ မောင်ထွန်းအုံသည် ထိုအခန်း ကို ဦးတိုက်စိုးထံမှ သော့နှင့်ဖွင့်၍ အတွင်းသို့ဝင်ကြသောအခါတွင် ခုတင်ကလေး တစ်ခု၏ အောက်၌ သံကွင်းတစ်ကွင်းကို တွေ့ရှိကြ၏။ ထိုသံကွင်းသည်ကား မြေတိုက်သို့ဆင်းသော တံခါး၌တင်ထားသော သံကွင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူချေ၏။ ဦးတိုက်စိုးကမူ အစေခံများနေသော အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍လည်းမကြည့်ဖူး၊ ဤ တိုက်၌ မြေတိုက်တစ်ခုရှိကြောင်းကိုလည်း မသိကြောင်းနှင့် ထွက်ဆို၏။ ပုလိပ် အရာရှိနှင့် မောင်ထွန်းအုံတို့သည် ခုတင်ကိုဖယ်ရှားပြီးနောက် သံကွင်းကိုဆွဲ ကြည့်ရာတွင် တွေးထင်သည့်အတိုင်း မြေတိုက်အတွင်းသို့ဆင်းသော တံခါးဝဖြစ် ကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။ တံခါးကို ဖွင့်ကြသောအခါ၌ အောက်သို့ဆင်းသော လှေကားတစ်ခုပေါ်လာရာ အရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် အောက်သို့ဆင်းသက်ကြ ရာတွင် အခြားပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာမျှမတွေ့ရဘဲ ဂျန်ဒီဝါးဝီစကီသေတ္တာတစ်လုံးကို သာလျှင် တွေ့ကြရလေ၏။ ပုလိပ်အရာရှိသည်လည်း သေတ္တာအဖုံးကို ဓားမကြီး တစ်ချောင်းနှင့် ကလန်၍ကြည့်ရာ ကောက်ရိုးပတ်ထားသော ဝီစကီပုလင်းများကို တွေ့ရလေ၏။ ဦးတိုက်စိုးက ထိုပစ္စည်းများသည် မိမိ၏ပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခင်ကနေခဲ့ဖူးသော အိမ်ရှင်၏ပစ္စည်း ဖြစ်တန်ကြောင်းနှင့် ပြော၏။ မောင်ထွန်း အုံက မည်သူ၏ပစ္စည်းပင်ဖြစ်စေ တွေ့သောသူ၏ ကုသိုလ်ကံဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြီး ရယ်ကာ ပြောသောအခါ ဦးတိုက်စိုးက ရှေးအဘိုးကြီးပီပီ သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းကို အပ်တိုတစ်ချောင်းမျှ မထိလိုကြောင်း၊ သူတစ်ပါး ထိလိုသည်ကိုလည်း ခွင့်မပြု

နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်သို့ပြန်အပ်ရန် ကြော်ငြာမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့်ပြော၍ မြေတိုက် ဘဲခါးကို ပိတ်ထားစေလေ၏။

ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် မောင်ထွန်းအံ့သည် ပုလိပ်အရာရှိ ကို မိမိ၏ နေအိမ်သို့ ခေါ်သွား၍ ဦးသာဒွန်း၏ အိတ်ထဲမှ တွေ့ရသောစာကိုပြပြီး လျှင် အတူတကွ ဆင်ခြင်စဉ်းစားကြ၏။ ၎င်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“စာရေးလိုက်ပါသည်။ ဥဩခိုင်းစေသမျှကို မျက်စိမှိတ်၍လုပ်ရသော အလုပ်မျိုး ကျုပ်မနှစ်သက်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ မောင်တို့အလုပ်ထဲမှာ ကျုပ်မပါဝင်လို တော့ပါ။ ထိုက်တန်သမျှ ငွေကိုသာ ပေးပါတော့။ ကျုပ်ထွက်ပါတော့မည်။ တွေ့ နေကျနေရာမှာ မောင့်ကိုမတွေ့လျှင် ဒီစာကိုကျုပ်ထားခဲ့မည်။ မောင်တို့အကြံ...” စာမှာ အပြီးမသတ်ဘဲ ထိုနေရာ၌ ဆုံးလျက်ရှိ၏။

မောင်ထွန်းအံ့နှင့်ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် တွေးတော ကြသည်မှာကား ဦးသာဒွန်းသည် ထိုစာကို ရေးပြီးသည်နောက် ဥဩနှင့် သူကိုယ် တိုင်တွေ့ဟန်ရှိ၏။ ဥဩက စိန်နားကပ်ကို ခိုးယူရန် အကြံပေးဟန်ရှိ၏။ ထိုအ ကြံအတိုင်း ဥဩနှင့် ဦးသာဒွန်းတို့သည် ဦးတိုက်စိုး၏ တိုက်သို့အတူတကွ လာ ၍ ခိုးယူကြရာတွင် အချင်းဖြစ်ပွား၍ ဥဩသည် ဦးသာဒွန်းကို သတ်ဖြတ်ဟန်တူ ၏ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားကြ၏။ သို့ရာတွင် စိန်နားကပ်ပျောက်ခြင်းကား တစ်ရက် အလျင်ကျ၍ အခြားပစ္စည်းကိုကား မယူဘဲ စိန်နားကပ်တစ်ရပ်ကိုသာ ယူသွား သည့် အချက်ကိုမူကား အရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် ကျေနပ်အောင် မစဉ်းစား တတ်ဘဲ ရှိနေကြလေ၏။

(၁၅)

ဦးတိုက်စိုး၏ သမီး မစိန်ရီသည် တံတေးသို့ အလည်သွားလျက်ရှိ၏။ ၎င်း၏ နေအိမ်အတွင်း၌ ပျောက်ဆုံးနေသူ အစေခံဟောင်း ဦးသာဒွန်း၏ အလောင်း တွေ့ရှိကြောင်းနှင့် မောင်ထွန်းအံ့ထံမှ ကြေးနန်းရသည်နှင့် ထိုနေ့၌ပင် တံတေးမှ ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မစိန်ရီ သည် မောင်ထွန်းအံ့အား မိမိ၏ နေအိမ်သို့ လာရောက်ရန် စာဖြင့်ရေးသားမှာထား လိုက်ရာ မောင်ထွန်းအံ့သည် ထိုစာကိုရသောအခါ ယခင်ကတစ်ကြိမ် ထိုစာမျိုး ရစဉ်တွင် ဦးသာဒွန်းက ကော်ဖီတွင် ဆေးခတ်၍တိုက်ဖူးသည့်အဖြစ်ကို သတိရှိ သဖြင့် ပြီးရယ်မိ၏။ မောင်ထွန်းအံ့သည် မစိန်ရီတို့၏ တိုက်သို့ရောက်သောအခါ အစေခံမောင်ဘသိန်းက တံခါးဖွင့်ပေး၍ ၎င်းက မိမိ၏ဆရာ ဦးတိုက်စိုးအား အမည်မသိလူတစ်ယောက်က အိမ်တွင်းသို့ဝင်လာပြီးလျှင် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြော

ဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဦးတိုက်စိုး၏ မျက်နှာကို ကြာပွတ်နှင့်ရိုက်ပြီးနောက် ထွက်ပြေးသွားကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။ ထိုအချိန်က မောင်ဘသိန်းမှာ နေအိမ်၌မရှိသဖြင့် ဆရာအား ကူညီရန် မတတ်နိုင်ကြောင်း၊ ဦးတိုက်စိုးမှာလည်း ယခုအခါ အပြင်သို့ သွားနေခိုက်ဖြစ်၍ မစိန်ရီသာလျှင် ရှိကြောင်းနှင့် မောင်ဘသိန်းက ပြောပြလေ၏။

မောင်ထွန်းအံ့သည် မစိန်ရီတိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို မြင်သောအခါ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာရှိသည်ဟူ၍ သတိပြုမိ၏။ မစိန်ရီသည် မောင်ထွန်းအံ့အား နှုတ်ဆက်ပြီးသည့်နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့မထိုင်ဘဲ လွန်မင်းစွာစိတ်ရှုပ်လှသော အမူအရာနှင့် မောင်ထွန်းအံ့၏လက်မောင်းကိုဖက်လျက် “ကျွန်မဖြင့် သေသာ သေချင်တော့တာပါပဲ ကိုထွန်းအံ့ရှင်” ဟု ရေရွတ်ကာ ငိုကြွေးလေရာ မောင်ထွန်းအံ့မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ မောင်ထွန်းအံ့ကလည်း ချစ်ခင်လှသော သူငယ်ချင်း၏ ရည်းစားဖြစ်သူ မစိန်ရီအား နှမကလေးကဲ့သို့ ကြင်နာခြင်းဖြင့် အားပေးစကား ပြောကြားပြီးလျှင် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိစေရန် ရန်ကုန်၌မနေဘဲ အခြားတစ်မြို့ တစ်ရွာသို့ သွားရောက်လည်ပတ်နေထိုင်ရန် အကြံပေးလေ၏။

ထိုအခါ မစိန်ရီက “ရှင်ကို ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးလို သဘောထားပြီး ဝမ်းထဲမှာ ရှိတာတွေ အကုန်လုံးဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်စမ်းချင်ပါဘိတယ် ကိုထွန်းအံ့ရှင်” ဟု ပြောရာတွင် မောင်ထွန်းအံ့မှာ အံ့ဩသည်ထက်အံ့ဩစွာနှင့် စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေလေ၏။ မစိန်ရီကလည်း စကားဆက်လက်၍ ပြောတော့မည်ပြုပြီးမှ “ဟော ဖေဖေပြန်လာပြီ” ဟု ပြော၍ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ဦးတိုက်စိုးသည် တိုက်တွင်းသို့ဝင်လာလေ၏။ ဦးတိုက်စိုး၏ မျက်နှာ၌ကား ရဲရဲနီသော အစင်းကြီး တစ်စင်းသည် မျက်ခုံးတစ်ဖက်မှ မေးစေ့သို့တိုင်အောင် ကန့်လန့်ဖြတ်ထင်လျက် ရှိရာ အတော်ပင်ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာပေတကားဟု မောင်ထွန်းအံ့ စဉ်းစားမိလေ၏။

မောင်ထွန်းအံ့သည် ဦးတိုက်စိုး၏ ဒဏ်ရာကြီးကို မြင်သဖြင့် ဝမ်းနည်းစကားပြောပြီးလျှင် ၎င်းဒဏ်ရာသည် ဥဩ၏လက်ချက်ပင် ဖြစ်လေသလောဟု ဦးတိုက်စိုးအား မေးမြန်းရာတွင် ဦးတိုက်စိုးမှာ အမျက်ပြင်းစွာထွက်ဟန် လက္ခဏာ ရှိသော်လည်း ကြုံးဝါးခြင်းအလျှင်းမပြုဘဲ ရွံ့ကြောက်လှသော အမူအရာဖြင့် ထို ဒဏ်ရာအကြောင်းကို ပြောဆိုလိုသည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ သေဆုံးသူဦးသာဒွန်း၏ အမူအကြောင်းကိုသာလျှင် ဆက်လက်၍ ပြောပြလျက် လူမိသောကျီးကဲ့သို့ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို မောင်ထွန်းအံ့ တွေ့မြင်ရသဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေလေ၏။ ဦးတိုက်စိုးသည် စာရေးကြီးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အရာရှိတစ်ဦးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခမ်းနားတင့်တယ်စွာ နေထိုင်

လေ့ရှိသည့်အပြင် အရာရှိတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် စိတ်ကြီးဝင်လျက် ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရာ ထိုနေ့မှစ၍ ဟန်ကြီးသောအမူအရာလုံးလုံးပျောက်ကင်းလျက် နိမ့်ချကျိုးနွံသော မျက်နှာထားရှိသည့်အဖြစ်ကို မောင်ထွန်းအံ့ သတိပြုမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ရိုက်နှက်ခြင်း ခံရရုံမျှနှင့် တစ်ခါတည်း စိတ်နေသဘောထားပြောင်းလဲသွားမိသည့် အကြောင်းကိုမူ ထိုအခါ မစဉ်းစား မတွေးတောနိုင်သေးဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

(၁၆)

မောင်ထွန်းအံ့သည် မတင်မေ၏ အိမ်ရှေ့၌ အစောင့်ထားသော ဘသီကို ဖမ်းမိသည့်နေ့မှစ၍ လူဆိုးများသည် မတင်မေအပေါ်၌ အကြံအစည်တစ်စုံတစ်ခု ရှိကြောင်းကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ ထိုလမ်း၌လှည့်လည်သော ပတ်တရောင်များအား မတင်မေ၏အိမ်ကို သတိပြု၍ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့အကြောင်းနှင့် မှာထားဖူးလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ တင်ကြို၍ စောင့်ရှောက်ခြင်းမှာလည်း အချည်းနှီးအကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ကြောင်းကို အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များအားဖြင့် ထင်ရှားပေ၏။

တစ်ညသ၌ မတင်မေသည် အိပ်ရာသို့ဝင်ပြီးသည့်နောက် ၎င်း၏အစေခံ မောင်တင်ဦးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် မောင်ထွန်းအံ့က သတိပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း အိပ်ခန်းသို့ပင် ဝင်ကြသော်လည်း သတိဝီရိယနှင့် နေကြ၏။ မောင်ထွန်းအံ့က မတင်မေထိတ်လန့်မည်စိုးသည့်အတွက် မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်အား သတိမပေးသော်လည်း ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်အားမူ ညအခါတွင် သတိနှင့် အိပ်ကြ၍ တတ်နိုင်ခဲ့လျှင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် စောင့်နေကြဖို့ပင် မှာထားဖူး၏။ ထိုည၌ မောင်တင်ဦးသည် မိမိကိုယ်တိုင် ခပ်စောစောအိပ်ရာသို့ဝင်အိပ်၍ ၁၂ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မယားအား အိပ်စေဖို့အလှည့်ပေးပြီးလျှင် ၎င်းကိုယ်တိုင် ထိုင်၍စောင့်နေ၏။ မောင်တင်ဦးသည် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကိုဖတ်ရင်း အိပ်ခန်းမှစောင့်နေရာ နာရီပြန် ၂ ချက်အချိန်တွင် နောက်ဖေးမီးဖိုဆီမှ ချောက်ချောက်အသံကြားသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထ၍ တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ နောက်ဖေးချောင်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ အခန်းမကြီးသို့ရောက်လျှင် ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် မီးဖိုချောင်ရှိ ဓာတ်မီးပွင့်သည် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိရာ မီးဖိုပြတင်းပေါက်သည် ပွင့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအခါ မောင်တင်ဦးက မိမိ၏မယားပေါ့လျော့သည့်အတွက်ကြောင့် မပိတ်ဘဲ မေ့ထားခဲ့သည်ထင်မှတ်၍ တံခါးကိုပိတ်ဖို့ရန် မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝိခနဲမြည်သံကြားရပြီးနောက် မာချာသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် မောင်တင်ဦး၏ ခေါင်းပေါ်သို့ အပြင်းအထန် ဆင်း

သက်ထိခိုက်ရာတွင် မောင်တင်ဦးသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ဟပ်ထိုးလဲ၍ မူးသွားလေ၏။ ၎င်း၏မယား မရင်သည် အိပ်ရာမှလန်နိုး၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူကို မိမိ၏လင်ယောက်ျားမှတ်သဖြင့် “ကိုတင်ဦး၊ ထမင်းထပြီး စားတယ်မှတ်တယ်” ဟု ပြောဆဲတွင် လက်ခနဲရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၍ ဓားမြှောင်မှန်း သိသည်နှင့် အံ့အားသင့်နေစဉ် “မအော်နဲ့နော်၊ ဓားထဲ အသက်ပါသွားမယ်” ဟု ခြိမ်းခြောက်သံကို ကြားသည်တွင်မှ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရ၏။

မတင်မေသည် အအိပ်ဆတ်သော သူငယ်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကြားသည်နှင့် အိပ်ရာမှလန်နိုး၍ လူးလဲကာ ထိုင်ပြီးလျှင် “ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ အပြင်မှအသံက “ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကိုတင်ဦးလေ” ဟု ပြောလေ၏။ “ဘာကိစ္စလဲ” ဟု မေးပြန်ရာ “မရင် နေမကောင်းလို့ ထကြည့်ပါဦး” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မတင်မေသည် မောင်တင်ဦး၏အသံမဟုတ်ကြောင်း သိသော်လည်း ဟန်ဆောင်လျက် “နေဦး ကိုတင်ဦးရေ၊ ကျွန်မ တံခါးဖွင့်လိုက်မယ်” ဟု ပြော၍ ဓာတ်မီးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် မိမိ၏ကြေးခုတင်ကြီးကို အခန်းတံခါးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ရွှေ့ပြီးမှ တံခါးနှင့်ကပ်ထားလိုက်၏။ “ဖွင့်ပါဗျ၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ မတင်မေ” ဟု အပြင်မှ ပြောသောအခါ “ဖွင့်ပါမယ် အကျီဝတ်ပါရစေဦး” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကြေးခုတင်နှင့် နံရံအကြားတွင် မှန်တင်စားပွဲကို ရွှေ့ငှားလိုက်ပြန်၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးကိုတွန်းစေကာမူ ခုတင်နှင့် မှန်တင်စားပွဲသည် နံရံနှင့်တံခါးအကြားတွင် ညပ်လျက်ခံနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ရုတ်တရက်ဖွင့်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ အပြင်မှလူသည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးမည်မဟုတ်ကြောင်း သိသည်နှင့် တရုတ်ကတ်ကို ချိုးပြီးလျှင် မင်းတုံးကို လက်နှင့်စမ်းလေ၏။ မတင်မေသည် မှန်တင်စားပွဲမှ သနပ်ခါးတုံးကိုယူ၍ လျှိုထားသောလက်ကို အားကုန်ထုရိုက်လိုက်ရာ “အမယ်လေးဗျ” ဟု အော်ကာ လက်ကို နုတ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ လမ်းပေါ်မှ ဓာတ်မီးတလက်လက်မြင်သည်နှင့် မတင်မေသည် အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်သို့သွား၍ “သူခိုးပါရှင်၊ သူခိုးပါ” ဟု ဟစ်အော်ရာတွင် ပတ်တရောင်များလည်း ပြေးလာကြလေ၏။ ထိုအခါ မတင်မေ၏ အခန်းအပြင်မှ ခြေသံများလည်း နောက်ဖေးဆီသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။ ပတ်တရောင်လှည့်သော စန္ဒလီကုလားလေးယောက်တို့သည် အိမ်ရှေ့မှ တံခါးဖွင့်ရန် ဟစ်အော်လျက်ရှိစဉ် မရင်သည် မိမိအား ဓားနှင့်ရွယ်ထားသော သူခိုးထွက်ပြေးပြီ ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ ပတ်တရောင်များသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာကြသောအခါ သူခိုးထွက်ပြေးပြီဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ ပတ်တရောင်များသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာကြသောအခါ သူခိုးများမှာ နောက်

ဖေးပေါက်မှ ခုန်ဆင်းပြေးကြပြီဖြစ်၍ မီးဖိုထဲ၌ မူး၍လဲနေသော မောင်တင်ဦးသာ လျှင် တွေ့ကြရလေ၏။

မတင်မေသည် ပတ်တရောင်တစ်ယောက်အား မောင်ထွန်းအုံ၏ အိမ်သို့ သွား၍ နှိုးခေါ်ရန် စေလွှတ်လိုက်ရာ မောင်ထွန်းအုံသည် မကြာမီအတွင်းတွင် တက္ကစိတစ်စီးနှင့် ရောက်လာလေ၏။ မောင်ထွန်းအုံသည် အဖြစ်အပျက်ကို ကြား သိရသောအခါ ထိုသူခိုးသည် ပစ္စည်းခိုးရန်အတွက်သက်သက်လာကြသော သူခိုး များ မဟုတ်ကြောင်း၊ မောင်ညွန့်ဖူးထွက်ပေါ်လာစေရန်အတွက် မတင်မေကို ပြန် ပေးလုပ်ဖို့ ခိုးယူရန်လာကြခြင်းဖြစ်တန်ရာ၏ဟု တွေးတောမိ၏။ ထိုအတိုင်း မှန်ခဲ့ လျှင် မောင်ညွန့်ဖူးမှာ ဥဩလက်တွင်း၌ မရှိ၊ မိမိ၏သဘောအလျောက် ငွေတစ် သိန်းနှင့်တကွ ဥဩတို့လူစု မတွေ့ရလေအောင် ပုန်းရှောင်၍နေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ ၍လည်း တွေးတောချက်ရပြန်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် မောင်ညွန့်ဖူးသည် အဘယ် အရပ်၌ ရှိနေလေသနည်း။

(၁၇)

နောက်တစ်နေ့၌ မတင်မေသည် မစိန်ရီထံမှ ၎င်းနှင့်အတူ တွဲတေးသို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လာရောက်နေထိုင်ရန် ဖိတ်ကြားလိုက်သည့် စာတစ်စောင် ကို ရရှိလေ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် မစိန်ရီသည် မိမိတို့နေအိမ်အတွင်း၌ ဦးသာ ဒွန်း၏ အလောင်းကိုတွေ့စဉ်အခါက ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေတ္တပြန်လာပြီးနောက် တွဲ တေးသို့တစ်ဖန်ပြန်သွား၍ တူးမြောင်းအနီးရှိ ဖခင်၏ ခြံကြီးအတွင်းတွင် အိမ်စေ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် နေထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ မတင်မေသည် ထိုစာကိုရသော အခါ မောင်ထွန်းအုံအား စာကိုပြ၍ တိုင်ပင်လေရာ မောင်ထွန်းအုံက တွဲတေးသို့ သွားခဲ့လျှင် မတင်မေကို ဥဩ၏ ဘေးရန်မှ မိမိကာကွယ်ရန် တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည့်အတွက်ကြောင့် မသွားစေလိုသည်မှန်သော်လည်း မတင်မေ၏ သွား လိုသောဆန္ဒကို သိသည်တစ်ကြောင်း၊ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တားဆီးနိုင်ရန် အခွင့် အရေးမပိုင်သည်လည်းတစ်ကြောင်းကြောင့် မိန်းကလေး၏အလိုအတိုင်း သွားစေ ခွင့်ပြုလိုက်ရလေ၏။

မတင်မေသည် ယောက်မကောင်းဖြစ်သော မစိန်ရီရှိရာ ခြံကြီးသို့လိုက် သွားသောအခါ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် သိကျွမ်းကြသည်မှာ အတန် ကြာသော်လည်း အတူတကွနေထိုင်ကြဖူးသည် မရှိသေးသောကြောင့် တစ် ယောက်အားတစ်ယောက် ပြောပြရန် စကားမကုန်နိုင်ဘဲ ညဉ့်နက်သည်တိုင်အောင် အတူယှဉ်တွဲကာအိပ်ရင်း စကားပြော၍ နေကြရ၏။

မတင်မေသည် အိပ်ရာမှနိုး၍ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်သောအခါတွင် နေမြင့် လှလေပြီ။ ထမင်းချက်သော မိန်းမကြီးကို မေးသောအခါ ၁၀ နာရီထိုးပြီးကြောင်း နှင့်ပြော၍ မစိန်ရီမှာလည်း သမ္ဗန်တစ်စင်းနှင့် ထွက်သွားကြောင်း ပြောပြ၏။ မတင်မေသည် ဤမျှလောက် နေမြင့်အောင် အိပ်ပျော်နေမိသည်ကို အံ့သြလျက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း လမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရာတွင် မစိန်ရီသည် သမ္ဗန် ကလေးတစ်စင်းကို ကိုယ်တိုင်လှော်ခတ်၍ လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မစိန်ရီသည် သမ္ဗန်ကို ကမ်းတွင်ဆိုက်ထားခဲ့၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ မတင်မေက အံ့သြသောမျက်နှာနှင့်-

“အလို မစိန်ရီ မျက်နှာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုဘက်ကမ်းမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း သစ်မြစ်နဲ့ခြေနဲ့ငြိပြီး လဲခဲ့လို့ပါ” ဟု ပြောသော်လည်း မျက်နှာ၌ရှိသော ဒဏ်ရာမှာ လဲသောကြောင့် ခိုက်မိသော ဒဏ်ရာနှင့်မတူသည့်ပြင် လက်ချောင်းရာများကိုလည်း နုထွတ်သောပါးပြင်၌ မြင် မိသည်ဟူ၍ မတင်မေ အောက်မေ့မိ၏။

ထိုနေ့ နံနက်စာစားရင်း မစိန်ရီက နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မိမိ၏ဖခင် ဦးတိုက်စိုးသည် အလည်လာမည်အကြောင်းနှင့် တယ်လီဖုန်းဖြင့် မှာလိုက်သည် ဟူ၍ ပြောပြ၏။ မတင်မေသည် ထမင်းစားသောက်ရင်း မစိန်ရီ၏ အကဲကိုခတ် လျက်ရှိရာ မစိန်ရီမှာ အခါတိုင်းကဲ့သို့ ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိဘဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာရှိလျက် ရံဖန်ရံခါ ထမင်းစားရင်း နားစွင့်၍ထောင်နေသည်ကိုပင် မြင်မိ သည်ဟူ၍ မတင်မေ၏စိတ်၌ အောက်မေ့မိ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မစိန်ရီ”

“ဘာမှဖြစ်ပါဘူး မတင်မေ။ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာပါ။ ကျွန်မက တစ်ခါ တစ်ခါ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားတတ်တယ်။ ကိုင်း လာ၊ ကျွန်မတို့အခန်းသွားကြစို့”

မစိန်ရီသည် အထူးသဖြင့် ကြင်နာယုယသော အမူအရာနှင့် မတင်မေ၏ လက်ကိုကိုင်ဆွဲလျက် အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွား၍ ကုတင်နံဘေးရှိ ကုလားထိုင် ပေါ်၌ ထိုင်မိကြသောအခါ မှန်တင်စားပွဲအံ့ဆွဲမှ ဆင်စွယ်ရိုးနှင့် မိုးကြိုးကွင်းထား သော ဓားမြှောင်ကလေးတစ်စင်းကို ထုတ်၍ပြလေ၏။

“မတင်မေ၊ ဓားမြှောင်ကိုင်တတ်ကဲ့လား”

“ဒီလို ကိုင်ရတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ဟောဒီလိုကိုင်ပြီး ရန်သူကို ဟောဒီလို တွက်ရတယ်၊ ရှေ့က တည့်တည့် မထိုးရဘူး ညီမရဲ့” ဟု ပြောလျက် မစိန်ရီသည် ရန်သူနှင့်တွေ့သော

အခါ၌ ဓားမြှောင်သုံးပုံ၊ ကိုင်ပုံတို့ကို သင်ပြလေရာ မတင်မေမှာ အံ့ဩစွာနှင့် နာယူမှတ်သားလျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး မစိန်ရီသည် မတင်မေအား ဘေးအန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံသည့်အခါများ၌ မိမိကိုယ်ကို မည်ကဲ့သို့ ကာကွယ်ရပုံအကြောင်းများကို သင်ပြလျက်ရှိရာ မတင်မေက ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်စရာရှိပါသလောဟု မေးမြန်းသောအခါ၌ မစိန်ရီက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့်နည်းကို တတ်ထားခြင်းမှာ လွန်နိုင်သည်မရှိကြောင်းနှင့်သာလျှင် ဖြေဆိုလေ၏။

ထိုည၌ အိပ်ရာသို့ဝင်ကြသောအခါ မစိန်ရီသည် ဓားမြှောင်ကလေးကို မတင်မေ၏ ခေါင်းအုံးအောက်၌ ထား၍အိပ်စေ၏။ ယမန်ည၌က အိပ်ပျက်ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် မတင်မေမှာ အိပ်ရာသို့ဝင်ပြီးနောက် မကြာမီအတွင်းတွင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေရာ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ခန့်တွင် နိုးလာသောအခါ ၌ကား မိမိ၏အနီး၌ မစိန်ရီမရှိတော့သည့်ပြင် တစ်ခန်းလုံးမှောင်လျက် အခန်းတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်နေသည်ဟု မတင်မေ ထင်မိ၏။ မတင်မေသည် ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးနောက် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ရာ “မီးမခြစ်နဲ့ ဒုက္ခဖြစ်သွားမယ်” ဟု ခုတင်ခြေရင်းမှ ပြောသံကို ကြားရလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုင်း ထ- လိုက်ခဲ့”

မတင်မေသည် ဓားမြှောင်ကို စိစိပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် ခုတင်ခြေရင်းမှ အသံကြားရာသို့ မစိန်ရီသင်ပြထားသည့်အတိုင်း ဓားမြှောင်နှင့် ယောင်ယမ်း၍ တွက်လိုက်ရာ “အလယ်လယ်၊ ဟေ့ မလုပ်နဲ့၊ အလိုလေးဗျ” ဟူသော အသံများကို ကြားရလေ၏။ နောက်တခဏ၌ မတင်မေသည် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ဝရန်တာသို့ ထွက်သောတံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်ထွက်ပြီးလျှင် ဝရန်တာကို ကျော်ပြီးမှ တိုင်ကိုဖက်လျက် အောက်သို့လျှောဆင်းပြေးလေ၏။ မြေသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မတင်မေသည် ကမ်းတွင်ဆိုက်ကပ်ထားသော သမ္ဗန်ကလေးကို သတိရ၍ ကမ်းဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလာသော ခြေသံများကို ကြားလေရာ မတင်မေသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု လှည့်၍မကြည့်ဘဲ ရေဆိပ်သို့ အစွမ်းကုန်ပြေးသွားလေ၏။ ခြေသံသည်လည်း နောက်မှ တဖတ်ဖတ်ပြေး၍လိုက်လာရာ မတင်မေသည် သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ သံကြိုးကိုဖြုတ်ပြီးနောက် တက်ဖြင့် လှော်ယက်စပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူနှစ်ယောက်သည် ရေစပ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

“ဟေ့ ဘယ်လဲ မသွားနဲ့ ပြန်လာခဲ့၊ ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်ဘူး”

မတင်မေသည် ရပ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ မိုင်တစ်ဝက်ခန့်မျှဝေးသော တံတေးမြို့ သို့ လှော်ခတ်လေရာ လူနှစ်ယောက်တို့လည်း ရေထဲသို့ခုန်ဆင်း၍ ရေကူးလျက် လိုက်လာကြ၏။ ကံအားလျော်စွာ ဒီရေသည်လည်း ရေတက်ဖြစ်သောကြောင့် တံတေးမြို့ဖက်သို့ စီးလျက်ရှိ၏။

သမ္ဗန်နှင့် ခတ်လှော်ခြင်းသည် ရေကူးခြင်းထက် လျင်မြန်သည်ကားမှန် ၏။ သို့ရာတွင် မတင်မေမှာ ကောင်းစွာလှော်ခတ်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ် ချေ။ ထို့ပြင် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် လက်ကိုမြှောက်၍ ခြေခတ်ပုံတို့ကို ထောက် ချင့်ရသော် ရေကူးခြင်း၌ အလွန်ကျင်လည်ဟန် လက္ခဏာရှိကြ၏။ လှော်ခတ်ရန် ခရီးမှာ မိုင်တစ်ဝက်ခန့်မျှသာ ရှိသည်ဖြစ်ရာ မတင်မေ၏ အကြံမှာ မြို့နှင့်နီးလာ သောအခါ၌ အော်ဟစ်ရန် ဖြစ်လေ၏။

မတင်မေသည် မလှော်တတ် လှော်တတ်နှင့် ရေလယ်သို့ သမ္ဗန်ဦးကိုချိန် ပြီးနောက် ရေလယ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြို့ဘက်သို့ စုန်ဆင်းလေရာ လူနှစ်ယောက်တို့လည်း ကမ်းဘက်မှ ဝိုင်းရံကာ ရေကူး၍လိုက်လာကြလေ၏။ အတန်ငယ်လှော်မိလေလျှင် မတင်မေသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည်ကတစ် ကြောင်း၊ ကောင်းစွာမကျင်လည်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် သမ္ဗန်ဦးကို လိုရာ သို့ တည့်တည့်မလှည့်စေနိုင်ဘဲ ထိုမှဤမှ လှည့်လည်၍ သွားသဖြင့် သမ္ဗန်သည် တစ်ဖြောင့်တည်း မသွားဘဲ ကွေ့ကောက်ကာ သွားလျက်ရှိရာ ရေကူးသောလူနှစ် ယောက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်၍ လာကြလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မတင် မေသိမြင်သောအခါတွင် ရှေးကထက် အားခဲ၍လှော်ပြန်ရာ သမ္ဗန်သည်လည်း ရှေးကထက်ကောက်၍ သွားပြန်လေ၏။ မြို့မှာမူကား မိုင်တစ်ဝက်ခန့် လိုချေသေး ၏။

မတင်မေသည် ရှိသမျှခွန်အားကို စိုက်ထုတ်၍ လှော်ခတ်ခြင်းဖြစ်သော ကြောင့် မကြာမီအတွင်း လက်ပန်းကျ၍ လာခဲ့ရာ လူနှစ်ယောက်တို့သည် သမ္ဗန် နောက်မှ ၅ တောင်ခန့်မျှသာလျှင် ကွာဝေးလေတော့၏။ ထိုကိန်းအတိုင်း သွားခဲ့မှု သမ္ဗန်သည် တံတေးသို့မရောက်မီ လူနှစ်ယောက်တို့သည် သမ္ဗန်ကို မိတော့မည်မှချ မလွဲ ဖြစ်လေရာ ထိုခဏ မတင်မေသည် သမ္ဗန်ဦးနှင့် ဆယ်တောင်အကွာလောက် တွင် မည်းမည်းကြီးရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ထိုအရာသည် ကျောက်ချ၍ထားသော တုံကင်းကြီးတစ်စင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိ သည်နှင့် မတင်မေသည် “ကယ်ကြပါရှင် ကယ်ကြပါ”ဟု ဟစ်အော်ရင်း တုံကင်း နံဘေးသို့ လှော်ခတ်ရန် ကြိုးစားလေရာ နံဘေးသို့မရောက်ဘဲ တည့်တည့်ကြီး

ဝင်၍ တိုက်မိသဖြင့် သမ္မန်သည် စောင်းငဲ့ကာ မှောက်သွားလေ၏။ နောက် တစ်ခဏ၌ သန်စွမ်းသောလက်တို့ဖြင့် မတင်မေ၏လက်မောင်းများကို ဆွဲယူလျက် တုံကင်းပေါ်သို့တင်ရင်း “တင်မေ့အသံမှတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအသံကို ကြား ရပြီးနောက် မတင်မေသည် ရေမွန်းသော ဝေဒနာကြောင့် သတိလစ်သွားလေ ၏။

(၁၈)

မောင်ထွန်းအုံသည် ဦးတိုက်စိုး၏ နေအိမ်ကို ဒုတိယအကြိမ် သူခိုးများ ဖောက်ထွင်း၍ ဝင်ပြန်ကြောင်းနှင့် သတင်းရသဖြင့် ဌာနာအုပ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဦးတိုက်စိုး၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြပြန်လေ၏။ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်း ထားသောအမှုမှာ စင်စစ်အားဖြင့် ဌာနာအုပ်သာလျှင် စစ်ဆေးရန် ဝတ္တရားရှိသည် မှန်သော်လည်း စုံထောက်ဘက်ဌာနက မောင်ထွန်းအုံအား ဥဩနှင့်ပတ်သက် သော အမှုမှန်သမျှကို မောင်ထွန်းအုံကိုယ်တိုင် စုံထောက်၍ ဥဩဆိုသူကို ပေါ် ပေါက်အောင် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းဖို့ တာဝန်လွှဲထားခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် မောင် ထွန်းအုံမှာ ထိုအိမ်ဖောက်မှု၌ ဌာနာအုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးတိုက်စိုး၏ တိုက်ကို ဒုတိယအကြိမ် ဖောက်ထွင်းသောည၌ ဦးတိုက်စိုး မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သောကြောင့် တွံတေးသို့ အလည်သွားနေခိုက်ဖြစ်ရာ တိုက်ကို ဖောက်ထွင်းသည့် သတင်းကို အစေခံမောင်ဘသိန်းက တိုင်တန်းသဖြင့် ပုလိပ် အရာရှိတို့ သိရှိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဘသိန်း၏ အဆိုမှာလည်း ညဉ့်၌ ၎င်းတိုက်တွင် ဦးတိုက်စိုးနှင့် မစိန်ရီတို့မရှိခိုက်အတွင်း မိမိတစ်ယောက်တည်း စောင့်၍အိပ်ကြောင်း၊ သူခိုးများ သည် တိုက်အတွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း၍ဝင်သွားသည်ကို မိမိအလျှင်းမနိုးသဖြင့် မသိလိုက်ရကြောင်း၊ သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ ပတ်တရောင်များသည် တိုက်တံ ခါးပွင့်နေသည်ကို မြင်ကြ၍ တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် မိမိအားနှိုးသောအခါမှ တိုက်ကို လူဖောက်သွားကြောင်း သိရကြောင်း၊ မောင်ဘသိန်း၏ အထင်မှာ မိမိမှာ အလွန်တရာ အအိပ်ဆတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် ထိုကဲ့သို့ မနိုးဘဲရှိနေခြင်း မှာ ဆေးမိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု တွေးထင်ကြောင်း၊ ထိုညဉ့်၌ ကော်ဖီ တစ်ခွက်ဖျော်၍ တစ်ယောက်တည်းသောက်ရာတွင် ကော်ဖီသည် အလွန်ခါးလှ သည်ဟု မိမိထင်မိကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေသည်။

ဌာနာအုပ်နှင့် မောင်ထွန်းအုံတို့သည် မောင်ဘသိန်း၏ အထက်ပါစကား တို့ကို ကြားရပြီးနောက် တိုက်ကိုဖောက်ထွင်းပုံနှင့် မည်သည့်ပစ္စည်းများပါသွား

သည်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုမည်ပြုဆဲတွင် ဦးတိုက်စိုးသည် တွံတေးမှ ပြန်ရောက်လာ၍ တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ဦးတိုက်စိုးသည် တိုက်ကို လူဖောက်သည့်သတင်းကို ကြားရသောအခါတွင် အလွန်တရာ စိတ်ရှုပ်သောအမူအရာနှင့် နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ကာ ညည်းတွားလေ၏။

ဌာနာအုပ်နှင့် မောင်ထွန်းအုံတို့သည် သူခိုးများ ဖောက်ဝင်ပုံကို စုံစမ်းကြည့်ရှုကြပြီးနောက် ယခင်က အစေခံအခန်းကိုလည်း ဖွင့်၍မြေတိုက်တံခါးကို ဖွင့်ကြလေ၏။ ထိုသို့ပြုရခြင်းမှာ သူခိုးများသည် မြေတိုက်ဘက်မှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတူး၍ ဝင်လေသလောဟု ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ထွန်းအုံသည် မြေတိုက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီးနောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အောက်သို့ထိုးကြည့်ရာမှ-

“ဟော- မရှိဘူးဗျို့။”

“ဘာမရှိတာလဲ မောင်”

“ဦးရဲ့ ဝိစကီသေတ္တာလေ၊ ပြန်ပို့လိုက်လို့လား”

“မပို့ရသေးပါဘူးမောင်၊ ခက်ကုန်ပါပြီဗျ” ဟု ပြောလျက် ဦးတိုက်စိုးသည် နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ပြန်လေ၏။

“ဘာကြောင့်ခက်တာလဲ ဦးရဲ့၊ ဝိစကီသေတ္တာပျောက်တာနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရသလား”

“ကျုပ်ပစ္စည်း မဟုတ်လို့ပါမောင်”

ထိုအခါ မောင်ထွန်းအုံက ဦးတိုက်စိုးသည် သူတစ်ပါး၏ ဝိစကီသေတ္တာပျောက်ဆုံးသည့်အတွက် ဤမျှလောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည်ကို ထောက်သည်ရှိသော် မျက်နှာကို ကြာပွတ်နှင့်အရိုက်ခံရပြီးသည်မှစ၍ ဦးတိုက်စိုးမှာ စိတ်ကတောက်ကတက် ဖြစ်နေရှာသည်ဟု တွေးထင်မိလေ၏။ မောင်ဘသိန်းမှာမူ ပုလိပ်အရာရှိများနှင့်အတူ မြေတိုက်ကို ကြည့်နေရာမှ ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

ဦးတိုက်စိုးမှာမူ မည်သို့သောကြောင်းကြောင့်မသိ ခူးများဆတ်ဆတ်ခါအောင် တုန်လှုပ်လျက် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် ရှိနေရာမှ ဤတိုက်တွင် မနေရစ်ဝံ့သောကြောင့် ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် အတူလိုက်ပါရစေဟု တောင်းပန်လေ၏။ ဌာနာအုပ်နှင့် မောင်ထွန်းအုံတို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ဤလူကြီးကား ရူးသွပ်ချေပြီဟု မှတ်ထင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် အတူလိုက်လိုခြင်းကို မငြင်းဆန်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ခေါ်သွားကြရလေရာ မောင့်ဂိုမာရီလမ်း*ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ဌာနာအုပ်သည် ပုဇွန်တောင်ဘက်သို့

* - ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း

သွား၍ ဦးတိုက်စိုးမှာ မောင်ထွန်းအံ့နှင့်အတူ ဘူတာရုံဘက်သို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။

စတော့ကိတ်လမ်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသမားများ တပ်ဆင်လေ့ရှိသော မျက်မှန်ကြီးတပ်လျက် အရှေ့မှ အနောက်သို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို စီးလာရာ အလွန်မြန်လှသော ဆိုင်ကယ်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် တစ်လမ်းလုံး တဖုံးဖုံးနေအောင် ဆူညံသွားလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့တို့၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလူသည် ၎င်းတို့နှစ်ယောက် အနီးမှကပ်၍ စတော့ကိတ်လမ်းဘက်သို့ ချိုးသွားလေရာ ဦးတိုက်စိုးမှာ ဆိုင်ကယ်တိုက်မိမည်စိုးသောကြောင့် မောင်ထွန်းအံ့ဘက်သို့ ဖိ၍ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ မောင်ထွန်းအံ့သည်လည်း မိမိ၏ဘက်သို့ ရုတ်တရက်အိ၍ကျလာသော ဦးတိုက်စိုး၏ ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်၍ တည့်မတ်အောင်ထူပေးရာတွင် ဦးတိုက်စိုး၏ ကိုယ်သည် ထူ၍မရနိုင်ဘဲ ကွေးညွတ်၍ ကျလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ထွန်းအံ့သည် အံ့ဩလှစွာနှင့် ဦးတိုက်စိုး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် မျက်တောင်များ စင်းလျက် အသက်မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို သိရှိရလေ၏။ ဦးတိုက်စိုး၏ ရင်ဝဋ်ကား သေနတ်မှန်ထားသောဒဏ်ရာမှ သွေးများယိုစီးလျက် ထွက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

(၁၉)

မောင်ထွန်းအံ့သည် မတင်မေပျောက်သွားသဖြင့် တွံတေးသို့ အမြန်လာရန် အကြောင်းနှင့် မစိန်ရီထံမှ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်သို့ တက္ကစီနှင့် ပြေးသွားရာမှ တွံတေးသင်္ဘောသည် လွန်ခဲ့သော ငါးမိနစ်ခန့်ကပင် ထွက်သွားနှင့်လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းအံ့သည် ရေကြောင်းဘက် ပုလိပ်အရာရှိများထံ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၍ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းကို ငှားပြီး လျှင် တွံတေးသို့ စက်ကုန်မောင်းနှင်၍ လာခဲ့လေ၏။

မစိန်ရီတို့၏ခြံသို့ ရောက်သောအခါ ခြံတွင်းအိမ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေရာ မောင်ထွန်းအံ့သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွား၍ တစ်အိမ်လုံးကို ရှာဖွေသောအခါတွင် အိပ်ခန်းအတွင်း ကြိုးများနှင့်တုပ်နှောင်ထားသော မစိန်ရီကို တွေ့ရလေ၏။ မစိန်ရီမှာ မျက်နှာ၌ ရိုက်နှက်ထားသော ဒဏ်ရာများဖြင့် ညိုမည်းလျက်ရှိသည့်ပြင် သတိကောင်းစွာမရဘဲ ညည်းညူလျက်

* - သိမ်ဖြူလမ်း

ရှိလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့သည် ကြိုးများကိုဖြေပြီးနောက် မျက်နှာကို ရေနင့်ပက် ဖျန်းသောအခါမှ မစိန်ရီသည် မျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်၍-

“ကိုထွန်းအံ့”

“မတင်မေကော၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါတယ်ရှင်။ နို့ပေမယ့် သူတို့ လက်တွင်းဖြစ်လေတော့...”

“ဘယ်သူ့လက်တွင်းလဲ ဥသြလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မစိန်ရီ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဥသြနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ခြင်းရှိသလဲ”

“ဥသြက ကျွန်မတို့ဆရာ၊ ဦးသာဒွန်းရဲ့ဆရာ၊ ဦးတိုက်စိုးရဲ့ ဆရာပါရှင်၊ ဦးတိုက်စိုးကိုလည်း သူစီရင်တော့မှာပဲ”

“စီရင်ပြီးပြီ၊ ဦးတိုက်စိုးသေပြီ”

“အို ဖြစ်ရလေ”

“ဦးတိုက်စိုးဟာ ခင်ဗျားအဖေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာမှ မတော်ပါဘူးရှင်၊ ဆရာတူ တပည့်ပါ”

“နေပါဦး၊ ဥသြဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မပြောပါရစေနဲ့ရှင်၊ သည်းခံပါ၊ ရှင်လည်းစုံထောက်ပဲ၊ ရှင့်ဘာသာ ပေါ်အောင်စုံထောက်ပါတော့။ ကျွန်မ သစ္စာမဖောက်ပါရစေနဲ့”

“မစိန်ရီကို ရိုက်ပြီးကြိုးနဲ့တုပ်သွားတာ ဥသြမဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် ဖော်မပြောဘူး”

“မပြောဝံ့လို့ပါရှင်”

“ဘယ်အပြစ်ကြောင့် မစိန်ရီကို ရိုက်သလဲ”

“မတင်မေကို ဓားမြှောင်ကိုင်ပုံ သင်ပေးမိတာကတစ်ပြစ်၊ ရှင့်ဆီကို တယ် လီဖုန်းဆက်တာ မိသွားတာကတစ်ပြစ်၊ နှစ်ပြစ်ပါရှင်”

“မစိန်ရီက ဥသြတပည့်ဆိုလျှင် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်း သလဲ”

“အစတုန်းကတော့ ကိုညွန့်ဖူးပစ္စည်းကို လိမ်ယူကြဖို့ သဘောတူကြစည် ကြပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မက ကိုညွန့်ဖူးကို တကယ်မေတ္တာရှိလေတော့ သူတို့အကြံအစည်ပျက်အောင် ကြံဝံ့သလောက် ကြံခဲ့ရပါတယ်။ သို့သော် ဥသြ

ကို ကြောက်သည့်အတွက်ကြောင့် ရှင့်တို့ကို အကြောင်းစုံဖွင့်မပြောဘဲ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီခဲ့ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီမစိန်ရီ ဒီမှာ ဇာနည်ဦး၊ မတင်မေကို ကျုပ် လိုက်ရှာရဦးမယ်၊ မတင်မေကို သူတို့ဖမ်းသွားသလား သို့မဟုတ် ဘယ်လိုလဲ”

“သူတို့ ဖမ်းလိုမိတယ် မထင်ပါ။ သမ္ဗန်ကလေးနဲ့ လှော်ပြေးပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ နေရစ်ဦး”

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းအံ့သည် မော်တော်တုတ်သို့ဆင်း၍ တွဲတေးချောင်းတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စုံစမ်းရှာဖွေရာ မတင်မေစီးသော သမ္ဗန်ကိုသာတွေ့၍ မတင်မေကိုကား မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းအံ့ မစိန်ရီထံသို့ ပြန်သွား၍ မစိန်ရီမှာ လူဆိုးများနှင့်ပူးပေါင်း၍ မောင်ညွန့်ဖူး၏ ပျက်စီးကြောင်းကို ကြံစည်ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ မောင်ညွန့်ဖူးကို မေတ္တာရှိပါသည်ဟူ၍ ဝန်ခံသောစကားကို ကြားရသည့်အတွက်ကြောင့် ဖမ်းဆီးခြင်းမပြုဘဲ ဥဩကို မိမိကိုယ်တိုင် တွေ့အောင်ရှာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းရှိက မိမိထံ အကူအညီ တောင်းနိုင်ကြောင်းများနှင့် မှာထားပြီးလျှင် မော်တော်တုတ်နှင့် ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီး၌ မောင်ထွန်းအံ့သည် ဆေးတံကို တစ်ဆုံပြီးတစ်ဆုံ ရှုဖွာရင်း စဉ်းစားတွေးတော၍လာရာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လုခါနီးမှ “အောင်မယ်လေးဗျာ ထူလိုက်တဲ့ငါ၊ အ လိုက်တဲ့ငါ” ဟု ရေရွတ်လျက် ကမ်းသို့ဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဌာနာသို့ပြေးသွားလေ၏။ ဌာနာအုပ်အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၍ ပုလိပ်သား ခြောက်ယောက်ခန့်နှင့် ဦးတိုက်စိုး၏ အိမ်သို့သွားပြီးလျှင် မောင်ဘသိန်းကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဘာပြုလို့ မောင်ဘသိန်းကို ရှာတာလဲ ကိုထွန်းအံ့”

“ဥဩဆိုတာ မောင်ဘသိန်းပဲဗျာ”

(၂၀)

မောင်ထွန်းအံ့သည် မိမိ၏ နေအိမ်၌ ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို အစီရင်ခံစာ ရေးသားလျက်ရှိစဉ် တပည့်ဘိုးကဲက မိန်းမဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဟု ပြောလာ၏။ မောင်ထွန်းအံ့လည်း မတင်မေထင်မှတ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာရာတွင် မတင်မေ မဟုတ်၊ မစိန်ရီကို တွေ့ရလေ၏။

မစိန်ရီက ဥဩသည် မိမိ၏အသက်ကို ရန်ရှာမည်ဟု စိုးရိမ်ရသည့်အတွက် ဤအိမ်၌အိပ်ခွင့်ပေး၍ ကိုထွန်းအံ့က ကာကွယ်ပါမည့်အကြောင်းနှင့်

သနားစဖွယ် တောင်းပန်ရာတွင် မောင်ထွန်းအံ့မှာ မစိန်ရီသည် လူဆိုးအသင်းဝင် တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အကျဉ်းအကျပ်၌ ကျရောက်နေခြင်းကို ကရုဏာ ဖြစ်သည့်အတွက် တတ်နိုင်သမျှကူညီရန် ကတိထားရလေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့၏ အိမ်၌ မိန်းမအစေခံဟူ၍ မရှိဖြစ်ရကား တစ်ခန်းတည်း၌ အကူအိပ်ရမည်ကို လူ ကဲ့ရဲ့ဖွယ် ဖြစ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုည၌ တပည့်ဘိုးကဲကို လှေခါးအတက်စ တံခါးဝတွင် အိပ် ရာပြင်ပေး၍ မစိန်ရီအားမူ ဧည့်ခန်းအတွင်း ဆိုဖာပေါ်တွင်အိပ်စေလျက် မောင် ထွန်းအံ့ကမူ အိပ်ခန်းအတွင်း မိမိ၏အိပ်ရာ၌ အိပ်လေ၏။ မောင်ထွန်းအံ့က မစိန်ရီ အား အခန်းထဲသို့ဝင်အိပ်စေ၍ မိမိက ဧည့်ခန်းမှာအိပ်ဖို့ပြောသော်လည်း မစိန်ရီက သူတစ်ပါး၏အိပ်ရာကို လှ၍မအိပ်လိုကြောင်းနှင့်ပြော၍ ဆိုဖာပေါ်၌သာလျှင် အိပ် လေ၏။

မောင်ထွန်းအံ့မှာ မစိန်ရီအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသောကြောင့် စောစော ၌ အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေသော်လည်း စိတ်မောကိုယ်မောဖြစ်သော ရက်ပေါင်းများလှ- ပြီဖြစ်၍ သန်းခေါင်မတိုင်မီ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မောင်ထွန်းအံ့သည် အအိပ်ဆတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း နောက် ဖေးအုတ်နံရံမှ ချောက်ချောက်မြည်သံ ကြားသည်နှင့် လန့်နိုး၍ နာရီကိုကြည့်ရာ နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ချောက်ချောက်မြည် သော အသံကို နားစွင့်ကာထောင်လျက် အသက်ကိုအောင့်ထားစဉ် နောက်ဖေး ပြတင်းပေါက်မှ မှန်သည် 'ခွမ်'ခနဲ ကွဲ၍သွား၏။ မောင်ထွန်းလုံလည်း အိပ်ရာမှ လူးလဲကာထဆဲတွင် ၎င်း၏အိပ်ခန်းအတွင်း ကြမ်းပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် 'ဒိုး'ခနဲ ကျသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ လျင်မြန်သောဉာဏ်ရှိကြောင်း နှင့် အထက်အရာရှိများ၏ ချီးမွမ်းခြင်းကိုခံရသော မောင်ထွန်းအံ့သည် ထိုအသံ ကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မည်သည့်အရာမျိုး ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ရုတ်ခနဲ တွေးမိသဖြင့် အိပ်ရာသို့ချက်ချင်းပြန်လှဲပြီးလျှင် ကိုယ်ကို မွှေ့ရာဖြင့် ပတ်ထားလိုက် ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ 'ဒိုင်း'ခနဲအသံကို ကြားရပြီးနောက် မှန်ပြတင်းများ၊ မှန်တင် စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များစသည့် အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများသည် 'တဂျိုးဂျိုး၊ တဂျင်းဂျင်း' ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကြလေ၏။

တစ်ခဏကြာသောအခါ မောင်ထွန်းအံ့သည် ရစ်ပတ်ထားသော မွှေ့ရာ အတွင်းမှ ထွက်လာ၍ ဓာတ်မီးခလုတ်ကို နှိပ်လေရာ ဓာတ်ကြိုးလည်း ပြတ်သွား ချေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း ယခင်က မြည်ဟိန်းသော အသံကြီးကြောင့် တစ်ရပ်လုံး နိုးလာ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ရှိနေကြရာ မောင်ထွန်းအံ့သည် တံခါးကိုဖွင့်၍

ဘိုကဲထံမှ မီးခြစ်ကိုတောင်း၍ မီးအိမ်ကိုထွန်း၏။ အိပ်ခန်းအတွင်းဝင်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ခန်းလုံး ရစရာမကောင်းအောင် ပျက်စီးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဒိုင်းခနဲ မြည်သောအရာမှာ အခြားမဟုတ်၊ အိန္ဒိယကုလားလူမျိုးများသည် ဘုရင်ခံချုပ်ကို ပစ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားသောလက်ပစ်ဗုံးမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ပစ္စည်းမည်မျှပင် ပျက်စီးစေကာမူ မစိန်ရီကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်သားများကိုလည်းကောင်း ထိခိုက်နာကျင်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် ဝမ်းသာရကြောင်းနှင့် မောင်ထွန်းအံ့က လာရောက်မေးမြန်းကြသူ ဧည့်သည်များအား ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

(၂၁)

ညကိုးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုံဘောပျော်ပွဲစားရုံအတွင်း အခန်းကလေးတစ်ခန်းတွင် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် သတင်းစာဖတ်လျက် ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ကြရသော် ထိုသူသည် မောင်ထွန်းအံ့ရှာဖွေလျက်ရှိသော အစေခံမောင်ဘသိန်းဖြစ်သည်ဟု မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တွေးထင်နိုင်ကြမည်မဟုတ်တော့ချေ။ အသစ်ရောင်မညှိုးသေးသော တာဖက်ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ရွှေဖလားရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်၊ တောက်ပပြောင်လက်သော ဆက်ရုံးဖိနပ်နှင့် သက္ကလတ်ခြေအိတ်၊ သပ်ရပ်စွာပေါင်းထားသော သနပ်ခါးရောင်ပဝါနှင့် တစ်မိုက်မျှ ချထားသော ခေါင်းပေါင်းစသည်တို့ဖြင့် ဆင်ယင်ဝတ်စားထားသော ထိုသူကို မြင်ရသော် ဘီအေမြို့အုပ်ကလေးလော၊ မင်းတိုင်ပင် အမတ်ကလေးလောဟု တွေးထင်မိကြမည်ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းမောင်ဘသိန်းသည် ဦးတိုက်စိုးအိမ်၌ အစေခံအလုပ်ကိုလုပ်လျက်ရှိသော်လည်း ဦးတိုက်စိုးနှင့်တကွ သမီးယောင်ဆောင်သော မစိန်ရီတို့သည် ၎င်း၏ တပည့်များဖြစ်ကြ၍ မောင်ညွန့်ဖူးကို ထောင်၍ဖမ်းရန်အတွက်သာ လျှင် ထိုကဲ့သို့သော သရိယာယ်နှင့် နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ စင်စစ်မှာ ဦးတိုက်စိုးသည် အရပ်ထဲ၌ အတွင်းဝန်ရုံးစာရေးကြီးဟူ၍ သတင်းပြေးသော်လည်း စာရေးကြီး အစစ်မဟုတ်ချေ။ အတွင်းဝန်ရုံးစာရေးမှာလည်း ပေါများလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် စာရေးအစစ်များနှင့် တွေ့စေကာမူ ထိုသူအား စာရေးကြီးမဟုတ်ဟူ၍ စွပ်စွဲနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ မောင်ထွန်းအံ့မှာ ဒီအကြောင်းများကို ဦးတိုက်စိုးသေဆုံးသောအခါမှ စုံစမ်းသဖြင့် သိရှိရခြင်းဖြစ်၏။

မောင်ဘသိန်း သို့မဟုတ် ဥဩသည် သတင်းစာတွင် ဖော်ပြထားသော မိမိ၏ အင်္ဂါရုပ်နှင့် ထိုအခါ ဝတ်ဆင်ထားသော မိမိ၏ ရုပ်အဆင်းတို့၏ ခြားနားပုံကို မှန်ကြီးတွင် ကြည့်ကာ ပြုံးပြီးနောက် မိမိစားသော မုန့်ဖိုးနှင့်တကွ ဘွိုင်ကုလား

ကို ရက်ရောစွာအပိုပိုက်ဆံပေးရာတွင် ဘွိုင်ကုလားသည် မြေသို့ဦးခိုက်မတတ် ရှိသောစွာဆလံပေးလေ၏။ ၎င်းနောက် ကုလားထိုင်၌ချိတ်ထားသော မိမိ၏ကုတ် ကောက်ကို လှမ်းယူ၍ ဟိုတယ်အပြင်သို့ စတိုင်ပါပါ ထွက်လာပြီးလျှင် တက္ကစီ ပေါ်သို့တက်၍ 'ကျုံးကြီးလမ်းဘက်မောင်းစမ်း၊ ငါက အရပ်မခိုင်းဘဲ မရပ်နဲ့ ကြားလား' ဒရိုင်ဘာအားပြောရာတွင် မော်တော်ကားလည်း ထွက်သွားလေ၏။ မောင်ဘသိန်းမှာမူ နောက်သို့ခပ်မှီမှီထိုင်လျက် စီးကရက်သောက်ကာ လိုက်ပါ သွားလေ၏။

ကျုံးကြီးလမ်းရှိ တိုက်တစ်တိုက်ရှေ့၌ ဓာတ်မီးတိုင်ကိုမှီကာ တစ်စုံတစ် ယောက်ကို စောင့်နေသည့်အနေဖြင့် ရပ်ဆိုင်းကာ ဆေးတံသောက်နေသူတစ် ယောက်ကို မောင်ဘသိန်း မြင်လေလျှင် ကားကိုမရပ်စေဘဲ ဒရိုင်ဘာအား မော်တင် လမ်းဘက်သို့ ဆက်လက်မောင်းနှင်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုလမ်းကိုရောက်ပြန် သောအခါ၌လည်း လူနှစ်ယောက်တို့သည် လမ်းဘေး၌ရပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းကို တိုင်ပင်သည့်အနေမျိုးဖြင့် စကားပြောနေသည်ကို မောင်ဘသိန်းမြင် ရပြန်လေလျှင် "တယ်လာတဲ့ မောင်ထွန်းအုံပါတကား၊ ငါ့စားကျက်တွေ အကုန်သိ ပြီ၊ လူစောင့်တွေနဲ့ချည်း ဖြစ်ကုန်ပါပကောလား" ဟု တီးတိုးပြောလျက် မော်တော် ကားဒရိုင်ဘာအား ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ မောင်းနှင်စေပြန်လေ၏။

ဗားကရာလမ်းဘက်သို့ရောက်သောအခါ မောင်ဘသိန်းသည် ကားကိုရပ် စေ၍ ဒရိုင်ဘာအား ရက်ရောစွာပိုက်ဆံပေး၍ လွှတ်လိုက်ပြီးမှ စမ်းချောင်းဘက်သို့ ခြေကျင်လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ၁၀ နာရီခွဲကျော်ပြီဖြစ်၍ များစွာ စသာအိမ်တို့မှာ အိပ်ကြလေပြီဖြစ်ရာ အချို့အလုပ်သမား အိမ်များ၌သာလျှင် ကျောက်များအကွက်ချလျက် ရှိကြလေ၏။ မောင်ဘသိန်းသည် ကုလားလူမျိုး များနေထိုင်သည့် ချောင်ကျသောရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ လျှောက်သွား၍ မော်တော် ကားထားသော ရုံတစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ မိမိတို့၏အိတ်မှ သေ့တစ်ချောင်း ကိုထုတ်၍ ကားရုံဖွင့်လေ၏။ အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ မီးအိမ်တစ်လုံးထွန်း ၍ မိမိဝတ်ထားသည့်အဝတ်သစ်များကို လဲလှယ်ပြီးလျှင် ဗီရိုကလေးတစ်လုံးတွင် ထည့်၍ တက္ကစီမောင်းသမားများ ဝတ်တတ်သည့် သင့်လျော်ရုံမျှသော အဝတ် များကို ဝတ်လေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုရုံ၌ထားသော ကားပေါ်သို့တက်၍ ကားအ ပြင်သို့ထုတ်ပြီးမှ တစ်ဖန်ဆင်း၍ မီးအိမ်ကို ငြိမ်းပြီးလျှင် ကားရုံကိုလည်း ပိတ်ထား လိုက်၏။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ကားပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် ကားကိုစက်နှိုး၍ ကြည့်

* - လမ်းသစ်လမ်း

မြင်တိုင်ဘက်သို့ မောင်းသွားလေ၏။ ဘောတံတားသို့ရောက်သောအခါ မောင်ဘသိန်းသည် ကားကို ကုန်ရုံကြီးနှစ်ရုံ၏အကြားသို့ မောင်းသွင်း၍ မီးများကို ငြိမ်းပြီးနောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

ထိုည၌သည်ကား လပြည့်ကျော် ဆယ်ရက်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် လမထွက်ဘဲ ရှိရကား ဓာတ်မီးထွန်းထားသော လမ်းမကြီးပေါ်မှတစ်ပါး မြစ်ကမ်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်းလျက် ရှိနေ၏။ မောင်ဘသိန်းသည် ဘောတံတားကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရေလယ်၌ မီးတလက်လက်ရှိနေသောနေရာကို မျှော်ကြည့်၍ “တော်ပါသေးရဲ့၊ နေရာမပြောင်းပေသေးဘူး၊ ဒီနေရာမှာပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောလျက် တံတားအောက်သို့ ဆင်းပြီးလျှင် ချည်ထားသော သမ္ဗန်ကလေးတစ်စင်းကို သော့ဖွင့်၍ဖြုတ်ပြီးနောက် မီးရောင်ရှိရာ မရေလယ်သို့ တက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း လှော်ယက်လေ၏။ မောင်ဘသိန်းမှာ သာမညလူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် ပညာစုံတတ်လေရကား သမ္ဗန်ကိုလည်း လိုရာသို့ရောက်အောင် ကောင်းမွန်စွာ လှော်ခတ်နိုင်လေ၏။

မောင်ဘသိန်းသည် မီးရောင်တလက်လက်မြင်ရသော နေရာသို့ ချိန်လျက် သမ္ဗန်ကို လှော်ခတ်ခဲ့ရာ မီးရောင်နှင့်နီးလာသောအခါ၌ လှော်တက်ကို အသံမမြည်စေရအောင် အထူးသတိပြု၍ လှော်ခတ်လေ၏။ ရေလယ်၌ မီးတလက်လက်မြင်ရသောအရာမှာ ကျောက်ဆူးချထားသည့် တုံကင်းကြီးတစ်စင်းဖြစ်လေရာ မောင်ဘသိန်းသည် တုံကင်းဦးသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တွဲရရွဲကျလျက်ရှိသော ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆွဲ၍ သမ္ဗန်နှင့်တုံကင်းတို့ မထိခိုက်စေရအောင် အရှိန်သတ်လေ၏။ တုံကင်းပေါ် အခြားသောနေရာတို့မှ အသံမကြားရဘဲ ပဲ့ပိုင်းရှိ မိုးကာအတွင်းမှ စကားပြောသံများကို ကြားရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘသိန်းသည် တုံကင်းပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာတက်၍ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ထံမှ အရက်တိုက်၍ ယူထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုကိုင်ကာ အသံကြားရာသို့ ခြေဖျားထောက်လျက် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ပဲ့ပိုင်းသို့ ရောက်လာ၍ မိုးကာအတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မောင်ဘသိန်းရှိရာသို့ ကျောခိုင်းလျက် ကုလားထိုင်၌ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြလေ၏။

ယောက်ျား။ ။ “ဒီတုံကင်းဟာ ကိုကိုတုံကင်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူသိသွားပြီထင်တယ် မတင်မေရဲ့။”

မိန်းမ။ ။ “သိချင်လည်း သိစေတော့ကိုကို၊ တခြားမှာနေရတာထက် ကိုကိုနဲ့နေရတာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ လုံခြုံတယ်လို့ အောက်မေ့ပါ”

တယ်” ဟု ပြောရာမှ မိမိတို့၏ နောက်မှ ရယ်သံကြားသည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံးတို့ သည် နောက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍ ကြည့်ကြလေ၏။

“ထိုင်မြဲတိုင်း ထိုင်နေကြ။ မလှုပ်ကြနဲ့၊ ပစ်လိုက်မယ် နားလည်လား၊ ကိုညွန့်ဖူးမှတ်တယ်” ဟု ပြောလျက် မောင်ဘသိန်းသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် နှင့် ချိန်ရွယ်ထားလေရာ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးတို့မှာ မလှုပ်ဝံ့ကြဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာ ထိုင်နေကြလေ၏။

(၂၂)

သိန်း။ ။ “ခင်ဗျားလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

ဖူး။ ။ “မြို့ထဲ သွားကြတယ်”

သိန်း။ ။ “ဘာမှတော့ ယူမသွားကြဘူးထင်ပါရဲ့။ ယူသွားကြလျှင်တော့ ခင်ဗျား ဒီကနေ့ည ရေအောက်မှာ အိပ်ဖို့ရှိတာပဲ”

ဖူး။ ။ “ခင်ဗျားလူစုကော”

သိန်း။ ။ “ဦးသာဒွန်းတို့၊ ဦးတိုက်စိုးတို့လား အားလုံး ကြွကုန်ကြပြီ”

ဖူး။ ။ “ဘယ်ကြွတာလဲ”

သိန်း။ ။ “နတ်ရွာကို ကြွပြီးစံနေကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုင်း ကိုညွန့်ဖူး ကျုပ်ရေငတ် တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဂွန်ဒီဝါးနည်းနည်းလောက် သောက်ရအောင်၊ ခင်ဗျား သေတ္တာကြီး ဘယ်မှာထားသလဲ”

ဖူး။ ။ “ကမ်းကို ပို့လိုက်ပြီ”

သိန်း။ ။ “ကျုပ်ကို မညာနဲ့။ ဒီတုံကင်းပေါ်မှာ ရှိတယ်။ ကျုပ်သိတယ်။ ခင်ဗျား လိုက်ပြရမယ်”

ဖူး။ ။ “(အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်သည်နှင့် နှုတ်ခမ်းများ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်) “မပြဘူး”

သိန်း။ ။ “ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့ဗျာ၊ မပြလိုရှိရင် ဟောဒီက ခင်ဗျားနှမကို ပထမတစ်ချက် ပစ်သတ်၊ နောက်ပြီးတော့မှ ခင်ဗျားကို ပစ်သတ်ပြီး နှစ်ယောက်လုံးသေတော့မှ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ရှာယူမှာပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

မောင်ညွန့်ဖူးသည်လည်း မတုန်မလှုပ်နှင့် ရှိနေလေ၏။

သိန်း။ ။ “ခင်ဗျားက ခေါင်းမာမယ် ကြံသလား၊ ကျုပ်ကိုတော့ မစမ်းနဲ့ဆရာကြီး၊ ကျုပ်က အလကားခြောက်တဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လုပ်တဲ့အကောင်ဆို တာ ခင်ဗျားလဲ ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်း တစ်ကစပြီး တစ်ဆယ်အထိ ကျုပ်

ရေမယ်။ တစ်ဆယ်ရောက်လို့မှ ခင်ဗျား မလုပ်လျှင် ခင်ဗျားနှမကို ကျုပ်ပစ်သတ် လိုက်မယ်။ ၁... ၂... ၃...”

ဖူး။ “တော်ပါတော့ မရေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်နှမလည်း လိုက်ရဦးမှာလား”

သိန်း။ “သူပါလိုက်ရမယ်။ မတော်တဆ ကျုပ်မရှိတုန်း အော်လား၊ ဟစ်လား လုပ်လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ထိုအခါ မောင်ညွန့်ဖူးသည် နှမ မတင်မေကိုခေါ်လျက် ရှေ့မှလျှောက်သွား လေရာ မောင်ဘသိန်းလည်း သေနတ်ကိုကိုင်လျက် နောက်မှလိုက်သွားလေ၏။ တုံကင်းဝမ်းခေါင်းထဲသို့ရောက်သောအခါ နံရံတွင် လျှို့ဝှက်ထားသော ခလုတ် တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗီရိုတစ်လုံး ပွင့်သွား၍ အတွင်း၌ကား အရက်သေတ္တာတစ်လုံး ပေါ်လာလေ၏။ မောင်ဘသိန်းသည် မောင်ညွန့်ဖူးအား သေတ္တာကို အပြင်သို့ ထုတ်စေလေ၏။ မောင်ညွန့်ဖူးသည် အရက်သေတ္တာကို ဗီရိုအပြင်သို့ ထုတ်စေ၍ မောင်ဘသိန်း၏ အမိန့်အတိုင်း အဖုံးကိုဖွင့်လေရာ ကောက်ရိုးစွပ်ထားသည့် ပုလင်းများ ပေါ်လာလေ၏။

သိန်း။ “နောက်ဆုတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေကြစမ်း” ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် မောင်နှမ

နှစ်ယောက်တို့သည် ရပ်တန့်ကြည့်နေကြစဉ် မောင်ဘသိန်းသည် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်ခဏကလေးမျှ မျက်နှာမလွဲဘဲ ကောက်ရိုးစွပ်တစ်ခုကို ကောက် ယူ၍ ဖြေကြည့်ရာတွင် အတွင်း၌ကား ပုလင်းမပါဘဲ ငွေစက္ကူများ အခေါက်လိုက် မထားဘဲ ပုလင်းသဖွယ် ရှိနေအောင် ခွေလျက်ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မောင် ဘသိန်းသည် မိမိ၏အကြံအစည် အထမြောက်ချေပြီဟူသောအနေဖြင့် ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားနှင့် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ပိုးကြိုးနှင့်ထိုးထားသော ကွန်ကြာအိတ် တစ်လုံးကို ထုတ်ပြီးလျှင် ကောက်ရိုးစွပ်များကို တစ်ခုစီဖြေ၍ ငွေစက္ကူများကို အိတ်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်လေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ မောင်ဘသိန်း၏ မျက်လုံး များမှာ ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက်တို့ကိုသာလျှင် ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

တစ်ထောင်မျှသော ငွေစက္ကူအချပ်များကို ကွန်ကြာအိတ်ထဲသို့ ပြောင်း ထည့်၍ ပြီးစီးလတ်သော် မောင်ဘသိန်းသည် ကုန်းနေရာမှ ခါးကိုဆန့်လျက်-

သိန်း။ “ကိုင်း၊ ငွေတော့ဖြင့်ရပေပြီ။ လုံခြုံအောင်လုပ်ဖို့ အရေးပဲ ကျန်တော့ တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လျှင် ကျုပ်ကိုဖော်ကြမယ် အမှန်ပဲ”

ဖူး။ “ဒီတော့ကာ ကျုပ်တို့က ဖော်မပြောနိုင်အောင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို သတ်သွားမယ် ဆိုပါတော့”

သိန်း။ “ဒါမှန်တယ်”

ဖူး။ ။ “ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားသတ်ပေမယ့် မစိန်ရီရဲ့ သက်သေခံစာတွေက ရှိသေးတယ်ဗျ”

သိန်း။ ။ “ဘယ်မှာလဲ ဘာများသက်သေခံထားသလဲ”

ဖူး။ ။ “ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်တော့လေ။ ဟောဒီမှာ” ဟု ပြောလျက် မောင်ညွန့်ဖူးသည် ဗီရိုသို့ လက်လှမ်းယောင်ပြု၍ မီးခွက်ကို ရုတ်တရက် ငြိမ်းသတ်ပြီးမှ ကြမ်းပေါ်သို့ပစ်လွှဲလျက် “တင်မေ လဲ့အိပ်လိုက်” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ။ နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်ညွန့်ဖူး၏ဦးခေါင်းသည် မောင်ဘသိန်း၏ ခူးနှစ်လုံးအကြားသို့ ပစ်ဝင်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်လုံးတို့သည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသော တုံကင်းဝမ်းခေါင်းအတွင်းသို့ လိမ့်သွားကြလေ၏။ ။ မောင်ဘသိန်း၏ လက်မှ သေနတ်သည်လည်း တထိန်းထိန်းနှင့် မြည်ထွက်လျက်ရှိလေ၏။ ။

မောင်ဘသိန်းမှာ ဘယ်အခါမှ အလစ်ကိုချောင်း၍ မိဖူးသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘဲလျက် ယခုတစ်ကြိမ် အလစ်မိသွားသည်တွင် အံ့အားသင့်လျက် ရုတ်တရက်မည်သို့မျှ မခုခံဘဲ သေနတ်ကိုသာလျှင် အရမ်းပစ်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။ ။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကြမ်းပေါ်၌ လူးလိမ့်ကာ သူတစ်ပြန်ငါတစ်ပြန် အပေါ်ယက်ချည်၊ အောက်ရောက်ချည်နှင့် ရှိနေကြရာမှ မောင်ညွန့်ဖူးသည် အပေါ်သို့ရောက်သောအလှည့်တွင် မောင်ဘသိန်း၏ သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်မောင်းပေါ်တွင် ခူးထောက်လျက် တစ်ဖက်သောလက်ဖြင့် သေနတ်ကိုလုယူ၍ ကျန်တစ်ဖက်နှင့် လည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်လေ၏။ ။

သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ မောင်ညွန့်ဖူးက အနိုင်ရခြင်းမှာ တစ်ခဏမျှ ဖြစ်လေသည်။ ။ မောင်ဘသိန်းသည် အံ့ဩခြင်းပြေပျောက်ပြီးသည်နောက် အောက်သို့ ရောက်နေသော အဖြစ်မှ တွန့်လိမ့်ကာ ရုန်းဖယ်၍ ထွက်သွားပြီးလျှင် မောင်ညွန့်ဖူး၏ လက်မှလွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှောင်မိုက်ထဲတွင် ယောင်ယမ်း၍ လက်သီးနှင့် ကော်သတ်လိုက်လေ၏။ ။ ထိုလက်သီးချက်သည် ချိန်ရွယ်၍ ထိုးလိုက်သည့်ပမာ မောင်ညွန့်ဖူး၏ ပါးချိတ်ကို တည့်တည့်ကြီးထိုးမိသဖြင့် မောင်ညွန့်ဖူးသည် ငိုက်ယိုင်ကာ လဲကျသွားလေ၏။ ။ ထိုအခါ မောင်ဘသိန်းသည် ကြမ်းပေါ်၌ ကျနေသော မိမိ၏ သေနတ်ကို ကောက်ယူ၍ ဝမ်းခေါင်းအတွင်းမှ ငွေအိတ်ကြီးကို ပိုးလျက် တက်လာပြီးလျှင် သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ငွေအိတ်ကိုပစ်ချလိုက်လေ၏။ ။ ထိုခဏ၌ မောင်ညွန့်ဖူးသည်လည်း နောက်မှလိုက်လာ၍ မောင်ဘသိန်းအား ကိုင်ဖမ်းမည် ပြုရာတွင် မောင်ဘသိန်းသည် ကျင်လည်စွာရှောင်တိမ်း၍ မောင်ညွန့်ဖူး၏ နဖူးကို သေနတ်ဒင်နှင့် ဆောင့်လိုက်လေ၏။ ။ မတင်မေသည်လည်း ထိုအခါ၌ ပြေးလိုက်

လာခဲ့၍ ကြမ်းပေါ်၌ ထိုးလဲနေသော မိမိ၏ မောင်ကို ပွေ့ထူရခြင်းအတွက်ကြောင့် လူဆိုးအား ဖမ်းဆီးမှုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ မကူညီနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

မောင်ဘသိန်းမှာမူ တုံကင်းပေါ်မှ သမ္ဗန်သို့ ခုန်ဆင်း၍ ချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြုတ်ပြီးလျှင် ဘောတံတားအောက်သို့ ခတ်လှော်ပြေးလေ၏။ ဘောတံ တားသို့ ရောက်သောအခါ သမ္ဗန်ကို တံတားအောက်တွင် ချည်ထားခဲ့၍ မော်တော် ကားဝှက်ထားရာသို့ သွားပြီးလျှင် ငွေအိတ်ကို လူထိုင်သောနေရာသို့ အပေါက်မှ ပစ်သွင်းပြီးမှ ကားပေါ်သို့တက်၍ မောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။

စမ်းချောင်းရပ်၌ရှိသော ကားရုံကိုရောက်သောအခါ မောင်ဘသိန်းသည် ကားကိုကားရုံအတွင်းသို့ သွင်းပြီးမှ လူထိုင်သောနေရာ၌ထားသော ငွေအိတ်ကို ယူရန် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ “ဒီကနေ့ည တော်တော်ကလေး အသားပါ တဲ့ ညပဲ” ဟု မောင်ဘသိန်း၏ စိတ်၌အောက်မေ့၏။

မောင်ဘသိန်းသည် ကားနောက်သို့ လျှောက်လာ၍ သိုင်ခုံပေါ်မှ ငွေအိတ် ကိုယူရန် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ် လက်၏ ပြောင်းဝကိုမြင်ရပြီးနောက် “မင့်လက်ကို အဲဒီမှာပဲထား” ဟု ပြောသံကို ကြားရ၍ ကားပေါ်မှ သေနတ်ကိုင်ကာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဆင်းလာသော မောင်ထွန်းအုံနှင့် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်ကို မြင်လေ၏။

အုံ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ ငါ့လူ၊ တုံကင်းက လူတွေကို မင်းဘယ့်နှယ် လုပ် ထားခဲ့သလဲ”

သိန်း။ ။ “ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား နောက်တော့ သိမှာပေါ့”

အုံ။ ။ “နောက်တော့ သိမှာပေါ့လေကွယ်၊ ကိုင်း ကိုဘထွန်း ဒီလူကို ခင်ဗျား လက်ထိတ်ခတ်၊ ကျုပ်က သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားမယ်။ အင်မတန် ဉာဏ် များတဲ့လူဗျ။ သတိနဲ့ ကိုင်လေနော်”

သိန်း။ ။ (လက်ထိတ်ခတ်ခံရင်း) “ခင်ဗျားဝှို့ ကျုပ်ကားပေါ်ကို ဘယ့်နှယ်ရောက် နေကြသလဲ”

အုံ။ ။ “မင့်နောက်က နောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်လာတော့ မင်းဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ကားကို တွေ့တာပေါ့ကွဲ့။ တွေ့လို့ ငါတို့ ရေလယ်ကိုလိုက်မယ်လုပ်တုန်း မင်းပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီတော့ ငါတို့က ကားထဲအသာကလေးဝင်ပြီး ပုန်းနေ ကြတယ်။ မင်းက ကားတံခါးကို ဟိုတုန်းကဖွင့်လို့ရှိရင် မင့်ကို ဟိုမှာ ဖမ်းကြဖို့ပဲ။ အခုတော့ မင်းက ကားတံခါးကိုမဖွင့်ဘဲ အိတ်ကြီးကိုပစ်သွင်းပြီး မောင်းလာလေ တော့ ငါတို့က ဖြည်းဖြည်းမှ ဖမ်းတော့မယ်ဆိုပြီး အသာကလေး နောက်က ကုပ်လိုက်လာကြတာပေါ့။ ဒီရောက်တော့မှ မင့်ကို အခုဖမ်းတာပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဟေ့ သပ်ရပ်ကဲ့လား” ဟု မေးလေလျှင် မောင်ဘသိန်းသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ “ဂိုးတူဟဲလ်” ဟု အင်္ဂလိပ်လို ဆဲလိုက်၏။

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းအံ့နှင့် ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် မောင်ဘသိန်း၏ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ယူကြပြီးမှ ၎င်းကို ကားပေါ်၌တင်၍ ဌာနာသို့ မောင်းနှင်ကြပြီးလျှင် အချုပ်ခန်းသို့ ပို့လိုက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ မောင်ထွန်းအံ့နှင့် မောင်ညွန့်ဖူး မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့သည် ၎င်းတို့၏နေအိမ်၌ ပျော်ရွှင်စွာ တွေ့ဆုံကြလေရာ မောင်ညွန့်ဖူးသည် မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

“ဒီလိုဗျ ကိုထွန်းအံ့ရဲ့။ ကျုပ်ပထမရည်းစား မခင်မြိုင် မသေမိတစ်လလောက်မှာ ဦးတိုက်စိုးနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ကြတယ်။ မခင်မြိုင်သေပြီးတဲ့နောက် ဦးတိုက်စိုးက သူ့အိမ်ကို အလည်လာဖို့ ဖိတ်လေတော့ သူ့သမီးဆိုတဲ့ မစိန်ရီနဲ့ တွေ့ကြပြီး ချစ်ကြိုက်ကြတယ်။ စင်စစ်မှာ မစိန်ရီဟာ လူဆိုးတွေနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်း ပူးပေါင်းပြီး ကျုပ်ပစ္စည်းကိုရဖို့ ကြံစည်တာမှန်သော်လည်း နောက်ကိုတော့ နောင်တရပြီး ကျုပ်နှမ မတင်မေကို ကယ်ဆယ်တာလည်း သူပေါ့ဗျ။ ကျုပ်ပုန်းအောင်းပြီးနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း သူ့လူများကို ဖွင့်မပြောပေတာလည်း သူ့ကျေးဇူးပေဗျ”

“ဥဩဆိုတဲ့ လူအကြောင်းတော့ အရင်က သူလိုငါလို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ဖူးရုံလောက် သိတာပေါ့ဗျ။ မခင်မြိုင်သေပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်ကို ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးအောင် လုပ်မလေးဘာလေးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့စာတွေကို ရတာကိုးဗျ”

အံ့။ “နေပါဦးဗျာ၊ မစိန်ရီက သူတို့လူဖြစ်လျက်နဲ့ မစိန်ရီကို မယူဖို့ဘာကြောင့် သူတို့က ခြိမ်းခြောက်ရသလဲ”

ဖူး။ “သူတို့အကြံက ဒီလိုဗျ။ ကျုပ်ဟာ ခေါင်းမာတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲလို့ သူတို့သိတယ်။ ဒီတော့ကာ သူတို့က ဒီလိုခြိမ်းခြောက်လေလေ ကျုပ်က သာပြီးမယူဘဲ မနေလေလေဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူတို့သိလေတော့ မယူဘဲမနေအောင် လှန့်ပြီးပေးတဲ့နည်းကိုးဗျ။ ဒီပြင်တစ်ကြောင်းကတော့ သူတို့က ဒီလိုလှန့်ပေးလိုက်လို့ရှိရင် ကျုပ်က ဘဏ်မှာထားတဲ့ငွေအတွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်သွားစေဖို့ ရည်ရွယ်တာကိုးဗျ။ သူတို့ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်က တုန်လှုပ်သွားပေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က ဒီအကြောင်းကို ယောက်ျားမလောင်း ဦးတိုက်စိုးကို တိုင်ရောဗျ။ တိုင်ပင်တဲ့အခါမှာ သူက ကျုပ်ကို လန့်သည်ထက်လန့်အောင် လှန့်ပြီးပေးပြန်ရောဗျ။ ဥဩဆိုတဲ့လူရဲ့ ညဏ်သွားပုံတွေကို ကျုပ်

ကြောက်လောက်အောင် ချဲ့ထွင်ပြီး ပြောလားပြောရဲ့။ သူကတော့ အတွင်းဝန်ကြီးရဲ့ လူယုံတော်မို့လို့ ဥဩအကြောင်းကို သူများသိသည်ထက် ပိုပြီးသတိပျာ၊ ဘဏ်မှာထားတဲ့ငွေကို သူက ဉာဏ်ဆင်းပြီး ထုတ်ယူသွားဖူးလို့ လူဘယ်နှဦး မဆိုနိုင်ဘူး ဆုံးရှုံးရရှာကြဖူးသတဲ့။ ဒီသတင်းတွေကို သတင်းစာမှာ မထည့်ရအောင်ဟာ အစိုးရက သတင်းစာတိုက်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဟန့်တားထားရသတဲ့ပျာ။ သူကတော့ အတွင်းဝန်ကြီးရဲ့ လူမို့လို့ သိရသတဲ့။ ဘာညာပြောလေတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ယောင်ချာချာဖြစ်သွားမိပေတယ်ပျာ။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ကျုပ်ကို အပြစ်တင်ကြမှာပဲ။ သို့သော်လည်း ဦးတိုက်စိုးနေပုံထိုင်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးပျာ။ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှမခြားဘူး။ ဒီအပေါ်မှာ ယောက်ျားမလောင်းလည်း ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒီတော့ကာ ယုံကြည်မယ်ဆိုလျှင် ယုံကြည်ထိုက်မနေဘူးလားပျာ။ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် မစိန်ရီတစ်ယောက်ကတော့ ဟိုကတည်းကိုက ကျွန်တော့်ကို တိုက်တွန်းတဲ့ အထဲမှာ မပါရှာပေဘူးပျာ။ သူကတော့ဖြင့် သတိတောင်ပေးရှာပါပေတယ်။ ကိုင်းတိုတိုပြောတော့မယ် ကျုပ်က ဦးတိုက်စိုးစကားကို ယုံကြည်ပြီး ဘဏ်တိုက်မှာထားတဲ့ ငွေတစ်သိန်းကျော်ကို သုံးလီ လီထုတ်ပြီး ဦးတိုက်စိုးအိမ်မှာ အပ်ထားမိပေတယ်ပျာ။ အပ်ထားတော့ကာ သူက ကျုပ်ကို ငွေရကြောင်း ပြောစာလက်ခံတစ်ခုပေးထားတယ်။ ဒီပြောစာက အစိုးရတံဆိပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ သူဘယ်က ရထားတယ် မပြောတတ်ပါဘူးပျာ”

- အုံး။ ။ “ပြောစာကို စားပွဲအံ့ဆွဲမှာ ခင်ဗျားသိမ်းထားတယ် မဟုတ်လား”
- ဖူး။ ။ “ဟုတ်တယ်”
- အုံး။ ။ “မီးလောင်သွားပြီ”
- ဖူး။ ။ “သတင်းစာမှာ ကျုပ်တွေ့လိုက်ပါတယ်။ စက္ကူကို အလိုလိုမီးလောင်အောင် ဘာဓာတ်ရည်နဲ့များ စိမ်ပေးလိုက်တယ်မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ တိုတိုပြောတော့မယ်။ မစိန်ရီနဲ့လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ကျုပ်က ကျုပ်ဝါသနာအတိုင်း ဘယ်အရာမျိုးမဆို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မလုပ်ချင်လေတော့ မစိန်ရီပေးဖို့ စိန်နားကပ်ကို သူ့သားရေအိတ်ထဲ သွားထည့်တာကိုးပျာ။ စိန်နားကပ်ကိုထည့်ရင်း ကျုပ်ကိုပေးဖို့ ကျုပ်နာမည်နဲ့ လိပ်တတ်ထားတဲ့ စာတစ်အိတ်ကို တွေ့လေတော့ ဖွင့်ဖတ်မိတယ်။ စာကို ဖတ်ဖတ်ချင်းပဲ ဥဩဆီကပဲလို့ ကျုပ်သိတယ်။ စာထဲမှာပါတာကတော့ “ခင်ဗျားသည် ကျုပ်စကားကို နားမထောင်ဘဲ မစိန်ရီကို လက်ထပ်ခဲ့လေပြီ ခင်ဗျား၏ ငွေကို ဦးတိုက်စိုးထံ အပ်နှံထားကြောင်း ကျုပ်တို့သိသည်။ ယနေ့ည ကျုပ်တို့ရအောင် ခိုးယူမည်” လို့ ပါသပျာ။ ၎င်းစာနဲ့အတူ ပူးတွဲပြီး စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်လည်းပါတယ်။ ဒီစာရွက်မှာ ရေးထားတဲ့ စကားကတော့ “မစိန်ရီက

ပူးတွဲပါစာကို မောင်ညွန့်ဖူး၏ခေါင်းအုံးမှာ ယနေ့ည တွယ်အပ်နှင့် ထိုးထားရမည်။ မနက်ဖြန် နံနက်စောစော ရေကျော်ဈေးအနီးမှ ကားနှင့်စောင့်နေမည်။ မောင်ညွန့်ဖူး၏ကိစ္စ အေးသွားသည့်တိုင်အောင် မစိန်ရိက ရှောင်တိမ်းနေရမည်။ မောင်ညွန့်ဖူးက နောင်ယုက်ခဲလျှင် သူ့ကိုငါစီရင်မည်” တဲ့ဗျ။ ဒီစာနှစ်စောင်ကိုဖတ်ရလျှင်ရချင်း ကျုပ်တော့ဖြင့် လူယုံသတ်ပြီလို့ တစ်ခါတည်းသိတာပဲဗျ။ ပထမတော့ ကျုပ်က အိမ်အောက်ဆင်းပြီး ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ အဖြစ်အပျက်တွေကို အားလုံးရှင်းပြပြီး သူတို့ကို စွပ်စွဲဖို့ ကြံစည်မိတယ်။ သို့သော်လည်း ငါဒီလိုပြောလို့ ငါ့ကိုဘယ်သူက ယုံမလဲ၊ လူတွေအားလုံးက အရူးရယ်လို့ ဝိုင်းပြီးစွပ်စွဲရုံသာရှိမယ်။ ပစ္စည်းတော့ ဆုံးမြဲတိုင်း ဆုံးမှာပဲလို့ ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီတော့ကာ ကျုပ်ပစ္စည်းကို သူတို့က ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့နဲ့ ယူကြလို့ရှိရင် ကျုပ်ကလည်း ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့နဲ့ပဲ ပြန်ရအောင်လုပ်ဖို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချပြီး နောက်ဖေးလှေကားကဆင်း ဝင်းထရုံကျော်၊ တက္ကစိတစ်စီးခေါ်ပြီး တစ်ခါတည်းကျုပ်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်တယ်။ ကျုပ်မှာ သားသားနားနားနေဖို့ထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ တုံကင်းတစ်စင်းရှိတယ်။ ဒီတော့ ရန်ကုန်က ထွက်သွားပြီး ဒီတုံကင်းနဲ့ တွဲတေးတစ်ခွင်မှာ အသာခိုပြီး ကျုပ်အကြံထုတ်နေခဲ့တယ်”

အုံး။ ။ “ဒါဖြင့် ဦးတိုက်စိုးတိုက်ကို ဖောက်ဝင်တဲ့ လူဟာ ခင်ဗျားပေါ့”

ဖူး။ ။ “အစစ်ပေါ့ဗျ”

အုံး။ ။ “ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ ပုလိပ်ကို တိုင်လိုက်လျှင် ကျုပ်တို့ရှာပေးမှာပေါ့ဗျာ”

ဖူး။ ။ “ပုလိပ်ကိုတိုင်လျှင် ကျုပ်စကားကို ယုံမလား၊ ဦးတိုက်စိုးစကားကို ယုံမလား၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သက်သေသက္ကာယလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဝါသနာကိုကလည်း ခက်ခက်ခဲခဲအလုပ်မှာ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကြံဖို့ အထုံပါလာခဲ့တာကလည်း တစ်ကြောင်းရှိတယ်ဗျ”

အုံး။ ။ “ငွေစက္ကူတွေကို အရက်သေတ္တာထဲမှာ ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိသလဲ”

ဖူး။ ။ “ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ သို့သော် ဒီတိုက်မှာ မြေတိုက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒီတော့ ဒီတိုက်မှာ သူတို့ဝှက်ထားလျှင် မြေတိုက်ထဲမှာ ထားမှာပဲဆိုပြီး မြေတိုက်ရောက်အောင် ကျုပ်ဖောက်ဝင်ပြီး ယူခဲ့တယ်။ ပထမတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အရက်သေတ္တာမှတ်ပြီး ထွက်တော်မူမယ်အလုပ်မှာ ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား ကြည့်ဦးမယ်လေဆိုပြီး ဖွင့်ကြည့်တော့မှ မောင်မင်းကြီးသားများက ကောက်ရိုးတွေနဲ့ ပတ်ထားတော်မူကြတာကိုးဗျ”

အံ့။ ။ “မတင်မေ့နဲ့ ခင်ဗျားတွေ့ပုံကကော”

ဖူး။ ။ “ကျုပ်က ကံအားလျော်စွာ တွံတေးနားမှာ တုံကင်းကို ကျောက်ဆူးချ
ပြီး ဆိုက်ထားတုန်း တင်မေ့ကို သူတို့လူစုကအလိုက် တင်မေ့က သမ္ဗန်
ကလေးနဲ့ လှော်အပြေးမှာ ကျုပ်တုံကင်းကို ဝင်တိုးမိလို့ ကျုပ်တို့ ဆွဲတင်ထား
လိုက်ရတာပေါ့ဗျ၊ ကိုင်း ဘာများ မေးချင်သေးသလဲဗျာ”

အံ့။ ။ “မေးစရာမရှိပါဘူးဗျာ ရှင်းပါပြီ”

* * *

မောင်ညွန့်ဖူးက မစိန်ရီသည် လူဆိုးများနှင့် ပူးပေါင်းကြံစည်ခဲ့ဖူးကြောင်း
ကို သိရှိသည်မှန်သော်လည်း မစိန်ရီသည် မိမိအပေါ်၌ စင်စစ်မေတ္တာထားကြောင်း
ကို အမျိုးမျိုးသော သက်သေခံချက်တို့ဖြင့် ထင်ရှားစေသည်ဖြစ်ရကား တစ်နေ့သ
၌ မိမိမူလ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မစိန်ရီကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ထွန်းအံ့နှင့် မတင်မေ့တို့မှာလည်း မကြာမီအတွင်း လက်ထပ်မင်္ဂလာ
ဆောင်နှင်းကြမည့်အကြောင်းမှာ ဖတ်ရှုသူတို့ တွေးထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်
လေသတည်း။

အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်

စုံထောက်ကြီး မောင်စံရှား၏ မိတ်ဆွေ ကိုသိန်းမောင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်၏ အမည်ကို သူရိယမဂ္ဂဇင်း ဖတ်ရှုသူ မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့သည် ကြားကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်မှာ အစိုးရစုံထောက်ဘက်ဆိုင်ရာ အင်စပိတ်တော်မောင်အုန်း ဖေပင်ဖြစ်ရာ မိတ်ဆွေကြီး ကိုသိန်းမောင် စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားတို့နှင့် တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်တွင် လောက၌ အရေးမကြီးသောအကြောင်းငယ်တစ်ခုမှစ၍ ကြီးကျယ်သော အကျိုးတရားများ ဖြစ်ပွားတတ်ကြောင်းကို စပ်မိစပ်ရာပြောဆို၍ နေကြရာတွင် အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များကို မိတ်ဆွေများအား ပြောကြားမိသဖြင့် မိတ်ဆွေကြီးကိုသိန်းမောင်က ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် အတော်ပင် ထူးဆန်းကောင်းမွန်သည်ဖြစ်၍ အများမိတ်ဆွေတို့ သိရှိထိုက်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ဝတ္ထုသွားအဖြစ်ဖြင့် ရေးသားပေးပို့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

* * *

ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်း ကသာမြို့၌ ဌာနာအုပ်အဖြစ် ဖြင့် လုပ်ကိုင်စဉ်အခါက မောင်သန်းစိန်အမည်ရှိ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်၏ လက်အောက်၌ အမှုထမ်းရွက်လျက်ရှိခဲ့ဖူးလေ၏။

၎င်းမောင်သန်းစိန်သည် သာမည ပုလိပ်အမှုထမ်းပင်ဖြစ်သော်လည်း အမှု အရာ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ဝတ်ပုံစားပုံ သပ်ရပ်သိပ်သည်းခြင်း၊ နဖူးရေ ခူးရေမှစ၍ ရုပ် လက္ခဏာ၏ကောင်းမွန်ခံ့ညားခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ရာထူးပင် သေးနပ်သော် လည်း သာမညလူတစ်ယောက်မဟုတ်ဟု ဌာနာတစ်ခုလုံးကပင် မှတ်ထင်ကြလေ ၏။

၎င်းနှင့်အကျွမ်းဝင်သူမင်းမှုထမ်းတို့က မောင်သန်းစိန်အား ၎င်း၏မွေးဖွား ရာ ဇာတိအကြောင်းမှစ၍ အမျိုးအဆွေများအကြောင်းအား မေးမြန်းကြည့်သော အခါ မောင်သန်းစိန်သည် ရံဖန်ရံခါ ဆိတ်ဆိတ်သာနေခဲ့၍ ရံဖန်ရံခါ၌လည်း သင့်လျော်သလိုသာလျှင် ဖြန်းသန်း၍ ပြောတတ်လေသည်။

မောင်သန်းစိန်သည် အသက် ၂၆ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ၍ အလုပ်ဝတ္တရားများကို သူတစ်ပါးတို့ထက် ကောင်းမွန်ကျိုးနွံစွာ ထမ်းရွက်ခဲ့သည့်ပြင် အထက်အရာရှိ များ၏စကားကိုလည်း အလွန်တရာသေဝပ်စွာ လိုက်နာခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်၏ ထောက်ခံချက်အရ မကြာမီအတွင်း၌ပင်လျှင် ရာဇဝတ်ကြပ်ရာထူး ဖြင့် ချီးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံရလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသော်လည်း မောင်သန်းစိန်သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ဟန် မရှိချေ။ စင်စစ်သော်ကား မောင်သန်းစိန်သည် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ရာထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံရစေကာမူ ဝမ်းသာအားရ ရှိမည်မဟုတ်ချေ။

၎င်း၏ သဘောမှာ လွှဲအပ်သမျှသော တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် ရာထူးကြီးမြင့်ခြင်း၊ နိမ့်ကျခြင်းမှာ မိမိအလုပ်မဟုတ်၊ ဝမ်း မြောက်ဖွယ်လည်းမရှိ၊ ဝမ်းနည်းဖွယ်လည်း မဟုတ်ဟု ထင်မြင်ဟန် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်သည် မောင်သန်းစိန်ကို မြင်သည့်အခါတိုင်း ၎င်း၏အကြောင်း ကို သိလိုသောစိတ်သည် တိုး၍တိုး၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်၏ လက်အောက်ရှိ အခြားရာဇဝတ်ကြပ်တစ်ယောက်နှင့် ၎င်း၏အကြောင်းကို စကား စပ်ပြီးပြောမိကြလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “နေပါဦးကွယ်၊ မောင်သန်းစိန်တစ်ယောက် အလုပ်ကောင်း ကောင်း လုပ်ကဲ့လားဟေ့”

ကြပ်။ ။ “သိပ်တော်တဲ့လူပဲဆရာ၊ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ ပထမတန်း ပါပဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဘယ်နေရာတော့ ဒုတိယတန်းလဲကွဲ့”

ကြပ်။ ။ “သည်လူက မာနကြီးလို့လား မသိဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အဖက်
လုပ်ပြီး စကားပြောတယ်လို့ မရှိဘူးဆရာရဲ့။”

ကျွန်တော်။ ။ “စကားနည်းတဲ့လူမို့ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ကြပ်။ ။ “ကျွန်တော်တော့ဒီလိုမထင်ဘူးဆရာ၊ ဧကန္တ ဒီလူဟာ တစ်ခုခုဖြစ်
ခဲ့ဖူးတယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “ဘယ်လိုဟာလဲကွဲ့။”

ကြပ်။ ။ “ဘယ်လိုဟာရယ်လို့တော့ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူးဆရာ၊ သို့
သော် သူ့ကြည့်ရတာ ဧကန်မှချ လူမသိစေချင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်
တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

ထိုခဏ၌ မောင်သန်းစိန်သည် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေကြသောနေရာ
နှင့် မနီးမဝေးမှ လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်း
အားမေးမြန်းရန် ကိစ္စမရှိသော်လည်း ၎င်း၏အကြောင်းကို သိလိုသောဆန္ဒများ
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်နှင့် ခေါင်းညိတ်၍ခေါ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ မောင်သန်းစိန်လည်း သွက်
လက်စွာ အနီးသို့ လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “မောင်သန်းစိန် ဘောလုံးကစားတတ်သလား”

စိန်။ ။ “တော်တော်ကစားဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဒါဖြင့် နေရာကျပြီ၊ ဒီနှစ်ကသာမြို့မှာ ပုလိပ်အသင်းတည်မယ်လို့
ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးက ပြောနေတယ်။ ဘယ်နေရာက ကစားတတ်
သလဲ”

စိန်။ ။ “ဖော်ဝပ်က ကစားဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ”

၎င်းနောက် ကျွန်တော်သည် ရာဇဝပ်ကြပ်နှစ်ယောက်တို့နှင့် ဆက်လက်
၍ ပြောရာတွင် မောင်သန်းစိန်၏ မျိုးရိုးဇာတိအကြောင်းကို သိလိုသည်ဖြစ်၍
တိုက်ရိုက်မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ လှည့်ပတ်သွယ်ဝိုက်ကာ ရံဖန်ရံခါ အမှတ်မဲ့ ရုတ်
တရက် မေးမြန်းလေ၏။

သို့ပါသော်လည်း မောင်သန်းစိန်သည် ကျွန်တော့်အကြံအစည်ကို ရိပ်မိ
သိရှိသည့်လက္ခဏာနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော်၏ မေးခွန်းများကို
သင့်လျော်ရုံမျှသာ ဖြေဆိုလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် မောင်သန်းစိန်၏အကြောင်းကို ရှေးကထက်
စိုးစဉ်းမျှတိုးတက်ပိုမို၍မသိဘဲ မောင်သန်းစိန်ကသာလျှင် ကျွန်တော်၏အကြံကို
ရိပ်မိ၍သွားလေရာ ကျွန်တော့်မှာ လူတစ်ဖက်သားက ကျွန်တော့်အပေါ်၌ အနိုင်ရ
၍ သွားသည်ကို မခံနိုင်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့ပြောဆိုခြင်းအားဖြင့် မောင်သန်းစိန်မှာ သာမညလူ တစ်ယောက်မဟုတ်သည်ကိုကား ရှေးကထက်ပိုမို၍ စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်သဘောကျ မိလေ၏။

ယင်းသို့ရှိနေလျှင် ကျွန်တော်သည် ထိုသူ၏အကြောင်းကို မသိရလျှင် မနေဟူ၍ စိတ်တွင်း၌ သန့်ဋ္ဌာန်ချမိလေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ဝန်ကလေးဦးမောင် မောင်နှင့်တကွ အမှုလိုက်အင်စပိတ်တော် ကိုသန်းဖေနှင့် ကလပ်တွင် ဘောလုံး ကစားခြင်း၏အကြောင်းကို စကားစပ်မိသဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မောင်သန်းစိန် ၏ အကြောင်းကိုလည်း ပြောမိကြလေ၏။

အမှုလိုက်အင်စပိတ်တော်ကိုသန်းဖေသည် ကသာမြို့လုံးဆိုင်ရာ ဘော လုံးအသင်းအတွက် ကပ္ပတိန်ဖြစ်လေရာ မကြာမီအတွင်းတွင် ဗန်းမော်မြို့အသင်း နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြရမည်ဖြစ်၍ အထူးပင် ဝီရိယစိုက်ထုတ်လျက်ရှိလေ၏။

ဇေ။ ။ “ဒါထက် နေပါဦးဗျာ ကိုအုန်းဖေ၊ ခင်ဗျားဌာနမှာ ဘောလုံးတော် တော် ကစားကောင်းတဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ကျုပ် ကြားမိတယ် ဟုတ်ကဲ့လား”

ကျွန်တော်။ ။ “ရာဇဝတ်ကြပ် မောင်သန်းစိန် ထင်ပါသလား”

ဇေ။ ။ “ဪ- ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ဒီနာမည်ပဲ။ တစ်နေ့ညနေက ဘောလုံး ကစားတာတော့ ကျုပ်မမြင်ရဘူး၊ ဂိုးသွင်းကျင့်နေကြတာ ကျုပ်မြင် ခဲ့တယ်။ ခြေစကလေး တော်တော်ကောင်းပုံရတယ်ဗျ”

ကျွန်တော်။ ။ “ကျွန်တော်တော့ မမြင်ရဘူး။ သို့သော် မနေ့က မေးကြည့်တော့ ဖြင့် ကစားတတ်တယ်လို့ပြောတယ်”

ထိုအခါ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးသည် ဘောလုံးဝါသနာပါသူဖြစ်၍ ရုတ် တရက် စိတ်ပါလာသည့်လက္ခဏာနှင့်-

ဝန်။ ။ “တစ်နေ့ကပင် ရာဇဝတ်ကြပ် ခန့်လိုက်တဲ့ သန်းစိန်လား”

ကျွန်တော်။ ။ “မှန်ပါ”

ဝန်။ ။ “ဒါဖြင့် ပုလိပ်အသင်းဖွဲ့ရင် ဒီကောင်ပါစေရမယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “ဒါထက် ဒီလူကို ခင်ဗျားစကားပြောဖူးသလား ကိုသန်းဖေ”

ဇေ။ ။ “သူ့ခြေစခြေနကလေး ကြိုက်တိုက်တိုက်ရှိတာနဲ့ တစ်နေ့က ကျုပ် ကခေါ်ပြီး မေးကြည့်တယ်။ ဘောလုံးကစားတာ မင်းဘယ်က

တတ်ခဲ့သလဲမေးတော့ သူ့ရွာက တတ်ခဲ့သလိုလို ဘာလိုလို ယီးတီးယားတား ပြောတယ်။ ဘယ်နှယ်လူလဲဗျ ဒီလူ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဒီလိုပဲဗျ၊ အင်မတန် စကားနည်းတဲ့လူ၊ သူ့ ဘာသိဘာသာ နေတာပဲ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ အပေါင်းအသင်းတယ်မလုပ်ဘူး”

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် မောင်သန်းစိန်အကြောင်းကို ကိုသန်းဖေနှင့် ဆက်လက်ပြောလိုသေးသော်လည်း ဝန်ကလေးရှိနေသည်ဖြစ်၍ မလျော်သေး သည်နှင့် အခြားစကားများကို ဖြတ်၍ပြောဆိုလိုက်ရလေ၏။

ကလပ်မှ ဆင်းလာသောအခါ၌ ကိုသန်းဖေနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လှေကားရင်းတွင် တွေ့ဆုံကြသည်နှင့်-

ကျွန်တော်။ ။ “နေစမ်းပါဦးဗျာ ကိုသန်းဖေ၊ မောင်သန်းစိန်အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်လို အကဲခတ်မိသလဲ”

ဖေ။ ။ “ကျုပ်နဲ့ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောကြည့်လို့ အကဲခတ်ကြည့်ရ တာဖြင့် ဒီလူဟာ ပုလိပ်အမှုထမ်းအလုပ်နဲ့တန်တဲ့လူမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ စကားနည်းပေမယ့် ပြောပုံဆိုပုံ အာစလျှာစမည့်ဘူးဗျ၊ လူပုံလူ ပန်းကလည်း တော်တော်ပဲရည်မွန်ပေတယ်၊ ဘာကြောင့် မေးတာလဲ၊ သူ့အ ကြောင်း ခင်ဗျားဘာများသိလို့လဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “သိလို့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားထင်သလိုပဲ ထင် လို့ မေးကြည့်တာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် မောင်သန်းစိန်နှင့်နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိသည့် အခါတိုင်း ဇာစ်မြစ်ကိုပေါ်အောင် စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့ရာ မောင်သန်းစိန်မှာ ပါးနပ် သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မျိုးရိုးဇာတိပေါ်လောက်သောစကားတို့ကို ဘယ်အခါ မှ မပြောဘဲ သေလောက်သော အမှုကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်သို့သိပ်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သောနံနက်၌ ကိုသန်းဖေသည် ကျွန်တော်၏ နေအိမ်သို့ ပျာယံး ပျာယာပေါက်လာပြီးလျှင်-

ဖေ။ ။ “သိပ်ခွကျတာပဲဗျို့၊ ကိုအုန်းဖေ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဘာများလဲဗျာ”

ဖေ။ ။ “ဒီကနေ့ညနေ ဗန်းမော်မြို့က အသင်းနဲ့ကစားရမယ့်နေ့ဗျ၊ ဒီက နေ့မှပဲဗျာ ဖော်ဝပ်ကစားတဲ့လူတစ်ဦးက ငှက်ပျောခွံ နင်းမိလို့ ချော်လဲပြီး ခြေမျက်နေလို့ မကစားနိုင်တော့ဘူးတဲ့ဗျာ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ”

မဂ္ဂယောဂ။ “ခင်ဗျားလူ မောင်သန်းစိန်ကော နေရာမကျပေဘူးလား”

ကျွန်တော်။ “ကစားပုံတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ သို့

သော် ကစားလား မကစားဘူးလားတော့ ကျွန်တော်အမှန်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလူက အင်မတန်ကြပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူများလိုဖြင့် ခုလိုဘောပွဲကြီးမှာ ကစားရမယ်ဆိုရင် သွက်သွက်ကြီး ကစားမှာပေါ့ဗျာ။ သူကတော့ ဒီလို ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ့်လူ၊ သူ့အလုပ်ဝတ္တရားကလွဲရင် ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးပေမယ့် သူကစားချင်မှ ကစားမယ့်လူဗျ။ သို့သော် ခင်ဗျားပြန်တော့လေ၊ ကြည့်ပြီး တိုက်တွန်းစမ်းပါဦးမယ်၊ ပြီးတော့ အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်ပေါ့”

မဂ္ဂ။ “လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ရုံးများရုံးရင် ရှက်စရာကြီးဖြစ်ကုန်တော့မယ်”

ကိုသန်းဖေ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် မောင်သန်းစိန်ကိုခေါ်ပြီး လျှင် ကသာမြို့အသင်းအတွက် ယနေ့ညနေ ဘောလုံးကစားမည်လောဟု မေးရာ မောင်သန်းစိန်သည် ရုတ်တရက်အားဖြင့် ဝမ်းသာမိသကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီးမှ ဦးခေါင်းယမ်းလျက်-

စိန်။ “ကျွန်တော် မကစားပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်။ “ဒီလိုငြင်းပယ်လို့ မတော်ဘူးထင်တယ် မောင်သန်းစိန်၊ အင်စပိတ်တော်မင်း ကိုသန်းဖေက အင်မတန်အားကိုးပြီး နေရှာတယ်”

ကျွန်တော့်မှာ မောင်သန်းစိန်ကို မြင်ဖူးသည်မှစ၍ မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့်မသိ၊ ထိုသူနှင့်ပတ်သက်သမျှကို အလေးဂရုပြုမိသည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့ညနေ၌ မောင်သန်းစိန်ဘောလုံးကစားသည်ကို ကြည့်လိုသောဆန္ဒသည် များစွာဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မကစားလိုသော်လည်း အားနာလောက်သော စကားတို့ဖြင့် ပြောဆိုတိုက်တွန်းခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မောင်သန်းစိန်သည် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ စဉ်းစားပြီးလျှင် ကစားပါတော့မည်ဟု ဝန်ခံပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

အထက်တွင် ဖော်ပြပြီးသည့်အတိုင်း လောက၌ လေးနက်လှသော အကြောင်းငယ်ကလေးတစ်ခုသည် ကြီးစွာသောအကျိုးအပြစ်ကို ပေးစေနိုင်၏။

ယခုရေးသားလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်၌ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် ငှက်ပျောသီးကိုစားပြီးလျှင် အခွံကို တိုက်ရှေ့သမံတလင်းပေါ်တွင် အမှတ်မဲ့ပစ်ခဲ့၏။

ဘောသမားမောင်ဘဦးသည် ၎င်းအခွံပေါ်သို့ နင်းမိသဖြင့် ခြေချော်၍ လဲပြီးလျှင် ခြေမျက်ခွံ၏။

mgyc.com

ခြေမျက်သောကြောင့် ဘောလုံးမကစားနိုင်သဖြင့် ၎င်း၏ နေရာတွင် မောင်
သန်းစိန် ဝင်ရောက်ကစားရ၏။

၎င်းကစားရသည်မှစ၍ အပြစ်မရှိသော လူတစ်ယောက်သည် အချည်းနှီး
သေဆုံးရရှာသည့်တိုင်အောင် မည်မျှလောက် အရေးကြီးသော အကျိုးတရားများ
ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပွားရသည်များကို အဆုံးတိုင်ဖတ်ရှုရသည့်အခါ၌ သိရှိကြ
ပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ညနေခင်းအချိန်တွင် ဈေးအနီး၌ရှိသော ဘောလုံးကွင်းကြီးတွင်
ဗန်းမော်မြို့မှ လာရောက်သော ဘောလုံးအသင်းနှင့် ကသာမြို့ဘောလုံးအသင်းတို့
ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြရမည်ဖြစ်ရာ မကစားမီ တစ်နာရီကျော်ကျော် အချိန်ကပင်
ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် လေးမျက်နှာပတ်လည်၌ စုရုံးဝိုင်းဖွဲ့ကာ စောင့်ဆိုင်း
လျက် ရှိနေကြလေ၏။

ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့နှင့် ဘောလုံးကွင်းသို့ ဆိုက်
ရောက်လာသောအခါ ဘောလုံးပွဲမှာ အစပြုနှင့်ပြီးဖြစ်ရာ မည်သည့်ဘက်ကမျှ
တစ်ဝိုင်းမျှ မသွင်းနိုင်သေးဘဲ အကြိတ်အနယ် လုယက်ပြေးလွှားကစားလျက် ရှိနေ
ကြလေ၏။

ကသာမြို့အသင်းတွင် ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဘောလုံးသမား လေးယောက်
မျှ ပါရှိလေရာ ကပွဲတိန်ဖြစ်သော အင်စပိတ်တော်ကိုသန်းဖေသည် ဖူးလ်ဘက်မှ
ကစား၍ ရာဇဝတ်ကြပ်မောင်သန်းစိန်မှာမူ ရှေ့ဆုံးငါးယောက်တန်း၏ အလယ်
(စင်တာဖော်ဝပ်)နေရာမှ ကစားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်သန်းစိန်ကစားပုံကိုကြည့်လိုလှသည်ဖြစ်၍ ၎င်း
အား ဂရုစိုက်၍ကြည့်နေရာ မောင်သန်းစိန်မှာ ဘောလုံးကစားခြင်းနှင့်ဝေးနေသဖြင့်
အကျင့်မရသေးသောကြောင့် ခြေမတွေ့သေးသည့်လက္ခဏာနှင့် ဤမျှသာ ကစား
နိုင်သည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာရှိလေလျှင် ဗန်းမော်မြို့မှ 'ဖော်ဝပ်သမား'တစ်ယောက်
သည် ဂိုးတိုင်နှင့် ပေ ၁၀၀ ခန့်မှနေ၍ ဂိုးသွင်းလိုက်ရာ ဘောလုံးသည် အပြင်သို့
ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ လေနှင့်ဝေပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်တိုင်အနီးမှပွတ်၍ ဂိုးတွင်း
သို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဗန်းမော်မှ ပါလာသူလူတစ်စုတို့သည် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်လျက်
ဩဘာပေးကြလေရာ ကသာမြို့သားတို့မှာမူ လောကဝတ်အနေနှင့်မျှ လက်ခုပ်
တီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ ဂိုးသမားကို အပြစ်တင်သူကတင်၊ ကြိမ်းမောင်းအော်
ဟစ်သူကလည်း အော်ဟစ်လျက် ညည်းညူရှုံ့မဲ့ကာ ရှိနေကြလေ၏။

၎င်းနောက်ဆက်လက်၍ တစ်ဖန်ကစားကြပြန်လေရာ ၅ မိနစ်ခန့်အတွင်း ခွဲပင် ဗန်းမော်မြို့ဘက်မှ တစ်ဂိုးထပ်သွင်းပြန်သဖြင့် ဗန်းမော်သားတို့မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရှိစေကြလေ၏။

ကသာမြို့သားတို့မှာမူ ညည်းညူရန်မျှ ခွန်အားမရှိတော့ဘဲ စိတ်ပျက် သည့်လက္ခဏာနှင့် ရှုံ့မဲ့ကာ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ရှိနေကြလေ၏။

ထို့နောက် ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်သန်းစိန်သည် အတော်အတန် ခြေတွေ့လာသည့်လက္ခဏာနှင့် ဝင်းမှပေးလိုက်သောဘောလုံးကို ဦးခေါင်းနှင့် ထိန်း ပြီးလျှင် တစ်ခါတည်းယူပြေး၍ ဖူးလ်ဘက်များကို လိမ်ပြီးနောက် ဂိုးတွင်းသို့ တန်းကန်သွင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ ကသာမြို့သားတို့သည် လေထုတ်ရန်ခွန်အားရှိလာကြ၍ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ကြလေကုန်၏။

၎င်းနောက် ၈ မိနစ်ခန့်ကြာပြန်လျှင် မောင်သန်းစိန်သည် မိမိထံသို့ ပို့လိုက်သော ဘောလုံးကို ခြေနှင့်သတ်ပြီးနောက် 'ဟပ်ဘက်' များ ဖူးလ်ဘက်များကို လိမ်တန်လျှင်လိမ်၊ ကွေ့ကောက်ကာပြေးတန်လျှင်ပြေးပြီးလျှင် ဘောလုံးရော လူပါ ဂိုးတွင်းသို့ တစ်ခါတည်းလုံး၍ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား ကသာမြို့သားတို့သည် နားကွဲမတတ် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လျက် အချို့မှာ မြေပေါ်၌ ကျွမ်းသုံးလေးပတ် ထိုးကြလေသည်။

ကပွတိန်ဖြစ်သူ ကိုသန်းဖေလည်း ဝမ်းသာအားရရှိလှသည်နှင့် မောင်သန်းစိန်၏ လက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲ၍လှုပ်ခါလေ၏။

မောင်သန်းစိန်မှာမူ ကျနေသော မိမိ၏ လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူကို ကုန်း၍ ကောက်သည့်အခါ၌ တွေ့ရှိရသော သူ၏ မျက်နှာထားကဲ့သို့ များစွာထူးခြားခြင်း မရှိဘဲ ခပ်အေးအေးသာလျှင် ရှိနေခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးကွင်း၏ အနောက်ဘက်ရှိ အရာရှိများကြည့်ရန် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်၏ ပုခုံးကို ဆွဲ၍လှုပ်လိုက်သဖြင့် နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပင်စင်အငြိမ်းစားရာဇဝတ်ဝန်ဟောင်း ဦးဘိုးသော်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

၎င်းဦးဘိုးသော်မှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်မြို့တည်းဖွား ပခုက္ကူသားဖြစ်၍ ကျွန်တော် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် သိကျွမ်းခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

၎င်းနှင့်အတူ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်ရှိ၍ ရုပ်ရည်အလွန်တရာ ချောမောလှသော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ပါရှိလေ၏။

သော်။ ။ “ခုနစ်ကတည်းက မြင်နေတာ လူများမှားသလားလို့ ကြည့်နေရသေးတယ်။ မောင် ဒီရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဟေ့ မခင်မိ ဟောဒီမှာ ငါတို့သူငယ်ချင်း ဦးကံပေါ့ရဲ့သား ကိုအုန်းဖေပေါ့ကွ့။”

ဟုပြော၍ အသိအကျွမ်းဖွဲ့ပေးလေရာ ကျွန်တော်မှာ ၎င်းတို့အကြောင်းကို ကြားရဖူးသည်ဖြစ်၍ ဝန်မင်းကတော်နှင့် သိကျွမ်းရသည်မှာ ဝမ်းမြောက်လှပါကြောင်း ပြောဆိုရလေ၏။

ဦးဘိုးသော်မှာ သက်တမ်းမစေ့မီ ပင်စင်ယူပြီးနောက် သားမယားဆုံး၍ မုဆိုးဖိုကြီးအဖြစ်နှင့် အတန်ကြာအောင် နေခဲ့ပြီးမှ ပုသိမ်သူတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်း၏မိန်းမမှာ ရုပ်ဆင်းလှပချောမော၍ သမီးအရွယ်ခန့်မျှသာ ရှိကြောင်း။

ထိုမိန်းမမှာ ရည်းစားရှိဖူး၍ ရည်းစားကိုစွန့်ပြီးလျှင် ရာထူးကြီးသော အဘိုးအိုနှင့် မိဘများက စေ့စပ်သည်ကို နားဝင်ခဲ့ကြောင်းများနှင့် ပခုက္ကူသို့ အလည်ရောက်သည့်အခါ ကြားခဲ့ရဖူးလေသည်။

ဦးဘိုးသော်သည် အရွယ်အားဖြင့်လည်း နုနယ်၍ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် ပြည့်စုံသော မိမိ၏မယားလေးအား အလွန်တရာကြင်နာချစ်ခင်ဟန် လက္ခဏာ ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်အနီး၌ ကုလားထိုင်တွင် မယားအားထိုင်စေပြီးနောက် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးနှင့် နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော်သည် ဝန်ကတော်နှင့် ဤတစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့မြင်ဖူးသော်လည်း ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ စကားပြော၍ နေရစ်ရလေ၏။

ဝန်မင်းနှင့် ဝန်ကတော်တို့မှာ ဗန်းမော်မြို့မှ ထိုနေ့စာပို့သင်္ဘောနှင့်ပါလာကြ၍ ဝန်ကလေးအိမ်၌ တည်းခိုပြီးလျှင် နောက်တစ်ပတ် သင်္ဘောနှင့် အောက်သို့ ဆက်လက်၍ စုန်ဆင်းကြရန် ကြံရွယ်ကြကြောင်းနှင့် သိရှိရလေ၏။

မိ။ ။ “ဝန်မင်းနဲ့တော့ ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းကြတယ်မှတ်တယ်” ကျွန်တော်။ ။ “မှန်ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝန်မင်းလက်ပေါ်ကြီးခဲ့ရဆိုသလို အင်မတန်ပဲ အကျွမ်းဝင်ကြပါတယ်။ သို့သော် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့ကြတာ တော်တော်ကြာသွားပါပြီ။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ မင်းကတော်နှင့်တကွ အစုံအညီတွေ့ကြရတာ အထူးပဲဝမ်းမြောက်လှပါတယ်”

မိ။ ။ “ဝန်မင်းနဲ့ တစ်ရပ်တည်းသားဖြစ်ကြလို့ ဝန်မင်းလိုပဲ စိတ်သဘောထား ကြီးမယ်လို့ဆိုရင် ဌာနာအုပ်မင်းမှာ ရာထူးတိုးတက်ဖို့ အများကြီး နည်းလမ်းရှိတာပေါ့”

ကျွန်တော်။ ။ “မှန်ပါ။ ဝန်မင်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိလိုမို့ တတ်နိုင်
သမျှ အတုခိုး နည်းယူလျက်ရှိပါတယ် မင်းကတော်”

ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းကဲ့သို့ စကားပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ၅ နှစ်သား
အရွယ်သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ၄ နှစ်သမီးအရွယ် သူငယ်မကလေးတစ်
ယောက်သည် လက်တွဲကာ အနီးသို့ ပြေးလာကြရာ သူငယ်မကလေးမှာ ဝန်က
လေးဦးမောင်မောင်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်းသိရ၍ သူငယ်ကလေးမှာမူ ဦးဘိုးသော်နှင့်
မခင်မိတို့၏ သားကလေးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ။

သူငယ်နှင့် သူငယ်မတို့လည်း ယနေ့မှပင် တွေ့ကြုံဖူးသော်လည်း ကလေး
တို့ဘာဝ အလွန်တရာချစ်ကျွမ်းဝင်ကြလျက် တစ်ယောက်၏လည်ပင်းကို ဟစ်
ယောက်ကဖက်ကာ ကစား၍နေကြသည်ကို မင်းကတော် မခင်မိမြင်ရသောအခါ
အလွန်တရာ ကြင်နာချစ်ခင်လှသော မျက်နှာထားနှင့် သားကလေးအားကြည့်၍
မငြီးနိုင်အောင် ရှိနေလေ၏။ ။

ထိုခဏ၌ မောင်သန်းစိန်သည် တတိယဂိုးသွင်းပြန်သဖြင့် ဆူညံစွာ ဩ
ဘာပေးကြပြီးနောက် နားရန် ခရာမှုတ်လိုက်သောအခါတွင် ဘောသမားတို့သည်
အသီးသီးမိမိတို့လူစုများရှိရာသို့ လင်မနစ်များသောက်ရန် သွားကြလေ၏။ ။

ထိုအခါ မောင်သန်းစိန်သည် ကပ္ပတိန်လုပ်သူ ကိုသန်းဖေနှင့်အတူ ကျွန်
တော်တို့အနီးသို့ လျှောက်လာကြရာ ကျွန်တော်က မောင်သန်းစိန်ကို လက်ညှိုး
ညွှန်လျက်-

ကျွန်တော်။ ။ “အင်မတန် ဘောကစားကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီလောက်
မတော်ပေဘူးမှတ်တယ်။ သိပ်ပြီးနေရာကျတဲ့လူပဲ။ သူကယ်လို့
သာ၊ သူမပါခဲ့လို့ရှိရင် ကသာဘက်က အပြတ်ရှုံးပြီးသားပဲ” ဟု ပြောလျက်ရှိစဉ်
မင်းကတော်မခင်မိသည် မောင်သန်းစိန်ကို အဝေးမှစိုက်၍ကြည့်နေရာမှ အလွန်အ
မင်းအံ့ဩလှသည့်လက္ခဏာနှင့် မျက်လုံးများပြူး၍ သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရလေ၏။ ။

မိ။ ။ (တုန်တုန်ယင်ယင်ရှိသောအသံနှင့်) “ဌာနာအုပ်မင်းပြတဲ့လူဟာ
ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်ဘယ်နှယ်ခေါ်သလဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “မောင်သန်းစိန်ပါတဲ့ မင်းကတော်”

မိ။ ။ “ဘာလုပ်သလဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “ရာဇဝတ်ကြပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်”

မိ။ ။ (သက်သာရာရသောမျက်နှာထားနှင့်) “ဒါဖြင့် မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ”

“ကျွန်မတွေ့ဖူးတဲ့လူလားလို့ သို့သော်တူလို့ပါ။ ဒီနာမည်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုလူက ဒီလိုအလုပ်လည်း လုပ်မယ့်လူမဟုတ်ပါဘူး။”

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အခြားစကားများကို ဆက်လက်ပြောဆိုလျက်ရှိကြပြန်ရာ မခင်မိမှာမူ ဘောသမားများ လင်မနစ်သောက်နေသောနေရာသို့ မကြာခဏလှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။

ယင်းသို့ကြည့်သောမျက်နှာထားကို ကျွန်တော်မြင်တွေ့ရသောအခါ စကန်မုချ အရေးကြီးသော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ချေပြီဟု ကျွန်တော်မှတ်ထင်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် မင်းကတော် မခင်မိသည် အရေးမကြီးလှသည့် အမှုအရာနှင့် ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေခဲ့လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဟန်လုပ်၍နေကြောင်းကို ကျွန်တော် သိရလေလေ မည်သို့သောအကြောင်းဖြစ်သည်ကို သိလိုသော သဘောဖြစ်လေလေ ရှိနေပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် နားမျက်စိတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဖွင့်၍နေခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် အချိန်စေ့ရောက်သဖြင့် ဘောသမားတို့သည် ဆက်လက်၍ ကစားကြပြန်ရာ ဗန်းမော်မြို့ဘက်မှ တစ်ဂိုးသွင်း၍ ကသာမြို့ဘက်မှ သုံးဂိုးမျှ သွင်းနိုင်ပြန်လေသည်။

၎င်း ၃ ဂိုးအတွက် ၂ ဂိုးမှာ မောင်သန်းစိန်သွင်းသောဂိုးများဖြစ်လေသည်။ မခင်မိမှာမူ မောင်သန်းစိန်ပြေးရာသို့ အစဉ်မပြတ် မျက်စိဖြင့်လိုက်လျက် မည်သို့မျှ စကားပြောဖော်မရတော့ဘဲ တုန်လှုပ်သောအမှုအရာနှင့် ငြိမ်ဝပ်စွာသာလျှင် ရှိနေခဲ့လေ၏။

ဝန်မင်းဦးဘိုးသော်မှာမူ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာဂိုက်တင်းတို့နှင့်အတူ ထိုင်လျက် စကားပြောနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ပြန်၍မလာတော့ချေ။

ဘောလုံးပွဲပြီးသောအခါ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာဂိုက်တင်းသည် ပုလိပ်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်၏ အစွမ်းကြောင့် ကသာမြို့ဘက်မှအနိုင်ရသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထ၍ ကွင်းထဲသို့ ထွက်ပြီးနောက် မောင်သန်းစိန်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ချီးမွမ်းစကားပြောလေ၏။

ဦးဘိုးသော်မှာလည်း ဘောလုံးကစားခြင်း၌ ငယ်စဉ်က များစွာဝါသနာပါခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ မစ္စတာဂိုက်တင်းနှင့် အတူလိုက်ပြီးလျှင် မောင်သန်းစိန်၏ အခြားလက်ကို ဆွဲကိုင်လေ၏။

ယင်းသို့ချီးမြှင့်ကြပြီးနောက် စကားပြော၍နေကြစဉ် မောင်သန်းစိန်သည် ထိုသူနှစ်ဦးတို့အလယ်၌ လက်ပိုက်ကာ ရပ်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏ ကျစ်လစ်မြင့်မား

သောကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် စွပ်ကျယ်ဝတ်၍နေသည့်အခါ၌ အထူးပင်ကြည့်၍ ကောင်းလှပေသည်ဟု ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ အောက်မေ့မိလေ၏။

အခြားသောသူတို့မှာ ယင်းကဲ့သို့ မိမိ၏အထက်အရာရှိကြီးများ ကိုယ်တိုင်က ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းခံရသည့်အခါ အလွန်အကြူး အထူးပင်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြမည်ဖြစ်လေရာ မောင်သန်းစိန်မှာမူ အရေးမကြီးလှသော လက္ခဏာနှင့် ခပ်အေးအေးလက်ပိုက်ကာ ရှိနေလေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် မင်းကတော် မခင်မိမျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ မခင်မိမှာ မိမိအား မောင်သန်းစိန်မမြင်စေလိုသည့်လက္ခဏာဖြင့် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ခပ်ကွယ်ကွယ်ကိုင်၍ ထားလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ မင်းကတော် လူမှားလို့လား၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်းကတော် တွေ့ဖူးတဲ့သူပဲလား”

မိ။ ။ “မမှားပါဘူးရှင် သူပါပဲ၊ ဒါထက် ဝန်မင်းကို တစ်ဆိတ်ခေါ်ပေးပါ ဌာနာအုပ်မင်း၊ ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်လို့ ပြန်ချင်ပြီလို့ ပြောလိုက်ပါရှင်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှသွက်လက်စွာထ၍ ဦးဘိုးသော်ရှိရာသို့ သွားလေရာ ဦးဘိုးသော်သည် ဘောလုံးကစားကောင်းသူများကို ချီးမွမ်းလိုသည့် သဘောရင်းရှိသည့်အတိုင်း မောင်သန်းစိန်အား အကြိမ်ကြိမ် ချီးမွမ်း၍ အထက်မြန်မာပြည်နှင့် အောက်မြန်မာပြည်ဘောလုံးအသင်းတို့ ကစားကြရာတွင် မောင်သန်းစိန်ကို ပါစေရအောင် မစွတာဝိုက်တင်းက တတ်အားသမျှ ကြိုးစားပေးရန် တိုက်တွန်းလျက်ရှိလေ၏။

မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း မန္တလေးမြို့ရှိ ဘောလုံးကော်မတီလူကြီးတို့အား မောင်သန်းစိန်၏ အကြောင်းကိုထောက်ခံ၍ပြောခဲ့ပါမည်ဟု တာဝန်ခံလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဦးဘိုးသော်အား မင်းကတော် ခေါင်းကိုက်သည့်အကြောင်းကို ပြော၍ ပြန်လိုသည်ဟု မှာလိုက်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသည်တွင် ဦးဘိုးသော်သည် မယားအား ကြင်နာချစ်ခင်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ပျာယံးပျာယာနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် ဝန်မင်းဦးဘိုးသော်နှင့် ဝန်မင်းကတော် မခင်မိတို့သည် ကားပေါ်သို့တက်ကြမည်အပြုတွင် မောင်သန်းစိန်သည် အနီးသို့ရောက်လာခိုက်နှင့် ကြုံနေသဖြင့် ဦးဘိုးသော်ကပင် ခေါ်ငင်ပြန်၍ ဘောလုံးရူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်သန်းစိန်၏ပခုံးကိုပုတ်ပြီးလျှင် အထက်မြန်မာပြည်အတွက် ကစား

mgpoe.com

ခွင့်ရနိုင်ရန် မိမိနှင့်တကွ မစ္စတာဂိုက်တင်းတို့က တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါမည့် အကြောင်းနှင့် အားရဝမ်းသာပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

မောင်သန်းစိန်မှာမူ ဦးဘိုးသော်ပြောသော စကားများကို တစ်ခွန်းမျှကြား ဟန်မတူဘဲ မင်းကတော်မခင်မိအား စိုက်ငေးလျက် ကြည့်နေရာ မခင်မိမှာမူ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မကြာခဏ ချွေးသုတ်ကာ ရှိနေလေ၏။

၎င်းနောက် လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ကားပေါ်သို့တက်ကြ၍ ကား လည်းထွက်သွားရာ မောင်သန်းစိန်မှာ ထိုနေရာမှ လက်ပိုက်ကာ ငေးမျှော်လျက် ကျန်ရစ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်သည် ဝန်မင်းဦးဘိုးသော် လင်မယားထံ သွား ရောက်လည်ပတ်ရာ ဦးဘိုးသော်သည် မောင်သန်းစိန်၏အကြောင်းကို ပြော၍ မဆုံးနိုင်အောင် အားရပါးရ ချီးမွမ်းပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

မခင်မိမှာမူ အနီး၌ရှိနေသည်ဖြစ်၍ သနားဖွယ်ကောင်းလှသော မျက်နှာ ထားနှင့် ကျွန်တော့်အား ရံဖန်ရံခါ လှမ်း၍ကြည့်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ စကားကိုပြတ်စေရန် အခြား စကားတို့ကို သွတ်သွင်းပြောဆိုသော်လည်း ဦးဘိုးသော်သည် မောင်သန်းစိန်၏ အကြောင်းကိုသာ ထပ်ကာထပ်ကာ ချီးမွမ်းပြောဆိုပြန်လေရကား နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့ရလေ၏။

၎င်းနောက် ဦးဘိုးသော်သည် မောင်သန်းစိန်၏ ကစားပုံအကြောင်းကို စကားဖြတ်၍ မောင်သန်းစိန်အကြောင်း သက်သက်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းပြန် လေရာ-

သော်။ ။ “ဒီသူငယ်ဟာ ရာဇဝတ်ကြပ်ဆို ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒီအလုပ်နဲ့ သူနဲ့မတော်ပါ ဘူး မောင်ရယ်။ ဘောလုံးကစားပြီး စားမယ်ဆိုရင် စားနိုင်လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပေပဲ။ သို့သော် ရာထူးတိုးတက်အောင် မစ္စတာဂိုက်တင်းကို ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှ ပြောဦးမှတော်မယ်”

မိ။ ။ (စိတ်ရှုပ်သောအမူအရာနှင့်) “တော်ပါတော့ ဝန်မင်း၊ တွေ့ကတည်းက မောင်သန်းစိန်အကြောင်းချည်း ပြောလိုက်ရတာ မမောနိုင်သေးဘူးရှင့်” ထိုအခါ ဦးဘိုးသော်သည် ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သော မျက်နှာထားနှင့် မိမိ၏ ဇနီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မခင်မိက ပြုံးရယ်လိုက်သည်ကို မြင်သဖြင့်-

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ နားညည်းစရာလိုဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော်လည်း ကိုယ်တိုင် တော့ ဘောလုံးကစားမယ့်အရွယ်လွန်ခဲ့ပေမယ့် ကောင်းကောင်းကစားတတ်တဲ့လူ ကို တွေ့ရင် ရိုးတိုးရွတ်ဖြစ်လွန်းလို့ပါ ခင်ရယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အခြားစကားများကို အတန်ကြာအောင် ပြောဆိုကြပြီးနောက် ဝန်မင်းတို့လင်မယားကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ရာတွင် မခင်မိသည် လှေကားသို့လိုက်လာ၍-

မိ။ “ကိုအုန်းဖေ ရိပ်မိရဲ့မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်။ “မှန်ပါ တွေးမိပါတယ်ခင်ဗျာ”

မိ။ “တစ်ဆိတ်ကလေးပါရှင်၊ ကျွန်မကို သနားလို့ရှိရင် သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်မရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိကြရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါရှင်။ နောက်များ အခွင့်ကြုံရင် ရှင့်ကိုဒီအကြောင်း ပြောပါဦးမယ်။ ကျွန်မအပြစ်လည်း မဟုတ်ရပါဘူးရှင်။ သို့သော် အခုတော့ဖြင့် ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ဝန်မင်းမသိစေဖို့လောက် အရေးကြီးတာပါပဲရှင်။ ဝန်မင်းဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာအင်မတန်ကောင်းရှာတဲ့အတွက် သူ့ကိုသနားတာလောက် ရှိတာပါပဲရှင်”

ဝန်ကတော် မခင်မိသည် ကျွန်တော်နှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်ပါလျက် မိမိ၏အတွင်းစကားကို ကျွန်တော့်အား အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် ဖွင့်ဟပြောဆိုသည်ကို မတွေးတောတတ်ချေ။ အကြံအိုက်လျက် ခိုကိုးရာမဲ့ရှိနေရှာသည်နှင့် ပြောမိပြောရာ ပြောရှာဟန်ရှိပေ၏။

ထိုခဏ၌ ဌာနာမှ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်သည် ဝင်းတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်၍လာပြီးလျှင် ဦးဘိုးသော်၏ သားကလေးနှင့် ဝန်မင်းဦးမောင်မောင်၏ သမီးကလေးတို့စီးသွားသော ဒေါက်ကပ်ရထားသည် မှောက်သွားကြောင်းနှင့် အလန့်တကြား လာရောက်ပြောဆိုလေ၏။

၎င်းနောက် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသဖြင့် သိရှိရသည်မှာ သူငယ်နှင့် သူငယ်မတို့သည် ဒေါက်ကပ်စီးရန် ဆိုက်ကုလားနှင့် ထွက်သွားကြသောအခါ မီးရထားအနီးသို့ရောက်သည်တွင် မြင်းသည်လန့်၍ထွက်ပြေးသွားကြောင်း။

ပိတ်ထားသော မီးရထားတံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မီးရထားသည် သံလမ်းပေါ်မှ ခုတ်လျက်ရှိနေကြောင်း၊ မြင်းသည် အရှိန်မသတ်ဘဲ တံခါးဆီ ပြေးသွားပြီးလျှင် အကယ်၍ တံခါးနှင့်တိုက်မိသည်ဖြစ်စေ၊ တံခါးကျိုးသဖြင့် မီးရထားနှင့် တိုက်မိသည်ဖြစ်စေ ကလေးတို့မှာ သေဆုံးကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း။

ထိုခဏလူတစ်ယောက်သည် လမ်းဘေးမှ ရုတ်တရက်ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် မြင်း၏ဇက်ကို ဆွဲလိုက်ကြောင်း၊ မြင်းသည် တံခါးနှင့် တိုက်တော့မည့်ဆဲ ဆဲ ရှိနေသည်တွင် အရှိန်သေ၍သွားကြောင်း၊ ကလေးတို့မှာ ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း မရှိသော်လည်း ထိုသူမှာ ခါးရိုးကျိုးသွားကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသဖြင့် သိရှိကြရလေ၏။

ထိုအခါ မခင်မိက မိမိသားငယ်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်သူသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးမြန်းသောအခါ ရာဇဝတ်ကြပ်မောင်သန်းစိန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သိရှိရပြန်လေ၏။

မောင်သန်းစိန်မှာ ဆေးရုံသို့ထမ်းစင်နှင့် တင်ယူသွားနှင့်ပြီးဖြစ်လေရာ မခင်မိသည် ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါလိုသော်လည်း ကျွန်တော်က ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သွား၍ကြည့်ပါရမည်အကြောင်း တောင်းပန်တားဆီးသည်တွင် မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ကျန်နေရစ်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ဆိုက်ကုလားသည် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ပြန်လာကြရာ မခင်မိလည်း သေတွင်းမှ လွတ်ခဲ့သော သားငယ်အား ကောက်ယူနမ်းရှုပ်လေ၏။

ဆေးရုံသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်တွေ့၍ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာတွင် လူနာသည် နံရိုးနှစ်ချောင်း ကျိုးသွားသည့်ပြင် ခါးရိုးမှာလည်း ခွေကောက်၍သွားသဖြင့် အသက်မသေစေခဲ့ကာမူ တစ်သက်လုံး ခါးကုန်း၍ နေရှာတော့မည့်အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မခင်မိက လူနာကို မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကြည့်လိုကြောင်းနှင့် အတင်းပြောလေရာ ကျွန်တော်က မလျော်ကြောင်းနှင့် တောင်းပန်ပါသော်လည်း မရနိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး၌ မခင်မိသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီး၌ မခင်မိက မိမိသည် ထိုသူနှင့် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ၎င်း၏အမည်ရင်းမှာ မောင်သန်းစိန်မဟုတ်၊ မောင်ဘဖြူဖြစ်ကြောင်း၊ ချစ်ကြိုက်နေကြသည်အတွင်း မောင်ဘဖြူ၏ဖခင်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းနောက် မိဘများစေ့စပ်ပေးစားသဖြင့် ဝန်မင်းဦးဘိုးသော်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ရကြောင်း။

ထိုနေ့ကစ၍ မောင်ဘဖြူနှင့်ကွဲခဲ့ကြရာ ဘောလုံးပွဲတွင်မှ ပထမအကြိမ်တွေ့ဆုံခဲ့ကြရကြောင်း၊ ယခုတွေ့မြင်လိုခြင်းမှာ ရည်းစားဦးဖြစ်ဖူး၍မဟုတ်၊ မိမိသားငယ်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား အသက်မသေမိကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားလိုခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ဆေးရုံသို့ရောက်ကြသောအခါ မခင်မိကို အောက်တွင်ထားခဲ့၍ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်တွေ့ရန် တက်သွားလေရာ ဆရာဝန်ကြီးက လူနာသည် သတိရ၍လာပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခြင်းခံရသော ကလေးများ၏ မိခင်သည် ကျွန်တော်နှင့် အတူပါလာကြောင်း ၎င်းသည် လူနာကိုကြည့်လိုကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ဝန်။ ။ “မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုအုန်းမေ၊ သည်ဟာတော့ ကျုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး” ဟု ပြောဆဲတွင် မခင်မိသည် အပေါ်သို့တက်လာ၍-

မိ။ ။ “ဘာကြောင့်လဲ ဆရာဝန်ကြီး၊ ကျွန်မ သူ့ကို မကြည့်ရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ ကလေးများအသက်ကို ကယ်ဆယ်တဲ့အကြောင်းအပြင် အခြားအကြောင်းလည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ ကြည့်ပါရစေရင်”

ဝန်။ ။ “ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ သို့သော် ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ခုလိုနေရာမှာ သူ့မယားကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော်ကြည့်ဖို့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

မိ။ ။ “ကျွန်မ မမိုက်ခဲ့လို့ရှိရင် အခုအနေမှာ ကျွန်မ သူ့မယားပဲရင်” ဟု ပြောသည်တွင် ဆရာဝန်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိရာ မခင်မိသည် လူနာရှိသောအခန်းတွင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝင်သွားလေ၏။

ဆရာဝန်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ တားဆီးခြင်းမတတ်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ လှေကားအတက်စဉ် ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်နှင့် စကားပြောနေရာမှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်လိုက်သည်တွင် ဝန်မင်းဦးဘိုးသော်သည် အခြားလှေကားမှတက်လာ၍ လူနာရှိရာအခန်းပေါက်၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က-

“အကျိုးနည်းကုန်ပြီဗျို့၊ ဝန်မင်းလိုက်လာပြီ” ဟုပြော၍ ၎င်းရှိရာသို့ ပြေးသွားလေရာ လူနာမှာ လိုက်ကာကွယ်နေသဖြင့် အနီး၌ရှိသော မခင်မိကို ဦးဘိုးသော်မမြင်နိုင်သော်လည်း ဦးဘိုးသော်သည် ပြောနေသောစကားသံကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မရှား ကြက်သေသေလျက် ရှိနေလေ၏။

အခန်းပေါက်အနီးသို့ ကျွန်တော့် ရောက်သွားသောအခါ မခင်မိ၏အသံဖြင့်-

“မမေ့ပါဘူး ကိုဘဖြူရယ်။ ဘဝရေစက်မပါကြလို့ မပေါင်းသင်းကြရသော်လည်း ရှင့်ကိုတော့ မမေ့နိုင်ဘူး ကိုဘဖြူရှင့်”

ဟု ပြောလျက်ရှိသည်ကို ကြားရလေ၏။

ဦးဘိုးသော်သည် ရှေးက ဒိဗ္ဗလောက ရိပ်မိဖူးသည်ကို ကျွန်တော် မတွေးနိုင်ချေ။

မခင်မိသည် ရည်းစားထားဖူးကြောင်းကိုကား ကြားဟန်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းရည်းစားသည် မောင်သန်းစိန်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကိုကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တွေးတောခဲ့ဟန်မရှိချေ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မခင်မိ၏ အသံကို ကြားရသောအခါ၌ ၎င်း၏ ရည်းစားဦးသည် မောင်သန်းစိန်ပင်ဖြစ်၍ ထိုသူသည် အသက်ကိုစွန့်၍ မိမိသားငယ်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်တွင် ငရဲ၌ရှိသော သတ္တဝါသည် ထိုခဏ၌ ဦးဘိုးသော် အခံခက်ဘိသကဲ့သို့ အခံခက်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ချေ။

ထိုနေရာ၌ ရပ်နေစဉ်အတွင်းတွင် ဦးဘိုးသော်မှာ ၁၀ နှစ်ခန့်အိုမင်းရင့်ရော် သွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပေ၏။

သို့ရာတွင် အလွန်တရာ သဘောကြီးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ရင်တွင်း၌ လှိုက်ဖိုလောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသော ဝေဒနာကို အောင့်အည်းပြီးလျှင် မိမိ၏ မယားကို တွေ့သောအခါ၌ တစ်စုံတစ်ရာမှ မရိပ်မိ မသိရှိဘိသကဲ့သို့ အခြေမပျက်ပြောဆိုသည့်ပြင် မောင်သန်းစိန်အားလည်း သားငယ်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်သည့်အတွက် ဆပ်၍မကုန်လောက်အောင် ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

* * *

အထက်ပါအခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် ခြောက်လခန့်အတွင်း တွင် ဦးဘိုးသော်သည် မြစ်ထဲ၌ ရေနစ်၍သေဆုံးသည်ဟု ကြားသိရလေရာ ၎င်းမှာ အလွန်တရာ ရေကူးကျင်လည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အချို့သောသူတို့က ရေချိုးနေခိုက်တွင် မူးဝေ၍သွားဟန်ရှိ၏ဟုလည်းကောင်း-

အချို့ကမူ ခြေကျင်သောကြောင့် ရေမကူးနိုင်ဘဲ နစ်မြုပ်၍သွားသည်ဟုလည်းကောင်း တွေးတောပြောဆိုကြ၏။

သို့ရာတွင် ဦးဘိုးသော်၏ ကြီးရင့်မြင့်မြတ်သော စိတ်သဘောကို သိရှိရ၍ ထိုလင်မယားတို့၏ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကိုသိသော ကျွန်တော့်မှာ ထိုကဲ့သို့ မတွေးသင့်ချေ။ 'ငါသည် လူပြည်၌ အပိုသက်သက်ဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ပေတည်း' ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ဟူ၍သာ တွေးထင်မိပေ၏။

မောင်သန်းစိန်သို့မဟုတ် မောင်ဘဖြူသည် အသက်မသေသည့်ပြင် ခါးလည်းမကုန်းဘဲ ထူးကဲသောအရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရာထူး

ဌာနန္တရ တိုးတက်ခဲ့ပြီးလျှင် များမကြာမီအတွင်းတွင် အင်စပိတ်တော်ရာထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံရလေ၏။

အင်စပိတ်တော်ကတော်မှာမူကား မည်သူဖြစ်သည်ကို ထုတ်ဖော်ရေးသား ရန် လိုတော့မည်မဟုတ်ချေ။

တစ်ယောက်သောသူငယ်သည် ငှက်ပျောခွံကို သမံသလင်းပေါ်၌ အမှတ်မဲ့ ပစ်ထားခဲ့ချေက ဘောသမားကစ်ဦးသည် ခြေရာမည်မဟုတ်၊ တစ်ဦးခြေမနာခဲ့ လျှင် မောင်သန်းစိန်သည် ဘောလုံးကစားမည်မဟုတ်၊ မောင်သန်းစိန် ဘောလုံး မကစားခဲ့လျှင် မခင်မိနှင့် တွေ့ကြမည်မဟုတ်။

မတွေ့ကြလျှင် ဦးဘိုးသော်လည်း အသက်ဆုံးရှုံးမည်မဟုတ်၊ သို့ဖြစ်သော ကြောင့် လောက၌ သိမ်ငယ်သေးနပ်လှသော အကြောင်းငယ် တစ်ခုသည် ကြီးကျယ်လေးနက်သော အကျိုးတရားများကို ဖြစ်ပွားစေနိုင်ခဲ့ပေသတည်း။

နိယာမတရား၏ တရားပုံ

ယုတ်မာဆိုးသွမ်းသော သူများသည် နောက်ဆုံးတစ်နေ့၌ ဘေးတွေ့ရမည်ဟု ပြောရိုးစကား ရှိကြသော်လည်း အချို့သောသူတို့မှာ ထင်ထင်ရှားရှား ဆိုးရွားညစ်ညမ်းကြပါလျက် တစ်သက်ပတ်လုံး ဘေးအန္တရာယ်ဟူ၍ မတွေ့ရဘဲ နိယာမသဘောတရားကြီးကို လှည့်စားနိုင်ကြဟန် ရှိပေ၏။ ထိုသို့သော သူမျိုးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ “နတ်သိကြားများ ဘယ်သွားနေကြသလဲ” ဟူ၍ပင် ညည်းတွားပြောဆိုတတ်ကြ၏။ ထိုသို့သော သူများမှာ သံသရာ ခရီးလမ်းမကြီးဝယ် တစ်နေရာတစ်ကွေ့၌ ကြွေးဟောင်းများ ပေးဆပ်ကြရမည် မလွဲဖြစ်သော်လည်း လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ကြွေးတောင်းမခံကြခြင်းကိုပင် မြင်ရသူတို့က မကျေနပ်နိုင်အောင် ရှိတတ်ကြလေ၏။

ရှည်လျားသော သံသရာအားဖြင့် ကောင်းကျိုးကို စံခြင်း မကောင်းကျိုးကို ခံခြင်းတည်းဟူသော ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူဝါဒအားဖြင့်ကြည့်သော် ဆိုးရွားပါလျက်နှင့် လက်ငင်းဒိဋ္ဌ အပြစ်ဒဏ်မခံရသောသူများအတွက် ခုနိမ်ဖွယ်ရာ သံသရာလမ်းကြောင်းကြီး ရှိနေသော်လည်း ယခုဘဝမှ လူဖြစ်လာ၍ စာရင်းပိတ်သွားသည့် အယူဝါဒယုံကြည်သူများကမူ ကျေနပ်လောက်အောင် စာရင်းရှင်းတမ်းလုပ်ဖို့ ခဲယဉ်းကောင်း ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။

ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များမှာ အကြွေးမထားဘဲ လက်
ငင်းပေးဆပ်ရသော အခြင်းအရာမျိုး ဖြစ်ပေ၏။ ပါဝင်သူ ကာယကံရှင်များမှာမူ
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦး၏ နှုတ်ထွက်ဖြစ်သည့်အလျောက် အင်္ဂလိပ်ကို အသားပေး
၍ ဖော်ပြပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပေမည်။ ဂျာမန်လူမျိုးတို့က ပြောပြသောအဖြစ်
အပျက် အချင်းအရာများတွင်လည်း ထိုနည်းတူစွာ ဂျာမန်ကို အသားပေးလိမ့်မည်
ဟူ၍ပင် တွေးထင်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

အောက်ပါအခြင်းအရာများမှာ အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် ဂျာမန်
အရာရှိတစ်ယောက်အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်ထံမှ ကြားရသည့်အတိုင်း ဖော်ပြခြင်း
ဖြစ်ရာ ကိုယ့်လူမျိုးကို ကိုယ်ဂုဏ်တင်မည့် ဓမ္မတာသဘောကိုလည်း ထည့်သွင်း
ချင့်ချိန် ယူဆကြရာသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးသော ကစားဝိုင်းကြီးများ
အမြဲဖွင့်ထားသည့် မွန်တီကာလိုကစားရုံကြီးရှေ့တွင် တစ်နေ့သ၌ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
နှစ်ယောက်တို့သည် စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။ လှပကောင်းမွန်စွာ ဝတ်စားဆင်
ယင်ထားသော မိန်းမ၊ ယောက်ျားများသည် ပျားပန်းခတ်သကဲ့သို့ ၎င်းတို့အနီး
တွင် တုံ့ပြန်လူးလာပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေကြ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ကြည်လင်ရွှင်ပျ ဝမ်းမြူးလှသော အမူအရာ
နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အငွေ့ချောင်းချောင်းထအောင် ရှူဖွာလျက်ရှိရာ ကျန်
တစ်ယောက်မှာမူ ခပ်သုန်သုန် မျက်နှာထားနှင့် မိမိ၏လက်သည်းများကိုကိုက်
ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးဟန်ရှိနေ၏။

ရွှင်ပျသောသူ။ ။ “စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ဂျယ်ရီရယ်။ မိန်းကလေးကိုလည်း အချိန်ပေး
ဦးမှပေါ့ကွဲ့။ တစ်နေ့နေ့တော့ မုချမင်းဆီကို လည်လာမှာပါ
ကွယ်။ စိတ်သာချနေပါ”

မိုင်နေသောသူ။ ။ “မထင်ပါဘူး ချာလီရယ်၊ ငါက မင့်လို လူချောတစ်ယောက်
လည်းမဟုတ်၊ နှုတ်ကလည်း ခပ်လေးလေးနဲ့ မျှော်လင့်ဖို့ ရှိ
မထင်ပေါင်ကွယ်”

ရွှင်သူ။ ။ “ရုပ်မချောတာချောတာ အပထား၊ မင့်လို စတိုင်ကောင်းတဲ့လူမျိုး
ဒီပြင်တစ်ယောက်လိုက်ရှာရင် ထမင်းထုပ်သိုးရင်သာ သိုးမယ်၊ တွေ့
လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး။ နှုတ်လေးတယ် ဆိုတာမတော့ စက်တောင်ဆီထည့်ရင်
သွက်လာသေးတာပဲ သူငယ်ချင်းရယ်”

မိုင်နေသူ။ ။ “တန်ပါ ချာလီရယ်။ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့”

ရွှင်သူ။ ။ “ငါက မင်း ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်လာအောင် ပြောရတာပါကွယ်။
မင့် မျက်နှာကြီးရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ဒီနေရာထိုင်နေရင် တော်တော်ကြာ

ငနဲမက ဟိုငနဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ထွက်လာလို့ မြင်သွားမှဖြင့် မင်းကို ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့များ တိုက်တွန်းနေပါဦးမယ်ကွယ်”

မိုင်သူ။ ။ “တစ်ခွက်လောက် သောက်ချေကြစို့လို့ ဆိုလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့လေ ဟုတ်စ”

ရွှင်သူ။ ။ “ငါ့လူ တော်တော်ပါးသားပဲ။ ငါ့စိတ်ကို ရိပ်မိသလို မေစိစိတ်ကို မင်း ရိပ်မိရင် တော်ပြီကောကွယ်”

မိုင်သူ။ ။ “လာပါကွယ်၊ မင်းသောက်ချင်ရင် တိုက်ပါ့မယ်”

ရွှင်သူ။ ။ “ဒီလိုမှပေါ့ကွဲ့။ အူကလေးခပ်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နှုတ်ရဲရဲ အာရဲရဲဆိုတာလို နှူး လိုက်ရရင် ဟိုအကောင်ပစ်ပြီး ငါ့လူဖက်ပါမှာ ဧကန်ပါကွယ်။ လာပါ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် အရက်ရောင်းသောဘေးဆလွန်းသို့သွားကြစဉ်-

မိုင်သူ။ ။ “ဟေ့လူ မှန်မှန်ပြောစမ်းပါကွယ် မေစိက ဟိုငနဲဖက် ပါမယ်ထင်သ လား၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ရွှင်သူ။ ။ “နေစမ်းပါကွယ်၊ ဒီကနေ့ သင်္ဘောကပွဲကို မေစိလာမယ်မဟုတ်လား ကွဲ့၊ ဘာမှမပြောနဲ့။ ဓာတ်မီးရောင်က လင်းလင်း။ မင့်ယူနီဖောင်းက ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဘယ်လောက် ပနာစားသလဲ။ မင်းကသာ လျှာသွက်သွက်နဲ့ နှူး လိုက်ရရင် မပါဘဲ ဘယ်မိန်းမမျိုး နေနိုင်မလဲကွဲ့။”

‘ဤနေရာ၌ ရှင်းလင်းရန်လို၏။ စစ်ကြီးမဖြစ်မီအခါက မြေထဲပင်လယ်၌ စခန်းချထားသော အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောများသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့သို့ တစ်နှစ်နှစ်ကြိမ် သွားရောက်၍ တစ်လခန့်မျှ ပျော်မြူးကြသော ထုံးစံရှိ၏။ ယခုအဖြစ်အပျက်များ ရေးသားနေသည့်အချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောများသည် အထက်ပါထုံးစံအတိုင်း ဗီလီဖရင်မြို့တွင် ဆိုက်ကပ်၍ ရေကြောင်းဘက် အရာရှိများ ရွှင်မြူးလျက် ရှိကြ၏။ မြို့သူမြို့သားများသည် ရေကြောင်းဘက်အရာရှိများအား ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်း၊ ကပွဲများ ကျင်းပခြင်း စသည်ဖြင့် ဖျော်ဖြေကြရာ အရာရှိများသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကုပ်၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရလေသမျှ ထိုတစ်လနှင့် ကျေလည်အောင် ချေတတ်ကြ၏။ မောပန်းသောအခါ သင်္ဘောသို့ ဆင်းအိပ်၍ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကမ်းသို့တက်၍ ပျော်မြူးကြ၏။’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အနက် မိုင်သောသူမှာ တော်ပီဒိုအရာရှိ ဂျယ်ရီ ဝင်တန်ဖြစ်၍ ထိုသို့ပျော်မြူးခွင့်ရသောသူများအနက် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ။ ရွှင်သောသူမှာ အင်ဂျင်နီယာအရာရှိ ချာလီလော်ဆင်ဖြစ်ရာ သူငယ်ချင်း

ဝင်တန်၏ မှိုင်းငေးခြင်းအကြောင်းရင်းကို ရိပ်မိသဖြင့် ဖျော်ဖြေအားပေးနေသူဖြစ်၏။ ဝင်တန်၏ မှိုင်းငေးခြင်း အကြောင်းရင်းမှာကား ဤသို့တည်း။

၎င်းမြို့ ဟိုတယ်တစ်ခု၌ အမေရိကန်ပြည်မှ ခရီးသည် သားအဖသုံးယောက် တည်းခိုလျက်ရှိရာ အမည်မှာ မော်လီဆင်ဖြစ်၏။ မော်လီဆင် လင်မယားသည် ပစ္စည်းကြွယ်ဝ၍ အသိအကျွမ်းလည်း များ၏။ သမီးကလေး မေဖ်မော်လီဆင်မှာ ဝတ်ပုံစားပုံ ဂိုက်ကျသလောက် ရုပ်ရည်လည်း ချောလှ၏။ မေဖ်အား ထုံးစံအတိုင်း အရာရှိဟူသမျှ ပိုးပန်းကြရာ တကယ်စွဲလမ်း တပ်မက်နေသောသူမှာ ဂျယ်ရီဝင်တန်ဖြစ်၏။ အခြားအရာရှိများသည် ဝင်တန်၏ အစွဲအလမ်းအားကြီးပုံကို ရိပ်မိကြသောအခါ ရှောင်ဖယ်ပေးကြ၏။ ဝင်တန်မှာ လူလတ်အရွယ်တိုင် ရောက်ပြီဖြစ်၍ အစိမ်းကလေးသက်သက်မဟုတ်သော်လည်း ယခင်အတွေ့အကြုံများမှာ သာမန်ကာလျှံကာ ချစ်ကြိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်၍ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်သဘောထားနိုင်ခဲ့၏။ မေဖ်နှင့်တွေ့သောအခါတွင်မူကား ဝင်တန်မှာ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် ဥပါဒါန်အားကြီးလှ၍ ၎င်း၏အကြောင်းကို အရာရှိအချင်းချင်း မျက်ကွယ်၌ လှောင်ပြောင်ပြက်ရယ် ပြုကြ၏။ ဝင်တန်၏ရှေ့၌ လှောင်ပြောင်ခဲ့လျှင် ယမ်းအိုးထဲသို့ မီးချသကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ကို ရိပ်မိကြသဖြင့် မျက်နှာပိုးသပ်ကာ နေထိုင်ကြ၏။

အခြားသောအင်္ဂလိပ်အရာရှိများသည် အချင်းချင်းဖြစ်သည့်အလျောက် အရေးကြီးသူကို အရေးမကြီးသူများက အသာပေးရသော ထုံးစံအတိုင်း ရှောင်ဖယ်ပေးကြသော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ရှောင်မပေးနိုင်သော လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ရှိသေး၏။ ထိုသူမှာ ဂျာမန်ရေကြောင်းဘက် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဗွန်ဒရက်ဆလာဆိုသူဖြစ်၏။ ဗွန်ဒရက်ဆလာသည် များမတ်မျိုးနွယ်ဖြစ်၍ ဓနဥစ္စာလည်း ခိုင်လုံ၏။ ထိုသူသည် ဝင်တန်တို့သဘော မဆိုက်ရောက်မီကပင် ဟိုတယ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိသောကြောင့် မေဖ်ကိုချစ်ကြိုက်စုံမက်ရာ၌ ဝင်တန်ထက်ပင် အလျင်ကျသေးသည်။ ရုပ်လည်းချော၊ အမျိုးလည်းကြီး၊ ဥစ္စာလည်းပေါ၊ အချိန်အားဖြင့် အလျင်ဦးထားနှင့်သေးသော ဒရက်ဆလာနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သော် ဝင်တန်မှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝင်တန်မှာ တမိုင်းမိုင် တတွေတွေ ရှိနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့၌ ဂျာမန်အရာရှိ ဒရက်ဆလာသည် မော်လီဆင်တို့၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ၎င်းတို့နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက်ရှိစဉ် ဝင်တန်မှာ သူငယ်ချင်းလော်ဆင်နှင့် တိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဝင်တန်နှင့် လော်ဆင်တို့သည် 'ဘားဆလွန်း' သို့ သွားကြ၍ ကော့တေးလ်ခေါ် အရက်ညွန့်ပေါင်းစပ်ကို 'ဝမ်းပက်စီ' သောက်လျက်ရှိစဉ် အရှင်သော လော်ဆင်

က “ကြိတ်လိုက်စမ်းပါ့ ငါ့လူရယ်၊ မျက်နှာထားကလေး ဘာကလေး ရွှင်ရွှင်ပျပျနဲ့ ဆိုရင် ကိုယ့်လူက ဒီလောက်အရပ်မဆိုးလှပါဘူး။ ကိုင်း ကိုင်း မြင်ရသူ ဘဝင်စွဲ လောက်အောင်”

တန်။ ။ “မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ လူတွေကြားသွားရင် တဏှာရူးတွေ မှတ်နေပါ့မယ်။ ဟေ့လူ ဘာချောင်းကြည့်နေတာလဲကွဲ့”

လော်ဆင်သည် မှန်ပြတင်းပေါက်မှ လက်ဖက်ရည်ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်နေရာမှ ကြည့်လာစမ်းဟေ့၊ ကြည့်လာစမ်း’ဟု ဝင်တန်အား လက် ယပ်ခေါ်လေ၏။ လက်ဖက်ရည်ခန်းကြီးအတွင်း တစ်ခုသောစားပွဲတွင် မော်လီဆင် တို့သားအဖသုံးယောက်နှင့် ဂျာမန်အရာရှိ ဒရက်ဆလာတို့ လက်ဖက်ရည်သောက် နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

တန်။ ။ (အံ့ကြိတ်လျက်) “ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ခွေးမသားက မေစို့ဘက်များ သူ့ကိုယ်ကြီးကိုင်းလိုက်လို့ သူပိုင်ပြီးသား ထင်အောင်လို့ပေါ့လေ၊ တယ် ဟုတ်တဲ့ အကောင်ပဲကွယ်”

ဆင်။ ။ “တော်တော့ကွယ်၊ ဒီလောက်ကြည့်ရ တော်ရောပေါ့၊ တစ်ခွက်စီသောက် ပြီး အပြင်ထွက်စို့ကွယ်၊ ငါပြောသလိုဟေ့နော်၊ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ဟန်၊ အရေးမကြီးတဲ့ဟန် ပါပေစေနော်။ တော်တော်ကြာ သူတို့ ထွက်လာကြလိမ့်မယ်”

တန်။ ။ “မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို ငါဖြင့် ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ကွယ်”

ဆင်။ ။ “တစ်ခွက်ဆင့်လိုက်ရင် ပျောက်ကရောပေါ့ကွယ်”
၎င်းနောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာကြလေ ၏။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ လှော်ခတ်စီမံရာ၌ ဗိုလ်စွဲခဲ့သော လောဆင်၏ လုံ့လပယောဂအစွမ်းကြောင့် တိုက်ရှေ့ရှိ ဥယျာဉ်ကလေးအတွင်း လူသုံးစုံတို့သည် တစ်စုံနှင့်တစ်စုံ မလှမ်းမကမ်း စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။ ပထမအစုံမှာ ဝင်တန် နှင့် မေစိတို့ ဖြစ်၏။ ဝင်တန်သည် ရွံ့ရှက်တတ်ခြင်း လုံးလုံးပျောက်ဟန်ရှိ၍ မေစိ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အလွမ်းသယ်လျက်ရှိ၏။ ဒုတိယအစုံမှာ လော်ဆင်နှင့် အမေလုပ်သူ မစွက်မော်လီဆင်တို့ ဖြစ်၏။ လော်ဆင်သည် လူမှု လူရေး ဘာမျှနားမလည်သော မစွက်မော်လီဆင်၏ စကားများကို ဘုရားဟော များသဖွယ် စိတ်ပါဝင်စားလေဟန်နှင့် မှတ်သားလျက်ရှိ၏။ တတိယအစုံမှာ ဂျာ မန်အရာရှိ ဒရက်ဆလာနှင့် မစွတာမော်လီဆင်တို့ဖြစ်၏။ ဒရက်ဆလာသည် ငါးသေတ္တာလုပ်နည်း၊ ရောင်းနည်းများအကြောင်း အားရပါးရ ပြောလျက်ရှိသော မော်လီဆင်၏ စကားကိုကြားဟန်မရှိဘဲ မေစိနှင့် ဝင်တန်တို့ ရှိရာသို့သာ တေး

ငေးနှင့် ကြည့်နေ၏။ ဤသို့ လူစုကွဲအောင် စိမ့်ပေးသော လော်ဆင်အားလည်း ဒရက်ဆလာက သတ်ပစ်ချင်ဟန်နှင့် မျက်စောင်းတထိုးထိုး ကြည့်သေး၏။

* * *

ထိုညဉ့်သည်ကား ဝင်တန်၏ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကပွဲကြီး ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး ဓာတ်မီးတိုင်ဖြင့် ထိန်ထိန်ဝင်းလျက်နှင့် အမြောက်ကြီးများ တော်ပီဒိုများ စသည်တို့မှာ ပျော်ရွှင်ပွဲနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သောကြောင့် လူမမြင်ရစေအောင် တောက်ပဆန်းကြယ်သော အလံကြီးများနှင့် ဖုံးလွှမ်းထား၏။ မြို့မှ လူကြီးလူကောင်းများအား မိုတာဘုတ်ကလေးနှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သယ်ယူလျက်ရှိရာ မိုတာဘုတ်မောင်းသူမှာ အနားရတော့သည်မရှိချေ။ ဧည့်သည်များအနက် မော်လီဆင်သားအဖသုံးယောက်လည်း ပါဝင်လေရာ ၎င်းတို့နှင့် ဘယ်ခါမှ မခွဲသော ဒရက်ဆလာလည်း ပါလာလေ၏။

ဝင်တန်မှာ လော်ဆင်၏အကြံပေးချက်အတိုင်း ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ကာ ကြိုဆို၍ ကပွဲတစ်ချိပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခွင့်ကောင်းကို ရွေးချယ်လျက် နေ့လယ်ကတည်းက ကြည့်ထားသော ချောင်ကလေးတစ်ချောင်သို့ မေစီအားခေါ်သွားလေ၏။ ဝင်တန်၏ ပိုးပန်းခြင်းအခြင်းအရာကို တစ်သင်္ဘောလုံး သိကြပြီးဖြစ်ရကား ချောင်း၍ကြည့်ကြသူ၊ နားထောင်ကြသူများလည်း မရှားပါးချေ။ ထိုသူတို့၏ ပြောစကားအရမှာ ဝင်တန်သည် နာရီဝက်ခန့်မျှကြာအောင် မေစီနှင့် တစ်ယောက်ချင်း နှူးနှပ်ခွင့်ရခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ဟန်ကျဟန်လက္ခဏာ မရှိချေ။ မှန်သုန်သည်ထက် မှန်သုန်နေသော ဝင်တန်၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရသော လော်ဆင်သည် မစွဲသောအဖြစ်ကို တစ်ခါတည်း အကဲခတ်မိလေ၏။

၁၂ နာရီခန့်ရှိသောအခါ ယောက်ျားဟူသမျှသည် ရက်ရောစွာဧည့်ခံသော သင်္ဘောအရာရှိများ၏ ကောင်းမှုကြောင့် အူရွှင်လျက်ရှိကြ၏။ အချို့ယောက်ျားများမှာ ဤသို့သော အခြေမျိုး၌ ဘာမဟုတ်သည်ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်ကြ၏။ အချို့ကား ရန်လိုတတ်ကြ၏။ ဒရက်ဆလာမှာ တတိယအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထစ်ခနဲဆို ရန်ဖြစ်လိုဟန် ရှိနေ၏။

ဧည့်သည်များနှင့် 'အိမ်ရှင်' သင်္ဘောအရာရှိများသည် ခန်းမကြီးအတွင်း စုဝေးနေကြစဉ် လော်ဆင်သည် ခပ်မိုင့်မိုင့်ရှိနေသော ဝင်တန်၏ ပခုံးကို ပုတ်လျက် "ဟေ့လူ သတိထားမှပေါ့ကွဲ့၊ လူတွေရိပ်မိကုန်ပါ့မယ်" ဟု တီးတိုးသတိ

mgysa.com

သားရသေး၏။ ဒရက်ဆလာသည် မေစီနှင့်ဝင်တန်တို့ လူပျိုစကားပြောခြင်း
'မစွဲခြင်း'တို့ကို ရိပ်မိဟန်နှင့် ဝင်တန်အား 'မာန်စောင်'နေကြခြင်းကို ဖျဉ်ဖြေလိုသော
သဘောနှင့် ထိုသူနှစ်ယောက် ရောနှောပေးဖို့ ကြိုးစား၏။ သုံးယောက်မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ကြစဉ် လော်ဆင်က ဖဲကစားဖို့ ဆွယ်သေး၏။ ဒရက်ဆလာသည် လှောင်
ပြောင်လိုသော မျက်နှာထားနှင့် ဝင်တန်အား ကြည့်လျက်

လာ။ ။ "မစ္စတာဝင်တန်တော့ ဖဲကစားရင် နိုင်ချင်နိုင်မယ်ဗျ"

ဟန်။ ။ "ဘာကြောင့်လဲဗျာ"

လာ။ ။ "လူဆိုတာ တစ်နေရာမှာ ကံမကောင်းရင် ဒီပြင်တစ်နေရာမှာ ကံကောင်း
တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်"

~ လိုရင်းမှာ မေစီကိစ္စ၌ ဟန်မကျခြင်းကို စောင်းချိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဟန်။ ။ (ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၍) "ဒီလိုအပြောမျိုးဟာ ခင်ဗျားတို့ ရေကြောင်း
တပ်မှာတော့ ပွဲကျမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ ဒါမျိုးကို
ကလေးကလားကျတယ်လို့ သဘောထားကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဆီလာတဲ့
အခိုက်မှာ ဒီအပြောမျိုးတွေ ခင်ဗျား ဆင်ခြင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ထိုခဏ၌ ဧည့်ခန်းမကြီးအတွင်း၌ ရှိသောပရိသတ်အားလုံးသည် မိမိတို့
ပြောရာစကားများကို ရပ်ဆိုင်း၍ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်လျက် ထိုသူနှစ်ယောက်
ကို အားလုံးငေး၍ ကြည့်နေကြလေ၏။

လာ။ ။ (တစ်မျက်နှာလုံး နီမြန်းသွားလျက်) "ခူးနေရာခူး၊ တော်နေရာတော်တဲ့၊
မစ္စတာဝင်တန်၊ ကျုပ်ဦးလေးက ဂျာမန်မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
မစ္စတာ ဝင်တန် မသိဘူးမှတ်တယ်"

ဟန်။ ။ "ဦးလေးဖြစ်သူက မင်းသားဖြစ်ပေမဲ့ တူလုပ်တဲ့လူက ဂုဏ်သရေရှိသူ
အချင်းချင်း စောင့်စည်းအပ်တဲ့ စည်းကမ်းနည်းလမ်းကို နားမလည်တော့
ဂုဏ်သားပဲ"

လာ။ ။ (ဒေါသတကြီးနှင့် 'အိမ်ရှင်' အရာရှိအားလုံးကို သိမ်းကျုံးကာ ကြည့်
လျက်) "ဂုဏ်သရေရှိသူဆိုတာ ဈေးဆိုင်ထွက်တဲ့ ဈေးသည်တွေကို ဆိုလို
တာမှတ်တယ်" (အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများအား ဈေးသည်လူမျိုးဟူ၍ ဥရောပတစ်တိုက်
လုံး ပြောင်လှောင်ပြောရိုးရှိ၏။)

ထိုစကားသည် အရာရှိအားလုံးကို ထိခိုက်သော စကားဖြစ်လေရကား
အချို့အရာရှိများသည် မူးယစ်စလည်း ရှိသဖြင့် 'ဒမ်'ဟူသော စကားနှင့်ထွက်လာ
ကြမည်ပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် ဝင်တန်က လက်ညှိုးထောင်လျက် သဘိဇာန်၏။

တန်။ ။ “သတိထားပါ မိတ်ဆွေတို့၊ ဒီလူက ကျုပ်တို့ ဧည့်သည်ဗျာန်” ဟု ပြောပြီးနောက် ဒရက်ဆလာဘက်သို့ လှည့်၍ “ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘေးကင်းရန်ကင်း စော်ကားနိုင်ပေသဗျာ”

လာ။ ။ (နိမြန်းရာမှ ပြာ၍လာသောမျက်နှာနှင့်) “ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ သာ ဘေးကင်းရန်ကင်းရှိဖို့ ဂရုစိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့လူမျိုး ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ထို့ ခင်ဗျားလို လူမျိုးတွေနဲ့ အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောနေလို့ လေကုန်တယ်။ တစ်နေ့တော့ စစ်ဖြစ်ပါစေဦးဗျာ၊ စစ်ဖြစ်ပြီဆိုတော့မှ ဒီလူစုတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ သိကြရောပေါ့”

“ဘာသိကြရမှာလဲ၊ ဗွန်ဒရက်ဆလာ” ဟု ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို ကြားကြရသဖြင့် အရာရှိအားလုံးသည် အသံကြားရာသို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ရေကြောင်းစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

တစ်ခဏ၌ ဒရက်ဆလာ၏ နိမြန်းပြာလဲ့သော မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် မာနကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လျက်-

လာ။ ။ “ဘယ်သူက ရှုံးလို့၊ ဘယ်သူက နိုင်မယ်၊ ဘယ်သူက ဒူးထောက်တောင်းပန်ရမယ်ဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိကြမှာပေါ့။ ကြည့်နေပါ၊ ကြည့်သာနေကြပါ”

ဗိုလ်ကြီး။ ။ (ခပ်အေးအေးအသံမျိုးနှင့်) “ဗွန်ဒရက်ဆလာပြောတဲ့ ပြဿနာက တကယ်အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာကြီးပေပ။ သို့သော် ဒီအကြောင်းတွေကို အထူးသဖြင့် ဒီလိုနေရာ၊ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဆွေးနွေးကြလို့ မလျော်ဘူးထင်တယ်။ ဧည့်သည်ဝတ္တရား၊ အိမ်ရှင်ဝတ္တရားရယ်လို့ အသီးသီးရှိကြတဲ့နေရာမှာ ဒီစကားမျိုး ဟာ တဆိတ်စည်းကမ်းလွန်ကြတယ်မှတ်တယ်။ ကိုင်း ဒီတော့ ဧည့်သည်အဖြစ်ကို မြန်မြန်စခန်းသိမ်းကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်။ လက်ဖတ်နှင့် ဝင်တန်၊ ဗွန်ဒရက်ပြန်ဖို့အတွက် မော်တော်ဘုတ် ခေါ်ပေးလိုက်ပါ”

မော်တော်ဘုတ် ဆိုက်ကပ်လာ၍ ဒရက်ဆလာသည် မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ ဆင်းတော့မည်အပြုတွင် အနီး၌ လက်ပိုက်ကာရပ်နေသော ဝင်တန်အား စားတော့မလိုမျက်နှာထားမျိုးနှင့် လှမ်း၍ကြည့်သေး၏။ ထိုခဏ၌ မစ္စတာ မော်လီဆင် ရောက်လာ၍-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဒရက်ဆလာ ပြန်တော့မလို့လား”
လာ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူစုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မတည့်ပါဘူး”

လိ။ ။ “ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့လည်း လိုက်ပါရစေခင်ဗျာ။ ကျုပ်မိန်းမက ခေါင်းမူးလို့ တဲ့။ လာကြဟေ့ သမီးမေစိ”

သို့ဖြစ်၍ မော်လီဆင် သားအဖသုံးယောက်တို့သည် ဒရက်ဆလာနှင့် အတူ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ဒရက်ဆလာသည် မေစိနှင့်အတူ သွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝင်တန်အား “ဟေ့အကောင်၊ ဘယ့်နှယ်ရှိစ” ဟူသော မျက်နှာမျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်ရာ ဝင်တန်မှာ နှုတ်ခမ်းကိုသာ ကိုက်နေရလေ၏။

မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ မေစိဆင်းခါနီးတွင် ဝင်တန်သည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ “မျှော်လင့်စရာ လုံးလုံးမရှိတော့ဘူးလား မေစိ” ဟု တီးတိုးမေးရာ- “ရှိမထင်ပေါင် ဂျယ်ရီ၊ သို့သော် ရောက်တဲ့အခါ ဝင်သေးတာပေါ့”

မော်တော်ဘုတ် ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဒရက်ဆလာသည် မေစိအနီး တွင်ထိုင်ကာ ဝါကြားလိုသောဟန်နှင့် ဝင်တန်အား ‘ဂွတ်နိုက် မစ္စတာဝင်တန်’ ဟု ပြောင်လှောင်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ဝင်တန်က ပြန်ပြောသော စကားမှာမူ ရုတ်တရက်ကောက်၍ တီးသော ဘင်သံကြောင့် မကြားနိုင်သဖြင့် ရိုင်းရာမကျ တော့ပေ။

အထက်ပါအခြင်းအရာများဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ၂ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဒရက်ဆလာ၏ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့လေပြီ။ အင်္ဂလန်ပြည်သည် ဂျာမနီပြည်နှင့် စစ်ဖြစ်ရန် ကြေညာပြီးလေပြီ။ အင်္ဂလိပ် စစ်သင်္ဘောတပ်သည် ‘နေ့ဆီး’ပင်လယ်၌ ကင်းစောင့်လျက် ရှိ၏။ ဂျာမန်စစ်သင်္ဘောများမူကား ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။ ဂျာမန်တို့သည် ရေငုပ်သင်္ဘောများကိုသာ စေလွှတ်ကြ၏။ စစ်သင်္ဘောချင်းမူကား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုချေ။

တစ်နေ့သ၌ တော်ပီဒိုဖျက်သင်္ဘောတစ်စင်းသည် အိုင်ယာလန်ကမ်းခြေကို မှေးမှိန်စွာမြင်နိုင်သော ပင်လယ်ခရီးတွင် စက်ကုန်နှင့်လျက် ခုတ်နေ၏။ သင်္ဘောတံတားပေါ်၌ မျှော်ကြည့်နေသော အရာရှိသည် မိမိသင်္ဘော၏ အဟုန်ကို ကျေနပ်သောဟန်မရှိသဖြင့် မြန်သည်ထက်မြန်အောင် နှိုးဆော်လျက်ရှိ၏။ ထိုသူမှာ ဂျယ်ရီဝင်တန်ပင်ဖြစ်၏။ ဝင်တန်သည် အထူးတိုးတက်၍ တိုပီဒိုဖျက်သင်္ဘောကို ကြီးကျယ်အုပ်ချုပ်ရလေပြီ။ ဝင်တန်သည် မိမိ၏လက်တွင် မှန်ပြောင်းတစ်ခုကိုကိုင်လျက် ပင်လယ်တစ်ပြင်လုံး လှည့်ပတ်ကာ ရေငုပ်သင်္ဘောများ ရှာဖွေလျက် ရှိ၏။

ဝင်တန်သည် အားလပ်ခြင်းမရှိအောင် အလုပ်ဝတ္တရားများ ဆောင်ရွက်နေရသော်လည်း မေစီကို မမေ့နိုင်ချေ။ ယခင်က မေစီနှင့် တွေ့ဆုံသော ဆိပ်ကမ်းမြို့မှ ထွက်ခွာမည်အပြုတွင် ဝင်တန်သည် မေစီအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ရာ ဒရက်ဆလာနှင့် လက်ထပ်တော့မည်လို သတင်းမျိုးကြားရသဖြင့် အချစ်ကို မျှီသိပ်အောင့်အည်းကာ ထွက်ခွာခဲ့ရ၏။ မေစီကို သတိရတိုင်း ဒရက်ဆလာကိုလည်း သတိရသဖြင့် ၎င်းပြောဖူးသည့်အတိုင်း ရင်ဆိုင်ဆုံမိပါစေ ဟူ၍လည်း ဆုတောင်းမိ၏။

ဝင်တန်သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ စိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် အစောင့်သင်္ဘောသားက “လက်ဝဲဘက်မှ လှေတစ်စင်း” ဟု ပြောသောကြောင့် မြင်ရာအရပ်သို့ စက်ကုန်နှင့်စေ၏။ အတန်ငယ် ချဉ်းကပ်လာသောအခါ လှေတွင်း၌ လူအမြောက်အများ ပါရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။

စက်ကုန်ခုတ်နှင့်၍ အနီးသို့ရောက်ကြသောအခါ လှေဆီမှ ညည်းတွားသံများ ကြားကြရ၏။ လှေထဲ၌ မိန်းမများနှင့်ကလေးများ ပါရှိရာ အချို့မှာ လှေဝမ်းထဲတွင် ဒဏ်ရာများနှင့် လဲလျက်ရှိ၏။ လှေ၏ပဲ့ပိုင်း၌ကား မိန်းမတစ်ယောက်သည် မှိုင်တွေချကာ ထိုင်လျက်ရှိရာ ဝင်တန်သည် ၎င်းမိန်းမကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အံ့အားသင့်သွား၏။ ပထမ၌ မဟုတ်တန်ရာဟုထင်မိ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာချင်းဆုံမိကြရာတွင်မှ မေစီစင်စစ် ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

သင်္ဘောသားများသည် အခြားလူနာများကို ကယ်ဆယ်လျက်ရှိစဉ် ဝင်တန်သည် မေစီထံသို့ ခုန်ချဆင်းပြေး၏။ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းသောအခါ ဂျာမန်ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်းက ၎င်းတို့၏ သင်္ဘောကို နှစ်မြှုပ်လိုက်ကြောင်း၊ ခရီးသည်များကို လှေပေါ်သို့တင်၍ လွှတ်လိုက်ကြပြီးနောက် အဝေးမှ ဗုံးဖြင့် ပစ်ကြိသွားသောကြောင့် မေစီ၏မိခင်ရော ဖခင်ပါ ရေနစ်သေဆုံးကြကြောင်း ရေငုပ်သင်္ဘော၏ နံပါတ်မှာ U 99 ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သိရှိရလေသည်။

“လက်ဝဲဘက်မှာ ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်း” ဟု အစောင့်သင်္ဘောသားက ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်ရာ တစ်သင်္ဘောလုံး ဆူညံသွားတော့၏။ အကြောင်းကား ဝင်တန်၏ သင်္ဘောမှ အမြောက်အများသည် ရေငုပ်သင်္ဘောကို တစ်ပြိုင်တည်းပစ်ခတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အမြောက်တစ်ချက်သည် ရေငုပ်သင်္ဘော၏ နံဘေးကို ထိမှန်လေရကား ရေငုပ်သင်္ဘောသည် ရေ၌ ငုပ်လျှိုးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ငါးသေကောင်ကဲ့သို့ ပေါလောကြီး ပေါ်နေလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ရေငုပ်သင်္ဘောထဲသို့ ရေများဝင်သဖြင့် နစ်တော့မည်အကြောင်း သိရှိသောကြောင့် ဂျာမန်သင်္ဘောသားများသည် ရေထဲသို့ ခုန်ချ၍ ဝင်တန်၏ သင်္ဘောသို့ ကူးလာကြလေ၏။ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာမှာ ၎င်းရေငုပ်သင်္ဘောသည်

မေစိတို့၏ သင်္ဘောကို နှစ်မြှုပ်လိုက်သော U 99 ပင် ဖြစ်၏။ ဂျာမန်သင်္ဘောသားများသည် ဝင်တန်၏ သင်္ဘောပေါ်သို့ ကူးတက်လာကြသောအခါ မိမိတို့နှစ်မြှုပ်လိုက်သော သင်္ဘောမှ ခရီးသည်များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေ၏။

ဝင်တန်မှာမူ အခြားသင်္ဘောသားများကို ကြည့်ရန်အချိန်မရဘဲ ရေငုပ်သင်္ဘော၏ ကွန်မင်ဒါအရာရှိကိုသာလျှင် ငေးကြည့်နေလေ၏။ အကြောင်းကား ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဒရက်ဆလာပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။ ဝင်တန်၏ စိတ်ထဲ၌ လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ခန့်က ဒရက်ဆလာ ပြောဖူးသော စကားသည် ဘွားခနဲ ပေါ်၍လာ၏။

ဝင်တန်သည် ဦးခေါင်းလျှိုးကာ ရပ်နေသော ဒရက်ဆလာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍-

တန်။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ ဗွန်ဒရက်ဆလာ၊ ခင်ဗျားဆုတောင်း ပြည့်ပါကောလား။ ဆုတောင်းပြည့်တော့ ဘယ့်နှယ် ရှိစလေ။ ဒါထက် ဟိုဟာတွေ ခင်ဗျားလက်ချက် မဟုတ်လား” ဟု မေးလျက် လှေထဲမှ တင်ယူထားသော အလောင်းများကို ညွှန်ပြလေ၏။

လာ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး”

တန်။ ။ “ခွေးမသား၊ ဒီကောင်လိမ်တယ်။ မဟုတ်ရင် ကျုပ်သက်သေပြမယ် လာခဲ့။ U 99 ကို မြင်လိုက်တဲ့သူ ရှိတယ်။ ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

လာ။ ။ “ခင်ဗျားညာတာ”

တန်။ ။ “ညာတယ်၊ မညာဘူးသိရအောင် ကျုပ်ပြမယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ဟိုဟာဘယ်သူလဲ”

မေစိသည် ဒရက်ဆလာ၏အသံကို ကြားသောကြောင့် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ၎င်းတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာလျက်ရှိစဉ် ဝင်တန်က ညွှန်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဒရက်ဆလာသည် မေစိကို မြင်သောအခါ ကြောင်တောင်ငေး၍ ကြက်သေသေနေ၏။

ထိုခဏ၌ သိဟောင်းကျမ်းဟောင်း သုံးယောက်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိကြ၏။ မေစိသည် လက်တွင်ဝတ်ထားသော လက်စွပ်ကို ရုတ်တရက် ချွတ်ပြီးနောက် “နင်ပေးတဲ့လက်စွပ် သွားရော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက်အနီးတွင်ရှိသော သံတန်ဆာတစ်ခုကိုကောက်ယူ၍ မေစိသည် ဒရက်ဆလာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “ဟောဒါက ငါ့အမေသတ်တဲ့အတွက် တစ်ချက်၊ ဟောဒါက အဖေသတ်တဲ့အတွက် တစ်ချက်” ဟု ပြောလျှက် ဒရက်ဆလာ၏ မျက်နှာကို နှစ်ချက်တိတိ ရိုက်နှက်လေ၏။ ၎င်းနောက် မေစိသည်

ဒရက်ဆလာ၏ တောင်းပန်စကားများကို နားမထောင်တော့ဘဲ ချက်ချင်းလှည့်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ဒရက်ဆလာသည် မျက်နှာက ဒဏ်ရာမှ စီးကျသော သွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်လျက်ရှိစဉ် ဝင်တန်၏ မျက်နှာ၌ သနားကရုဏာစိတ် အလျဉ်းပင် မမြင်ရချေ။

“တယ် ငါလေ၊ တိုင်မှာကြိုးနဲ့ချည်ပြီး မသေမချင်းအရိုက်ခိုင်းပြန်တော့မယ်” ဟု ဝင်တန်က ကြိုးဝါးသောအခါ ဒရက်ဆလာသည် တကယ်ပြုတော့မည်ထင်သဖြင့် စိတ်ကို တင်းထား၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ ဝင်တန်က “စိတ်ချပါ ဒရက်ဆလာ၊ ကျုပ်လက်တွင်းမှာ အကျဉ်းသမားဖြစ်နေတဲ့အခါ ကျုပ်ဒီလိုလုပ်ချင်ဦးတော့ မလုပ်ဝံ့ပါဘူး” ဟု မကျေမချမ်း ပြောမိသေး၏။

မေစိမှာ ဒရက်ဆလာနှင့်လက်ထပ်ရန် ကြောင်းလမ်းပြီးဖြစ်သော်လည်း မစွက်ဒရက်ဆလာဖြစ်မည့်အစား မစွက်ဝင်တန်ဖြစ်သွားသည်ဟု ထုတ်ဖော်ရေးသားရန် လိုတော့မည် မထင်ချေ။

မာနကြီး

မောင်ဘမြိုင်သည် ကုန်သည်လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်သွားစဉ် ၎င်းအား တွေ့မြင်ရသော သူတို့သည် ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်စုံတစ်ရာမျှ တွေ့ရှိသတိပြုမိကြသည် မဟုတ်ချေ။ မောင်ဘမြိုင်၏ ရုပ်အင်္ကျီမှာ ဖြူစင်စွာရှိ၍ မန္တလေးလုံချည်နှင့် သက္ကလတ်အင်္ကျီတို့မှာလည်း သပ်ရပ်စွာ ခေါက်သိမ်းထားရာ မှ ဝတ်လာခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိပေ၏။ မောင်ဘမြိုင်၏ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ မိမိ၏ အချိန်ကို မိမိအစိုးသော လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန် ရှိချေ၏။

အဝတ်အစားတို့မှာ သာမညဖြစ်သော်လည်း မောင်ဘမြိုင်၏ မျက်နှာမှာ မူကား သာမညမဟုတ်ချေ။ တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်တတ်၍ စူးစိုက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးများနှင့် ပေါ်လွင်ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ အဆင်ပြေလှသော မျက်နှာပေါက်နှင့် မည်းနက်ဖြောင့်တန်းသော မျက်ခုံးများ ရှိလေရကား မောင်ဘမြိုင်အား စေ့စေ့ကြည့်၍ အကဲခတ်သောသူတို့သည် ဤသူကား တစ်စုံတစ်ခု၌ စိတ်ပြဋ္ဌာန်းပြီးခဲ့လျှင် အထမမြောက်မချင်း မနေမနား စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ဆုံးခန်းတိုင်မြောက်၊ ပေါက်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်မည့် လူပေတည်းဟု ဆုံးဖြတ်ကြရမည်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်အခါ၌ မောင်ဘမြိုင်၏ ပါးများနှင့်မျက်လုံးများသည် ပြည့်ဖြိုးဖောင်းမောက်သင့်သလောက် မဖောင်းမောက်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ချိုင့်ခွက်ပိန်ဟောက်လျက်ရှိ၏။ မောင်ဘမြိုင်သည် နားထဲ၌ တဇိဇိ တဝိဝိ မြည်သံကို ကြားရ၍ ၎င်း၏ ဒူးများသည်လည်း ရံဖန်ရံခါ

ညွတ်ကွေးတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ဘုရင်မပန်းခြံထောင့်သို့ ရောက်သော အခါ မောင်ဘမြိုင်သည် ခေတ္တဝင်ရောက် နားနေလိုက်သော်လည်း ဣဒါအိစကယ် လမ်းသို့ မရောက်မချင်း မနားမူ၍ အားခဲလျက်ပင် လျှောက်သွား၏။

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ မော်တော်ကားများသည် လမ်းပေါ်၌ ပိတ်ကျပ်လျက် ရှိနေသဖြင့် လမ်းစောင့်ပုလိပ်သည် အရှေ့နှင့်အနောက် သွားသော ခရီးသည်များကို တားဆီးထား၍ တောင်နှင့်မြောက်သွားသော ခရီး သည်များကိုသာ သွားခွင့်ပြုသဖြင့် မောင်ဘမြိုင်သည် လမ်းပေါ်၌ တန့်ရပ်လျက် ရှိသော မော်တော်ကားသစ်ကြီးတစ်စင်းအနီးမှ ရပ်လျက်စောင့်နေရာ ကားသစ်ကြီး ပေါ်၌ကား ဘိုဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဒရိုင်ဘာနေ ရာ၌ထိုင်လျက် ၎င်းထက်အသက်နှစ်နှစ်ခန့်ငယ်၍ နှစ်ဆယ်ခန့် အရွယ်မျှရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် မိန်းမ၏အနီး၌ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ မောင်ဘမြိုင်သည် မောင်နှမနှင့်တူသော ထိုသူနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရင်းကြည့်မိရာ သူငယ်ကိုကား မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ ထိုခဏ၌ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ထမ်းလာ သော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကူလီတစ်ယောက်သည် မောင်ဘမြိုင်ကို ဝင်တိုးမိသဖြင့် မောင်ဘမြိုင်မှာ လဲတော့မလိုဖြစ်သွား၍ ကားသစ်ကြီးကို လှမ်း၍ကိုင်လိုက်၏။ ကားပေါ်၌ ထိုင်နေသော သူငယ်သည် အူယားဖားယား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ သော အမူအရာနှင့် မောင်ဘမြိုင်၏ လက်မောင်းကိုဆွဲလျက် “ဟယ်လို ကိုဘမြိုင်၊ ခင်ဗျား ဘယ်နေ့က ရောက်နေသလဲ။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ဒါကတော့ အစ်မ မစိန်ညွန့်လေ” ဟု အားရသော မျက်နှာထားနှင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။

မောင်ဘမြိုင်သည် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းမောင်တင့်ဆွေ၏ အစ်မကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဖူးသည်နှင့် ဘိုဆန်သော ကောလိပ်ကျောင်းသားတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဦးခေါင်းညွတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုလေရာ မစိန်ညွန့်လည်း ကွန်ဗင့်ကျောင်းထွက်ဖြစ်သဖြင့် ဦးခေါင်းညွတ်ကာပင် ပြန်လည်၍ အသိအမှတ် ပြုကာ မောင်ဘမြိုင်အားကြည့်လျက် အကဲခတ်လေ၏။

ညွန့်။ ။(ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့်)“ကျွန်မ မောင်က သူ့သူငယ်ချင်းကိုဘမြိုင်၊ ကိုဘ မြိုင်နှင့် ခဏခဏပြောလွန်းလို့ ကျွန်မတို့မှာ လူကိုမမြင်ဖူးဘဲနှင့် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသလောက် သိနေပါပြီရှင်”

ရှေးခေတ်အခါကမူ မောင်နှင့်နှမတို့မည်သည်မှာ ကားပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ ရထား ပေါ်၌ဖြစ်စေ တွဲလျက်ထိုင်ကြသည် မရှိသော်လည်း ကောလိပ်ကျောင်းထွက် ကွန် ဗင့်ကျောင်းထွက် များလှသော ယခုခေတ်ကြီး၌မူ ထိုသို့သော အပြုအမူကို ကဲ့ရဲ့ ဖွယ်ရာတစ်ခုဟူ၍ မမှတ်ထင်ကြတော့ချေ။

ဆွေ။ ။ “လာဗျာ၊ ကိုဘမြိုင်၊ တက်ဗျာ။ ဘုံဘောရဲစ်တော့ရင်း သွားပြီး စားချေရ
အောင် မောင်းတော့လေ မမ၊ လမ်းပိတ်ဆိုမှုနဲ့ ဖမ်းသွားလိမ့်ဦးမယ်”

မြိုင်။ ။ “မလိုက်ပါရစေနဲ့ မောင်တင့်ဆွေ။ ကျုပ်မှာ ကိစ္စကလေးတစ်ခု အရေး
ကြီးနေသေးလို့ပါ”

ဆွေ။ ။ “ခင်ဗျားကိစ္စက ဘယ်သွားရမယ့် ကိစ္စလဲ”

မြိုင်။ ။ “ဂျူဒါအိစကယ်လမ်းမှာ”

ဆွေ။ ။ “ခုချက်ချင်း သွားမှာပဲလား”

မြိုင်။ ။ “ချက်ချင်းသွားမှ အချိန်မီမယ်”

ဆွေ။ ။ “ဟိုမှာ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

မြိုင်။ ။ “ကြာတော့ မကြာပါဘူး”

ဆွေ။ ။ “ကိုင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကိစ္စရှိရာ ကျုပ်တို့လိုက်ပို့မယ်။ ပြီးပြီးချင်း ထွက်
လာခဲ့။ ကျုပ်တို့ အပြင်က စောင့်နေမယ်။ ဂျူဒါအိစကယ်လမ်းကို မောင်း
ပေတော့ မမ”

မောင်ဘမြိုင်သည်ကား နောက်ပိုင်းမှထိုင်လျက် လန်ချား၊ မော်တော်ကား၊
မြင်းရထားစသည်များကို ကျင်လည်စွာ တိမ်းရှောင်မောင်းနှင်လျက်ရှိသော မစိန်
ညွန့်အားလှမ်းကြည့်ရင်း ကူရှင်ပေါ်သို့ ခပ်မိုမိုထိုင်၍လိုက်စဉ် ၎င်း၏စိတ်ထဲ၌
ငါသည် မော်တော်ကားအသစ်ကြီးတစ်စီးပေါ်၌ ထိုင်လျက်လိုက်ပါနေသည်ဟူ၍
အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း ဖြစ်လေသလောဟူ၍ပင် တွေးတောမိ၏။ ၎င်းနောက် မိမိ၏
အခြေအနေကို သတိရမိပြန်သဖြင့် မောင်ဘမြိုင်သည် တစ်ယောက်တည်းပြီးရယ်မိ
သေး၏။ မောင်တင့်ဆွေက “နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲကိုဘမြိုင်” ဟုမေးလိုက်သော
အခါမှ မောင်ဘမြိုင်သည် ကယောင်ကတမ်းနှင့်ထထိုင်၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်
ပယ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူကြည့်ရှုပြီးလျှင် “နံပါတ် ၄၅၀ မှာ ရပ်ပေတော့၊ ဟောဟို
တိုက်ပဲ” ဟု ပြောရာတွင် မော်တော်ကားလည်း တိုက်ရှေ့၌ ဆိုက်ရပ်လေ၏။

ဆွေ။ ။ “မြန်မြန်လုပ်ဗျာ ကိုဘမြိုင်။ ကျုပ်တော့ ဆာလှပြီ”

မောင်ဘမြိုင်သည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။
မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ကားပေါ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ

ဆွေ။ ။ (စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း) “မထင်ဘဲနှင့်လာပြီး တွေ့ရတယ် မမ
ရယ်၊ ကျောင်းက ထွက်သွားကတည်းက ဒီလူနှင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ရဘူး”

ညွန့်။ ။ “မင်းပြောတော့ တောင်ငူသားဆို၊ ရန်ကုန်မှာ သူဘာလုပ်နေသလဲ”

ဆွေ။ ။ “ဘယ်သိဦးမှာလဲ မမရယ်။ ကျောင်းတုန်းက အင်မတန်တော်တဲ့လူတစ်
ယောက်ပဲ။ ခုလောက်ရှိရင် သူဌေးဖြစ်မည်ဆို ဖြစ်လောက်ကရောပေါ့”

ညွန့်။ ။ “သူဌေးဖြစ်မယ့်လူကလည်း အဝတ်အစားများတယ်ပြီ မပြောင်ရောင်ပါကလား”

ဆွေ။ ။ “အဝတ်အစား မပြောင်ရောင်လို့ သူ့ခေါ်ခဲ့တာ မမက ရှက်သလား၊ မန္တလေးလုံချည်တစ်ပတ်နွမ်း ဖြစ်ရင်ကော ဘာပြုတတ်သလဲ။ ဒီလူက ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်ကို အပထားပြီး ဒီလူက မတစ်ထောင် တစ်ကောင်ဖွား ရှာမှရှားတဲ့လူမျိုး မမရဲ့။ သူ့အဝတ်အစားက နုံလို့ မမ မလိုက်ချင်ရင် နေလေ။ သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း သွားစားမယ်။ မမ ပြန်နှင့်ပေတော့”

ညွန့်။ ။ (မောင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) “မောင်တင့်ဆွေ မင်းတယ်မိုက်တဲ့ လူပါကလား၊ ဘယ်ဒင်းဟာ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်ဒင်းဟာ အရေးမကြီးဘူးဆိုတာ ငါမသိတတ်ဘူးလို့ မင်းထင်သလား”

ဆွေ။ ။ “သိသိ မသိသိလေ။ မမ လိုက်မလား မလိုက်ဘူးလား။ ဒါကိုသာ ပြောပါ”

ညွန့်။ ။ “ငါမလိုက်ချင်ဘူးလို့ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ။ ဒါ့ထက် မင်းသူငယ်ချင်းဟာ တော်တော်မာနကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့်တူတယ်”

ဆွေ။ ။ “ဘာကို အကဲခတ်မိသလဲ မမ”

ညွန့်။ ။ “သူ့မျက်လုံးကို ကြည့်စမ်းပါလား”

ဆွေ။ ။ “မာနကြီးတယ်ဆိုပေမဲ့ အခြောက်တိုက် စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီးအထဲက မဟုတ်ဘူး မမရဲ့”

ညွန့်။ ။ “ဒီသူငယ် တယ်ခက်နေပါပြီ။ ဒီလောက်ဟာကို ငါမသိဘူးလို့ မင်းထင်နေသလား။ ငါဆိုလိုတာက”

ထိုခဏ၌ မောင်ဘမြိုင်သည် တိုက်ထဲမှထွက်၍ ကားဆီသို့ လျှောက်လာလေ၏။

ဆွေ။ ။ “ကိစ္စပြီးခဲ့ပြီလား ကိုဘမြိုင်”

မြိုင်။ ။ (ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်) “ပြီးခဲ့ပါပြီဗျာ”

ဆွေ။ ။ “ကိုင်း ဒါဖြင့် တက်ဗျာ။ ဘုံဘောရဲစ်တောရင့်ကို မောင်းပေတော့မမ”
ဘုံဘောရဲစ်တောရင့်သို့ ရောက်ကြသောအခါ မစိန်ညွန့်သည် ကားကို နံဘေးတွင် ဆိုက်ကပ်၍ “သွားစမ်း မောင်တင့်ဆွေ၊ ချောင်ကျကျ အခန်းတစ်ခန်း သွားရှာစမ်းချေ။ မရရင်ပြန်လာခဲ့။ ဆဗ္ဗိဇ်းဟိုတယ်သွားမယ်” ဟု ပြောဆိုစေလွှတ်လိုက်သဖြင့် မောင်တင့်ဆွေ ဆင်းသွား၍ ကားပေါ်၌ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ကြရာတွင်-

ညွန့်။ ။(ကားပေါ်မှ နောက်ပြန်လှည့်လျက်) “မောင်တင့်ဆွေကဖြင့် ဖေဖေနှင့် ကျွန်မကို သူ့သူငယ်ချင်း ကိုဘမြိုင်အကြောင်း ပြောလွန်းလို့ နားငြီး မတတ်ပါပဲရှင်”

မြိုင်။ ။ “မောင်တင့်ဆွေက တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ညွန့်။ ။ “ကိုယ့်အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ကြားရတဲ့လူများ က ငြီးစေကာမူ ပြောရတဲ့လူက မငြီးနိုင်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါ လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

မြိုင်။ ။ “အရေးမကြီးလှပါဘူး၊ သူ့နေရာမှာ ကျွန်တော် ရောက်နေခဲ့လို့ ရှိရင် လည်း သူက ဒီလိုပဲ ကယ်ဆယ်မှာ မှချပါပဲ”

ထိုခဏ၌ မောင်ဘမြိုင်သည် နားထဲ၌ တဒီဒီမြည်သော အသံကို ရှေးက ထက် ကျယ်လောင်စွာ ကြားရပြန်၍ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်နှင့် ရှေ့တန်းမှ နောက် မိုက်ကို လက်ဖြင့် ဆွဲလိုက်မိ၏။ ။ ၎င်းနောက် ထိုအခြင်းအရာကို မစိန်ညွန့်မြိုင်လေ သလောဟု မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြင်တဲ့လက္ခဏာမရှိသည်နှင့် တော် သေးရဲ့ဟု မောင်ဘမြိုင် အောက်မေ့မိ၏။ အကယ်၍ မစိန်ညွန့်က နေထိုင်မကောင်း ပါသလောဟု မေးမြန်းပါမူ မောင်ဘမြိုင်မှာ ရှက်လွန်းလှသည်နှင့် ထိုင်ရာမှပင် ထပြေးကောင်း ထပြေးချေမည်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်တင့်ဆွေ ထွက်လာ၍-

ဆွေ။ ။ “ထောင့်ထဲက အခန်းကို ရပါတယ် မမ။ ကြွကြပါတော့ ဆာလှပါပြီ။ စားဖို့သောက်ဖို့ မှာခဲ့ပါပြီ”

ကားပေါ်မှဆင်းလာကြ၍ ထောင့်ခန်းတစ်ခန်း၌ ထိုင်မိကြသောအခါ-

ညွန့်။ ။ “စားစရာ ဘာများ မှာထားသလဲ မောင်တင့်ဆွေ”

ဆွေ။ ။ “ကက်တလိတ်သုံးပွဲနှင့် အိုက်စ်ကရင်သုံးပွဲ”

ညွန့်။ ။ “ငါ့ကို မမေးဘဲနှင့် ဘာပြုလို့ မှာရသလဲ။ ငါ အင်မတန်ဆာတယ်။ ဒီ လောက်နှင့် မဝဘူး။ ငါ့အတွက် ဒံပေါက်ထမင်းတစ်ပွဲနှင့် ကြက်ကလေး တစ်ကောင် ရှိစံမှာပေဦး။ မင်းတို့တော့ မင်းတို့သဘောနှင့် မင်းတို့ ဘာပဲမှာမှာ”

ဆွေ။ ။ “မမကလည်း လွန်လှချေကလား၊ နေ့လယ်စာ စားတဲ့ဥစ္စာပဲ၊ ဒံပေါက် နှင့် ကြက်ကလေးတစ်ကောင်တောင် ကုန်နိုင်ပါမလား”

ညွန့်။ ။ “စကားမရှည်နှင့်ကွယ်၊ မှာဆိုတာ မှာပေးပါ။ ကိုဘမြိုင်ကော ဒီဟိုတယ် က ဒံပေါက် ကောင်းတယ်ရှင်။ ကြက်ကလေးရှိစံနှင့် အင်မတန်လိုက် တယ်။ စားကြည့်စမ်း”

မြိုင်။ ။ “စားကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ”

ညွန့်။ “ကိုင်း ငါမပြောဘူးလား။ မြန်မြန်မှာကွယ် မောင်တင့်ဆွေ။ ဒံပေါက်နှစ်
 ပွဲ၊ ကြက်ကလေးရိစ်နှစ်ကောင်၊ ကက်တလိတ်သုံးပွဲ၊ အိုင်စံကရင်သုံးပွဲ”
 ထိုအခါ မောင်တင့်ဆွေသည် မည်သည့်အခါမှ အစားမကြီးသော မိမိ၏
 အစ်မမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ဘွိုင်ကုလားကိုခေါ်၍ အထက်ပါအတိုင်း
 စားစရာများကို မှာလေ၏။ ထို့နောက် မောင်တင့်ဆွေသည် မနေနိုင်သော ကိစ္စ
 ကလေးအတွက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေရာ မစိန်ညွန့်သည် လက်ဆွဲ
 သားရေအိတ်ငယ်ကို ဖွင့်ကြည့်လျက်-

ညွန့်။ “ဟော ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီ။ အကြွေတစ်ပြားမှ မပါခဲ့ဘူး။ ကိုဘမြိုင်မှာ
 ဆယ်တန်လဲစရာ အကြွေများ မပါဘူးလား”

မြိုင်။ “အကြွေတော့ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ”

ညွန့်။ “ဪ နေပေစေတော့။ ဒီမှာ လဲနိုင်သားပဲ”

မောင်ဘမြိုင်မှာမူ သက်ပြင်းချလျက်ရှိ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ဘမြိုင်သည်
 စကားရောဖောရောနှင့် အချို့သောသူတို့၏ သတိမေ့တတ်ခြင်းအကြောင်းများကို
 ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ပြောလေရာ များစွာအထမမြောက်ခဲ့ချေ။ ထိုခဏ၌ မောင်
 တင့်ဆွေဝင်လာသဖြင့်-

ညွန့်။ “ဘယ့်နှယ်လဲကွဲ့။ မရသေးဘူးလား။ ဆာလှပါပြီ ဆိုနေမှပဲ”

ဆွေ။ “ကြော်ရလှော်ရသေးတယ် ခင်ဗျားကြီးရဲ့။ အစိမ်းစားမလား မမ။ ခင်
 ဗျားတို့ မှာထားတာတွေ ခင်ဗျားတို့ ကုန်အောင်စားရင် စားပိုးနှင့်မသေ
 တော့ ကျုပ်ပြောချင်တိုင်းပြော”

မောင်တင့်ဆွေသည် မိမိ၏အစ်မအား ကြည့်လိုက်သောအခါ အခါတိုင်း
 ကဲ့သို့ နှုတ်သွက်အာသွက်မရှိတော့ဘဲ ခပ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
 အနည်းငယ်မကျေမနပ် ရှိနေ၏။ မောင်တင့်ဆွေ၏ စိတ်၌မူကား မိမိချစ်ခင်လှစွာ
 သော ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့ဆုံရသောအခါတွင် မိမိ၏အစ်မအား
 နှုတ်လျှာသွက်သွက်နှင့် ဧည့်ခံစကားပြောစေလို၏။ ယင်းသို့ရှိသည်အတွင်း မောင်
 တင့်ဆွေသည် ကုလားထိုင်၌ ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်၍ မိမိနောက်စေ့ကို မိမိပွတ်သပ်
 လျက်ရှိသော မောင်ဘမြိုင်၏ ရုပ်အင်္ကျီလက်တို့မှာ အစွန်းအဖျားတို့၌ ခပ်ဖွာဖွာ
 ရှိနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩမိ၏။ မောင်တင့်ဆွေသည် တစ်နေရာရာ၌
 တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းနေသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသည်နှင့် စကားစ မပြတ်စေဘဲ
 ထွေရာလေးပါးစကားမျိုးတို့ကို ကရားရေသွန်ပြောလေရာ စားသောက်ကြသော
 သူတို့မှာ ဒံပေါက်တစ်ပွဲစီနှင့် ကြက်ကလေးရိစ်တစ်ကောင်စီကို တစ်ဝက်နီးပါးမျှ
 ကုန်ခန်းနှင့်လေပြီ။ ထိုအခါ၌မူကား မောင်ဘမြိုင်မှာ မျက်နှာရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာ၍

ရှေးကမိမိသိကျွမ်းဖူးသောမောင်ဘမြိုင်အတိုင်း ဖြစ်လာပြီးလျှင် ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာပုံတို
ပတ်စများကို လက်ဟန်ခြေဟန်ကျနစွာနှင့် ပြောပြလျက်ရှိကြောင်း မောင်တင့်ဆွေ
တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါမှ မောင်တင့်ဆွေ၏ စိတ်ထဲ၌ မောင်ဘမြိုင်သည် နေ့
လယ်စာ မစားရမီအခါက ခပ်ကုပ်ကုပ်ခပ်နွမ်းနွမ်းရှိနေသည့်အပြစ်ကို စဉ်းစားမိ၏။
ဆွေ။ ။(မိမိ၏ ကက်တလိတ်ကို စားရာမှ လှမ်းကြည့်လျက်) “ဘယ့်နှယ်လဲမမ
လွန်လှချေကလား။ ဒံပေါက်တစ်ပွဲကြီး ကုန်သွားပြီ။ ကြက်တစ်ကောင်
လည်း ကျွတ်တော့မယ်။ စားနိုင်ပါပေဗျာ။ ဒါထက် ကိုဘမြိုင်ကော ဘယ်မှာ
လုပ်နေသလဲ။ မေးတောင် မမေးမိသေးပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပင်
ပန်းပန်းကြီး အလုပ်လုပ်ထားတယ်မှတ်တယ်။ သိပ်ပြီးတော့လည်း အပင်ပန်းမခံ
နှင့်လေဗျာ။ မှန်မှန်လုပ်မှပေါ့။ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို အလည်လိုက်ခဲ့ပါဦး
လား။ ဘတော်ကြီးက ခင်ဗျားကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်”

မောင်ဘမြိုင်သည် မိမိအား အလုပ်သိပ်မလုပ်ရန် သတိပေးသည်ကို ကြား
ရသောအခါတွင် ရယ်မောချင်လှသဖြင့် ပြုံးမိသေး၏။ မစိန်ညွန့်က ဒံပေါက်ထမင်း
နှင့် ကြက်သားရုံစံကို မှာထားရန် စိတ်ကူးရခြင်းအတွက်လည်း မောင်ဘမြိုင်သည်
ကျေးဇူးတင်မိ၏။ မောင်တင့်ဆွေ ဖိတ်ကြားသည့်အတိုင်း အလည်လိုက်၍ သွား
ခဲ့သော် သုံးလေးရက်တန်သည်ဖြင့် ထမင်းဝဝစားရဖို့ စိတ်ချရမည်ဖြစ်၍ လိုက်လို
သည်မှန်သော်လည်း ခါးကအဝတ်မှတစ်ပါး အားလုံးသော အဝတ်ကောင်းများမှာ
အပေါင်ဆိုင်သို့ ရောက်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် လိုက်ရန်မဖြစ်နိုင်ချေ။

မြိုင်။ ။ “အခုတော့ မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး မောင်တင့်ဆွေ။ နောက် ဖြည်းဖြည်း
တော့ လာလည်ရသေးတာပေါ့”

ညွန့်။ ။ “တစ်ညနေလောက်ကလေးပဲရှင်၊ ရှင့်အလုပ်တွေက ဒီလောက်မှ မဆိုင်း
နိုင်ဘူးလား၊ အပြန်တော့ ကားနှင့်မောင်တင့်ဆွေ လိုက်ပို့မှာပေါ့”

မောင်ဘမြိုင်သည် ဂျူဒါအိစကယ်လမ်း၌ အလုပ်ဝင်၍လျှောက်ခဲ့စဉ်က
တိုက်အုပ်ဘိုကြီးက “မရှိဘူး၊ လစ်လပ်တဲ့နေရာမှာ လူသစ်ခန့်လိုက်ပြီ သွား၊ သွား၊
မြန်မြန်ထွက်” ဟု ငေါက်ငမ်းထုတ်လိုက်ခြင်း ခံရသည့်အဖြစ်ကို စိတ်ထဲ၌ ပေါ်လာ
သဖြင့် ပြုံးမိသေး၏။ ၎င်းနောက် မောင်ဘမြိုင်သည် မစိန်ညွန့်အား တစ်ချက်မျှ
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကိုမြင်ရသဖြင့် ရင်ခုန်ခြင်းသည်
တစ်ချက်မျှ တန့်ရပ်ရာမှ နောက်ခဏ၌ ရှေးကထက် ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့်
တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ခုန်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘမြိုင်မှာ တစ်နေ့တစ်ရက်
ကလေးမျှဖြစ်စေ ထိုမိန်းကလေး၏ အနီးအပါးတွင် နေလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ
ခဲ့၏။

မြိုင်။ ။ “ဒီတစ်ရက်လောက်တော့ လိုက်နိုင်ကောင်းပါ ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ဆွေ။ ။ “နေရာကျလိုက်လေဗျာ၊ သိပ်ဟန်ကျတာပဲ။ စားကြဗျာ၊ သွားကြစို့။ ဘာတော်ကြီးက ကျွန်တော်ပြောထားတာနှင့် ခင်ဗျားကို သိပ်တွေ့ချင်နေ တယ်”

ညွန့်။ ။ (ငွေစက္ကူထုတ်ပေး၍) “ရှေ့ မောင်တင့်ဆွေ။ ဘိလ်အတွက် ရှင်းပေး လိုက်ကွယ်”

ဟိုတယ်မှ ထွက်လာကြ၍ ကားပေါ်သို့ တက်ကြသောအခါတွင် မောင် တင့်ဆွေသည် ရှေ့မှထိုင်၍ ကားမောင်းလျက် မောင်ဘမြိုင်နှင့် မစိန်ညွန့်တို့သည် နောက်မှထိုင်ကြ၏။

ညွန့်။ ။ “ကျွန်မတို့ဖေဖေက မောင်တင့်ဆွေကို အင်မတန် အလိုလိုက်၊ အင်မတန် ချစ်လေတော့ သူ့သားအသက်ကို ကယ်ဆယ်တဲ့လူဆိုပြီး ရှင့်ကိုလည်း” ဟူ၍သာပြောလိုက်ပြီးနောက် မစိန်ညွန့်သည် အပိုဒ်ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိနေရာ မောင်ဘမြိုင်မှာမူကား ကားပေါ်၌ လက်ပိုက်ကာထိုင် လျက် လှိုင်းတံပိုးပြင်းထန်စွာသော မြစ်ပြင်ကြီး၌ ရေကူးခဲ့ရသော ရေကူးသမား သည် လှိုင်းလေငြိမ်သက်သဖြင့် ရေစီးမှန်သောနေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ၌ သက်သာခွင့်ရသည့်နည်းတူ အသက်မှန်စွာရှုလျက် ကျေနပ်ချမ်းမြေ့သော အမူ အရာနှင့် လိုက်ပါလာလေ၏။ နက်ဖြန်တိုင်ရောက်သောအခါတွင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်၍ ကြေးငွေလက်ကိုင်မရှိသော သူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ရှေးနည်းအတူ ခံစားဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း ဤတစ်နေ့အဖို့၌ သက်သာရာ ရချေပြီတကားဟု စိတ်ချလက်ချ ရှိနေလေ၏။

မော်တော်ကားသည် ဓာတ်မီးလုံးကြီးဖြင့် သားနားလှပစွာတပ်ဆင်ထား သော ဝင်းတံခါးကြီးမှ ဝင်လာခဲ့၍ ကျယ်ဝန်းသာယာသော ဝင်းကြီးတစ်လျှောက် ဖြတ်မောင်းပြီးလျှင် ခုံညားကြီးကျယ်လှသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ ရှေ့၌ ဆိုက် ရပ်လေ၏။ မောင်ဘမြိုင်သည် သပ်ရပ်စွာ ပြင်ထားသော တင်းနစ်(စ)ကုတ်နှင့် စိမ်းစိုလှပသော သစ်ပင်ပန်းမန်များကို မြင်ရသောအခါတွင် သက်ပြင်းချမိ၏။

ဖခင်ဖြစ်သည့် မြေပိုင်ရှင်နှင့် လွှစက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဟိုးသည် မိမိ၏ တစ် ယောက်တည်းသော သားမောင်တင့်ဆွေ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖူးသော မောင် ဘမြိုင်အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုပြုပြီးနောက် လေးယောက်သားတို့ သည် အိမ်နံ့ဆားရှိ တင်းနစ်(စ)ကုတ်အနီးတွင် ကြိမ်ကုလားထိုင်များနှင့်ထိုင်လျက် လေညင်းခံရင်း ဦးကျော်ဟိုး၏ တောင်းပန်တိုက်တွန်းချက်အရ ယူနီဗာစီတီလှေ အသင်း၌ မောင်ဘမြိုင်နှင့် မောင်တင့်ဆွေတို့ ပါဝင်ကြစဉ်က လှေမှောက်ရာတွင်

မောင်ဘမြိုင်က မောင်တင့်ဆွေ၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ရပုံများကို မောင်ဘမြိုင်က ပြောပြရလေ၏။

ညအခါ ထမင်းစားချိန်နီးသောအခါ မောင်တင့်ဆွေသည် မောင်ဘမြိုင်အား ရေချိုးရန်အတွက် ရေချိုးခန်းသို့ လိုက်ပို့၍ ပြန်ထွက်လာရာတွင် မစိန်ညွန့်သည် မောင်တင့်ဆွေအား လက်ယပ်ခေါ်လျက် “လာစမ်း မောင်တင့်ဆွေ၊ မင်းနှင့် ဖေဖေကို ငါပြောချင်တဲ့စကားတစ်ခုရှိတယ်” ဟု ပြောသဖြင့် မောင်တင့်ဆွေလည်း အံ့ဩစွာနှင့် လိုက်သွားလေ၏။ ဖခင်ဦးကျော်ဟိုးမှာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှ စောင့်ဆိုင်လျက်ရှိရာ သားအဖသုံးယောက် ဆုံမိကြသောအခါတွင် ကုလားထိုင်၌ အသီးအသီး ထိုင်ကြလေ၏။

ဆွေ။ ။ “ဘာများလဲ မမရဲ့၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

ညွန့်။ ။ “ရွှေလီချောင်းမှာ ဖေဖေ သစ်အလုပ်လုပ်တုန်းက ကျွဲသမားတစ်စုဟာ ရိက္ခာမရောက်လေတော့ ထမင်းသုံးလေးနပ် ငတ်တာကို ကျွန်မမြင်ရဖူးတယ်”

ထိုအခါ မောင်တင့်ဆွေနှင့် ဦးကျော်ဟိုးတို့သည် ကျွဲသမားတစ်စု ရှေးအခါက ထမင်းငတ်ဖူးခြင်းနှင့် မိမိတို့ ဘယ်ကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ခြင်းရှိသည်ကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ရှိကြ၏။

ညွန့်။ ။ “ဒီကနေ့လည်း ကျွန်မ မြင်ရပြန်ပြီ။ ဒီဟာမျိုးကို မမြင်ဖူးတဲ့လူကတော့ မသိပေဘူး။ ကျွန်မတော့ မြင်ဖူးလို့ သိတယ်ဖေဖေ။ ဟေ့ မောင်တင့်ဆွေ၊ ဒံပေါက်ထမင်းနှင့် ကြက်သားရုံစံကို ဘာပြုလို့ ငါမှာတယ်ထင်သလဲ။ ငါစားချင်လှလို့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဟိုခမျာအတွက် ငါမှာတာ။ မင့်လူ ထမင်းမစားရတာ နှစ်ရက်ထက် မနည်းဘူး။ ငါထင်တယ် မင်းရိပ်မိရဲ့လား”

ဆွေ။ ။ “(ပါးစပ်ကိုဟ၍ မျက်လုံးများပြူးလျက်)” မဟုတ်နိုင်တာ မမရယ်”

ဟိုး။ ။ “ငါ့သမီး အထင်လွဲပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့သမီးရယ်”

ညွန့်။ ။ “ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ လူကဲခတ် လွဲတဲ့ကောင်မ မဟုတ်ဘူး။ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်မှာ သူနှင့်တွေ့တွေ့ချင်း တစ်ကြိမ် ကျွန်မသိရတယ်။ ဂျူဒါအီကယ်လမ်းမှာ ကားပေါ်က သူဆင်းသွားပုံ မြင်လိုက်ရတော့ တစ်ကြိမ် သတိရတယ်။ ဘုံဘေရဲ့စံတော့ရင့်တိုက်ဘေးမှာ စောင့်နေကြတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ ကျွန်မ သေသေချာချာ သိရတယ်။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ ကျွန်မ သိတယ်။ ဘယ်နည်းနှင့် သိသလဲတော့ မမေးကြနှင့်တော့။ မရှိတာတော့ ဧကန်ပဲ။ ဒီလူဟာ မောင်တင့်ဆွေအသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖူးတဲ့လူဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လုပ်ပေးကြမယ်ဆိုတာ စီမံကြစို့”

ဟိုး။ ။ “ဖြစ်ရလေကွယ်။ ဒီလိုမှန်းမှ မသိရဘဲဟာကိုးကွဲ။ သမီးပြောတာ မှန်တယ်။ သူ့အတွက် ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီရမလဲ စဉ်းစားကြစမ်းကွယ်တို့”

ဆွေ။ ။ “နေပါဦး မမရဲ့၊ မမ ထင်တာက သေချာရဲ့လား”

ညွန့်။ ။ “အို သေချာပါတယ်ကွယ်။ ငါမလွဲပါဘူး မောင်တင့်ဆွေ”

ဆွေ။ ။ “နို့ မမက အလုပ်အကြောင်းတွေ ဘာတွေ ဘာကြောင့် ပြောတာလဲ”

ညွန့်။ ။ “မင့်လူက မာနတော်တော်ကြီးတဲ့လူကွဲ။ သူ့အဖြစ်ကို ငါတို့က ရိပ်မိလို့ ကျွေးချင်မွေးချင်လို့ခေါ်မှန်း သူသိရင် လုံးလုံးလိုက်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူးကွဲ။ ဒါကြောင့် ငါက သူ့အလုပ်တွေ ဘာတွေထည့်ပြီး ပြောရတာပါ”

ဆွေ။ ။ “ဒါဖြင့် မဖြစ်ဘူး။ သူ့အတွက် အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုတော့ ရှာပေးမှ၊ တော်တော်နဲ့ အလုပ်မရသေးခင်လည်း ဒီအိမ်မှာ နေစေရမယ်။ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ အံ့ဩပါရဲ့။ ကိုယ့်လူနယ် ဒီအခြေရောက်နေတာတောင်မှ ဒီအကောင်ကို မပြောဘူးဗျာ”

ညွန့်။ ။ “ငါခုနင်က ပြောတဲ့အတိုင်း မာနကြောင့်ပေါ့ကွဲ။ သူမလိုက်ချင်တာက အလုပ်အတွက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဒီပြင် အဝတ်လဲစရာ သူ့မှာမရှိလို့နဲ့ တူတယ်။ တစ်ခုတော့ သတိထားကြနော်။ သူ့ကို သနားသဖြင့် အလုပ်တစ်ခုခု ရှာပေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူရိပ်မိလို့ရှိရင် အလုပ်ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးစိတ်ချတော့”

ဟိုး။ ။ “မောင်ဘသန်းကတော့ သူ့နေရာမှာ လူစားရှာထားဖို့ ငါ့ကို တစ်နေ့က ပြောတော့ ပြောဖူးတာပဲ”

ဆွေ။ ။ “ဟာ ဒါဖြင့် နေရာကျပြီဖေဖေ။ ဘယ်နှယ်လဲ မမ၊ ကိုဘမြိုင်နှင့် ကိုဘသန်းအလုပ်နှင့် မတော်ပေဘူးလား”

ဟိုး။ ။ “နေပါဦးကွယ်။ မင်းတို့လူက တန်တွက်နည်းတွေဘာတွေ နားလည်ပါ့မလား”

ညွန့်။ ။ “ဒီဟာက ဘာအရေးကြီးလို့လဲဖေဖေ၊ မောင်တင့်ဆွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်အကိုင်မရှိလို့ ရင်းနှီးစရာ ငွေကြေး မရှိဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းသိရရင် တော်ပြီမဟုတ်လား။ မောင်တင့်ဆွေ ဟိုတုန်းက တိမ်းပါးယိမ်းပါးဖြစ်သွားရင် ဖေဖေရော ကျွန်မရော ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ကြမလဲဖေဖေ။ ဒီပြင်ဟာတွေ မစဉ်းစားပါနှင့်။ ဒီဟာကိုသာ စဉ်းစားကြည့်ပါဖေဖေရဲ့”

ဟိုး။ ။ “(ပြုံးရယ်လျက်) “ဟုတ်ပါရဲ့လေ။ ကိုင်း ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ ငါ့လွှစက်မှာ မန်နေဂျာအလုပ်ကို လက်ခံမလားလို့ သူ့ကို ငါမေးကြည့်မယ်။ တန်တွက်”

တို့ ဘာတို့တော့ ယခုမတတ်သေးချင်နေ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း သင်ယူ တာပေါ့။ ငါ့သဘောအရတော့ ဒီသူငယ်ဟာ လူတွေဘာတွေ စိမ့်အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာ မှာ တော်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဆွေ။ ။ “အတော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပါဖေဖေ၊ စိတ်ချပါ”

ညွန့်။ ။ “သို့သော် နေဦး ဖေဖေ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မအရင်ဆုံး စကားဝယ်ပြီး ပြောနှင့်မယ်၊ နောက်တော့မှ ဖေဖေနှင့်မောင်တင့်ဆွေက ဝင်ပြောကြ။ ဒီလူ သဘောကို ကျွန်မသိတယ်။ ဖေဖေတို့ပြောပုံမျိုးနှင့် မရဘူး။ ကျွန်မ လက်ဦးပြော မယ်”

ဟိုး။ ။ “ကောင်းပြီ သမီးကြီးရယ်”

ညွန့်။ ။ “ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဒီကနေ့ညတော့ သူ့ကို ဒီမှာ အိပ်စေရမယ်။ သူလို တာရှိရင် မောင်တင့်ဆွေက ကြည့်ပေးနိုင်တာပေါ့။ ဟော ကိုဘမြိုင်လာပြီ။ တန်ကြ၊ တန်ကြ။ ကျွန်မတို့တိုင်ပင်တဲ့အကြောင်းကို လေသံမှမယပ်စေနှင့်”
ယင်းကဲ့သို့သတိပေးခဲ့ပြီးနောက် မစိန်ညွန့်သည် မောင်ဘမြိုင်အား လှေ ကားရင်းမှ ဆီးကြို၍-

ညွန့်။ ။ “ကိုဘမြိုင်၊ ဒီကနေ့ည ဒီမှာပဲ အိပ်သွားပါတော့ရှင်၊ မောင်တင့်ဆွေမှာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ လိုက်မပို့အားလို့ပါ။ လိုချင်တာရှိရင် မောင်တင့်ဆွေ ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဆွေ။ ။ “လိုတာရှိရင်ပြောနော် ကိုဘမြိုင်၊ ကျွန်တော် ပေးနိုင်ပါတယ်”
ကိုဘမြိုင်သည် စောင်ကိုအပေါင်ဆိုင်သို့ ထားပြီးသဖြင့် စောင်မရှိ၊ အိပ်ရာ ခင်းစုတ်နှင့် လွမ်းထားသော မိမိ၏အိပ်ရာကို သတိရသည်နှင့် ယနေ့အဖို့၌ ထိ ပေါက်လေခြင်းဟူ၍ အောက်မေ့မိ၏။

မြိုင်။ ။ “ဒီကနေ့အဖို့တော့ ခင်ဗျားတို့ စိမ့်ချင်သလို ခံပါတော့မယ်ဗျာ။ ကျွန် တော့်အလုပ်ကတော့ တစ်ရက်တလေ ကျွန်တော်မရှိပေမဲ့ ကိစ္စမရှိတန် ကောင်းပါဘူးထင်ပါရဲ့။”

မောင်ဘမြိုင်သည် ထမင်းပွဲ၌ ထမင်းစားကြစဉ် မစိန်ညွန့်ကို ကြည့်မိတိုင်း ယောက်ျားတို့၌ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော ထုံးစံအတိုင်း ငါသည် ငါ၏တစ်သက်တာ တွင် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် မိန်းမကို တွေ့ချေပြီတကားဟူသော စိတ်ကူး ဖြစ်ပေါ်မိ၏။ မိန်းကလေး၏ အခြေအနေနှင့် မိမိ၏အခြေအနေမှာ မနှိုင်းယှဉ်နိုင် အောင် ကွာခြားသည်ဖြစ်၍ ၎င်းစိတ်ကူးကို ချိုးနှိမ်ဖျောက်ဖျက်ပါသော်လည်း တိုး၍တိုး၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာချေတော့၏။ မောင်ဘမြိုင်သည် မစိန်ညွန့်၏ ဆံထုံးနံ့ဘေးမှ ထွက်ပြုလျက်ရှိသော ဆံပင်ကောက်ကောက်ကလေးကို စိုက်ငေး

၍ ကြည့်နေမိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မစိန်ညွန့်က လှမ်း၍ပြောလိုက်သောစကားကို မကြားမိဘဲ ရှိနေလေ၏။

မြိုင်။ ။(ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်)“ဘာတဲ့ဗျာ။ စိတ်က တဖြားပျောက်သွားလို့ မကြားမိလို့ပါ မစိန်ညွန့်”

ညွန့်။ ။“ကျွန်မတို့ဖေဖေ လွှစက်မှာ မန်နေဂျာလုပ်တဲ့ ကိုဘသန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က အလုပ်ထွက်ချင်လို့တဲ့။ သူ့နေရာလုပ်နိုင်တဲ့လူများကို ကိုဘမြိုင်မိတ်ဆွေထဲက မရှိဘူးလားလို့ ကျွန်မ မေးပါတယ်”

ဟိုး။ ။“မောင်ဘသန်းက အလုပ်ထွက်ဖို့ နို့တစ်ပေးထားတယ် မောင်ဘမြိုင်။ သူ့နေရာက လခ တစ်လ ၁၅၀။ အိမ်လည်း နေဖို့ရတယ်”

မောင်ဘမြိုင်၏ နားထဲ၌ “တစ်လ ၁၅၀ အိမ်လည်းရတယ်။ တစ်လ ၁၅၀ အိမ်လည်းရတယ်” ဟု တစ်စိတ်မြည်သကဲ့သို့ ကြားလျက်ရှိ၏။ ထိုနံနက်၌ မောင်ဘမြိုင်သည် တစ်လလျှင် လခ ၈၀ မျှသောအလုပ်ကို လျှောက်ထားရာ၌ ငေါက်ထုတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသေး၏။

ဟိုး။ ။“အလုပ်က တယ်ပြီးခက်ခက်ခဲခဲ မဟုတ်လှပါဘူး။ ပညာခံ အသင့်အတင့်နှင့် စိတ်သဘောကြီးကြီးထားပြီး ရိုးရိုးမတ်မတ် လုပ်သွားမယ့် လူမျိုးဆိုရင် လုပ်နိုင်တာပါပဲ”

ဆွေ။ ။“ကိုဘမြိုင် လက်ခံနိုင်ရင်လည်း နေသားကျသားနော်။ ခင်ဗျားတို့ မြို့ထဲမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နှင့်ဗျာ။ ကျွန်တော့်လိုသာများဖြင့် ချောင်ချောင်ချိချိနှင့်နေရာ နေမှာပေါ့ဗျာ”

ဟိုး။ ။(မောင်ဘမြိုင်အား အကဲခတ်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့်ကြည့်လျက်) “မောင်ဘမြိုင်ကိုယ်တိုင်တော့ လက်ခံပါ့မလား မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ သို့သော် သူကများ လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်သားအသက်ကို ကယ်ဖူးတဲ့ လူကပဲ။ ဘာပြောစရာရှိလိမ့်မလဲ။ သဘောကျပြီးပေါ့”

မောင်ဘမြိုင်မှာမူ မည်သို့မျှ ပြန်၍မပြောဘဲ ရှေ့တည့်တည့်သို့ စိုက်ငေးလျက် စဉ်းစားစိတ်ကူးဟန်နှင့် ရှိနေ၏။ ။ ၎င်းနောက် မောင်ဘမြိုင်သည် မစိန်ညွန့်အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ မစိန်ညွန့်သည် မိမိအား စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာနှင့် စိုက်၍ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ မောင်တင့်ဆွေအား ကြည့်လိုက်ပြန်သော် ထိုသူငယ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လျက်ရှိ၏။ မောင်ဘမြိုင်မှာ ထိုအလုပ်ကို မိမိလုပ်လိုက ချက်ချင်းထားမည်အကြောင်းကို သိရှိသော်လည်း ဆိုင်းလင့်နှောင့်နှေးခြင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မောင်ဘမြိုင်နားထဲ၌ တစ်ခုသော အသံက “လက်ခံလေ၊ ဘာနှောင့်နှေးစရာရှိသလဲ။ လက်ခံလိုက်ပါတော့လား။”

နောင်ခါကျတော့ ရယ်သလိုမောသလို ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖွင့်ပြောချင်ပြောသေးတာပေါ့။ လက်ခံလိုက်ပါ။ စဉ်းစားမနေပါနှင့်” ဟု ပြောသံကို ကြားရလေရာ အခြားသောအသံတစ်သံကမူ “မင့်ကိုယ်ကို သူတစ်ပါးအထင်မှား လေအောင် ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးနဲ့နေတဲ့အတွက် ဒီအလုပ်ကို ပေးခြင်းဖြစ် တယ်။ သူတို့လည်း မင်းကို ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်ကြီးနှင့် နေနိုင်တယ်ထင်လို့ ဒီ အလုပ်ကိုပေးခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီအလုပ်ကို မင်းက ဒီအတိုင်း လက်ခံလို့ရှိရင် မင်း ဟာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားရာ ရောက်တာပေါ့” စသည်ဖြင့် မနေမနားပြောလျက် မောင်ဘမြိုင်သည် အတန်ကြာအောင် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောဘဲ စဉ်းစားစိတ်ကူး နေပြီးနောက် ဦးကျော်ဟိုး၏ ဘက်သို့ လှည့်လျက် တည်ကြည်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။

မြိုင်။ ။ “ဦးက ကျွန်တော့်ကို အလွန်သင့်လျော်ကောင်းမွန်လှတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ကို ချီးမြှင့်ပေးကမ်းခြင်း မှန်ပါတယ်။ သို့သော် ဦးသည် ကျွန်တော့်အခြေ အနေ အဖြစ်အပျက်ကို လုံးလုံးကြီး မသိရဘဲနှင့် ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့ မနက် မောင်တင့်ဆွေ၊ မစိန်ညွန့်တို့နဲ့ တွေ့ရစဉ်က ကျွန်တော်ဟာ တစ်လ ၈ဝိစား အလုပ်ကို လျှောက်ထားမယ်လို့ သွားဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဒီနေရာကို လျှောက်တဲ့လူပေါင်း ၁၂၀ ယောက်အနက် တစ်ယောက်သောလူကို ရွေးချယ်ခန့် ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့ရောက် တာ ငါးလရှိပါပြီ။ ဒီအတောအတွင်း ဟိုတိုက်မှာလျှောက်၊ ဒီရုံးမှာလျှောက်၊ ဘယ်တိုက် ဘယ်ရုံးမှာမှ အလုပ်မရခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီငါးလ အတွင်း ဝါလာသမျှ ငွေကလေးရော၊ အဝတ်အစားရော နောက်ဆုံးမှာ စောင်က လေး တစ်တည်တောင် ချန်မထားနိုင်ဘဲ အားလုံးကုန်ရောင်းလိုရောင်း၊ ပေါင်လို ပေါင် ပြုလုပ်စားသောက်ခဲ့ရပါတယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပြရင် ထမင်းနဲ့ဟင်းနဲ့ ရယ်လို့ မစားရတာဟာ ငါးရက်ထက်နည်းမည် မထင်ပါ။ နောက်ဆုံး စားသောက် ရတဲ့ အာဟာရမှာ မနေ့နံနက် ဟိန္ဒူဆိုင်မှ ဝယ်ရတဲ့ ပူတီနှစ်ပြားဖိုးဟာ နောက်ဆုံး စားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့နံနက် ဝမ်းထဲကဆာဆာနဲ့ အလုပ်လျှောက်ဖို့ အသွားမှာ မောင်တင့်ဆွေတို့နဲ့ တွေ့လေတော့ သူတို့ကျွေးမွေးတဲ့ အစားအစာကို နွားငတ်ရေကျဆိုသလို မဟားတရားကြီး မရှိလွန်းအောင် ဟန်ဆောင်ပြီး စားခဲ့ရ ပါတယ်။ မောင်တင့်ဆွေကခေါ်တော့ အလုပ်အကိုင်ပဲ ရှိနေသလိုလို ဟန်လုပ်ပြီး ငြင်းမိပါတယ်။ စင်စစ်မှာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအလုပ်မှ မရသေးတဲ့လူတစ် ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုဟန်လုပ်ပြီးပြောစဉ်ကတော့ ခုလိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ လိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ယခုမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ဦးက

တကယ့်တကယ် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးမှတ်ပြီး မန်နေဂျာအလုပ်ကို ပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့လို့ရှိရင် လိမ်ညာလှည့်ဖြားရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ မူလကတည်းက မှန်တဲ့အတိုင်း မပြောမိတဲ့အတွက် လိမ်လည်လှည့်ဖြားမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ သို့သော် နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ပြောလိုတာကတော့ ယခုလို ကျွန်တော် ဒုက္ခတွေ့ရခြင်းဟာ မရိုးသား မဖြောင့်မတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဦးခင်ဗျာ။ ထူတဲ့အတွက် အိမ်ကပါလာခဲ့တဲ့ ငွေကလေးကို လူလိမ်ခံရတဲ့အတွက် ဒီလိုဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဦးခင်ဗျာ။

ဆွေ။ ။(စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထုလျက်) “ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့မသိဘဲ နေပါ့မလားဗျ။ ဒီဟာတွေအားလုံး လျှောက်ပြီးပြောနေဖို့ ဘာလိုသလဲဗျ။ အံ့ဩပါရဲ့ ကိုဘမြိုင်ရယ်။ ဒါနဲ့များတောင် ကျုပ်တစ်ယောက်လုံးကို ခင်ဗျားသတိမရတာ အံ့ဩပါရဲ့ဗျာ”

မြိုင်။ ။(ပြုံးလျက်) “ကျုပ်ဝါသနာက သူတစ်ပါးဆီမှာ အသနားမခံတတ်ဘူး မောင်တင့်ဆွေရဲ့။ ကရုဏာနဲ့ကျွေးတဲ့ထမင်းကို မျိုလို့မကျဘူး မောင်တင့်ဆွေ” ဟု ပြော၍ မောင်ဘမြိုင်သည် မစိန်ညွန့်အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ မစိန်ညွန့်မှာမူ ပြတင်းပေါက်သို့သွား၍ အပြင်သို့ ငေးမျှော်လျက်ရှိနှင့်လေပြီ။ ထိုအခါ ဦးကျော်ဟိုးက-

ဟိုး။ ။ “ဦးလည်း မောင်တင့်ဆွေရဲ့ ဖခင်ပါမောင်ရယ်။ ဦးစကားကိုလည်း လက်ခံပါဦး။ မောင်မှာ လူလိမ်ခံရတာနဲ့ ဦးပေးတဲ့အလုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်ပါသလဲ မောင်ရယ်”

မြိုင်။ ။ “ဦးက ကျွန်တော့်ကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးထင်ပြီး ဒီအလုပ်ကို ပေးတာကိုး ဦးရဲ့”

ဆွေ။ ။ “မထင်ပါဘူးဗျာ၊ မထင်ပါဘူး” ဟု ပြောပြီးမှ မောင်တင့်ဆွေသည် မိမိ၏ အမှားကို မိမိမြင်သဖြင့် ပြောမိသောစကားအတွက် လျှောက်ဖြတ်လှီး၍ ပစ်လို၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဘမြိုင်သည် ရိပ်မိခဲ့လေပြီ။

မြိုင်။ ။ “ဪ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က အစကတည်းက ရိပ်မိပြီးသားလား။ လက်စသတ်တော့ ကရုဏာသဘောကိုးဗျ။ ကျွန်တော့်ကို သနားကြလို့ ချီးမြှင့်မယ်လို့ စိမ့်ကြတာကိုး” ဟု ပြော၍ ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။ ထိုအခါ မစိန်ညွန့်သည် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ပြန်လာ၍ တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်-

ညွန့်။ ။ “ကိုဘမြိုင် စွပ်စွဲခြင်းဟာ နည်းလမ်းမကျဘူးလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဖေဖေ သိပြီးတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မကပဲ အားလုံးပြောပြ

လိုက်ပါတယ်။ ရှင့်မျက်နှာနဲ့ ရှင်လမ်းလျှောက်ပုံကို ကျွန်မမြင်လိုက်ရကတည်းက ရှင့်အခြေအနေကို ကျွန်မ ရိပ်မိပါတယ်။ ထမင်းမစားရဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာနေရတဲ့လူမျိုးကို လူတိုင်း မမြင်ဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဖေဖေဟာ ကရုဏာသဘောသက်သက်နဲ့ ရှင့်ကို ဒီအလုပ်မှာ ခန့်ထားလိုခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ စွပ်စွဲခြင်းဟာကတော့ ရှင့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ရှင်နပ်ဖွဲ့အောင် ပြုလုပ်ရာရောက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း နပ်ဖွဲ့အောင် ပြုလုပ်ရာ ရောက်ပါတယ်။ ရှင်က ဟိုလူဒီလူတွေဆီမှာ အလုပ်လျှောက်ခဲ့တယ် ဟုတ်စ။ အကယ်၍ ဟိုလူများက ရှင့်ကို ရွေးချယ်ခန့်ထားခဲ့လို့ရှိရင် ကရုဏာသဘောအလျောက် ခန့်ထားခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ရှင်စွပ်စွဲနိုင်မလား။ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်မတို့ ဖေဖေက ထိုက်တန်တယ်ထင်လို့၊ သင့်တော်တယ်ထင်လို့၊ လုပ်နိုင်မယ်ထင်လို့၊ ရှင့်ကို ဒီအလုပ်ပေးတော့ ရှင်က ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်ပြီး လက်မခံဘူး လုပ်နေတယ်။ ဒီအလုပ်ကို ရှင်က သေးနပ်တယ်ထင်လို့ လက်မခံရင်တော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ပေဘူးပေါ့ရှင်”

ထိုခဏ၌ မောင်ဘမြိုင်၏ နောက်မှ တံခါးပိတ်သံလိုလို ကြားရသော်လည်း မောင်ဘမြိုင်သည် လှည့်၍မကြည့်ချေ။

မြိုင်။ “မဟုတ်ရပါဘူး မစိန်ညွန့်ရာ။ ဒီလိုတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ သည်းခံပါ။ မစိန်ညွန့်တို့ဖေဖေ ပေးတဲ့အလုပ်ကို ကျုပ် ဒီလို ထင်ဝံ့ပါ့မလားဗျာ။ တော်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

ညွန့်။ “ရှင်က ဘယ်လိုထင်တာမထင်တာ ကျွန်မ အရေးမကြီးပါဘူး။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ သိရသလောက်မှာတော့ ဖေဖေက ရှင့်ကို အကြံတစ်ခုပေးတယ်။ ရှင်က ဒီအကြံကို ကရုဏာသဘောလေး၊ ဘာလေးနဲ့ပြောတယ်။ ဒါပဲ ကျွန်မသိတယ်။ ရှင်ထင်တာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ရှင့်ဟာရှင် ရှင်းလင်းအောင် တစ်ခါပြန်ပြီး ပြောဦး”

ထိုအခါ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာကာ အာဟာရမမှီဝဲခဲ့ရသော မောင်ဘမြိုင်မှာ ဦးခေါင်းထဲ၌ ရှုပ်ထွေးမှုနောက်ခြင်း ဖြစ်သည်နှင့် မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ချေဆိုခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ပြီးလျှင် ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးလေ၏။ မစိန်ညွန့်မှာမူ ကြင်နာသနားခြင်းကြီးလှသော မျက်နှာထားနှင့် မောင်ဘမြိုင်အား ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ မောင်တင့်ဆွေ၏ မျက်နှာသည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြုကြည့်လိုက်ရာ မစိန်ညွန့်က လက်ပြ၍ နှင်လိုက်၏။ မစိန်ညွန့်သည် လူမှုလူရေးကို နားလည်

ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ လျှင် ကြည့်နေရာ မောင်ဘမြိုင်သည် ငိုယို၍ အားရသောအခါတွင် လက်ဝါးများကို ဖယ်ရှားမော့ကြည့်လိုက်၏။

မြိုင်။ ။ “မစိန်ညွန့်က ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒံပေါက်တွေ၊ ကြက်သားရို့စ်တွေ မှာခိုင်းတယ်လား”

ညွန့်။ ။ “ဒါကြောင့်ပေါ့ရှင်၊ ကောင်းလည်း ကောင်းတဲ့ဒံပေါက်ပါပေရှင်၊ မကောင်းဘူးလား”

မောင်ဘမြိုင်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ မစိန်ညွန့်ဘက်သို့လှည့်လျက် တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်-

မြိုင်။ ။ “ကိုယ်မိုက်တဲ့အတွက်ကိုတော့ ဆင်ခြေမပေးလိုတော့ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒီပြင်လူလိုဆိုရင် ဆင်ခြေပေးမိပါသေးရဲ့။ မစိန်ညွန့်ကိုတော့ ဆင်ခြေမပေးတော့ပါဘူး။ မစိန်ညွန့်လို မိန်းမကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ မှန်ပါတယ်။ တကယ့်ကိုတော်ပါပေတယ်။ ချီးမွမ်းပါရဲ့။ တကယ်တော်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်ပြောပြမယ့် စကားများကိုလည်း နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ မစိန်ညွန့်တို့ဖေဖေက ပေးတဲ့အဟုပံကို ဒီက လက်မခံခြင်းဟာ တခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး မစိန်ညွန့်။ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် မစိန်ညွန့်ကို မြင်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး အခြားဘယ်မိန်းမအပေါ်၌မှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စိတ်ထားမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်အတွက် ဦးပေးတဲ့အလုပ်ကို ငြင်းပယ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးကိုတော့ ဒီအကြောင်းကို မပြောဘူးပလေ။ သို့သော် မစိန်ညွန့်ကိုတော့ ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း သိပါစေလို့ သဘောထားပြီး ပြောရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကအတွက် ဒီကနေ့ မစိန်ညွန့် ဆောင်ရွက်ပုံတွေဟာ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။ မေ့လည်း မမေ့နိုင်ပါဘူး မစိန်ညွန့်”

ထိုစကားကို နားထောင်လျက်ရှိသည့် မစိန်ညွန့်သည် အချို့သော မိန်းကလေးများကဲ့သို့ မျက်နှာကို အောက်သို့ချခြင်းမရှိဘဲ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ပင် နားထောင်လျက်ရှိ၏။

ညွန့်။ ။ “ဒါဖြင့် ကိုဘမြိုင် နက်ဖြန် ပြန်မယ်ပလေ”

မြိုင်။ ။ “မီးရထားခ မပါခဲ့လေတော့ မစိန်ညွန့်တို့ မောင်နှမ ကားနဲ့လိုက်ပို့ရင်ဖြင့် ပြန်နိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်”

ညွန့်။ ။ “မီးရထားခလည်းမရှိဘူး၊ ကျွန်မအတွက် ဆရာဝန်ခပေးဖို့လည်း မရှိဘူးဆိုပါတော့”

မောင်ဘမြိုင်သည် နားမလည်သော မျက်နှာထားနှင့် ငေး၍ကြည့်နေ၏။

ညွန့်။ ။ “တယ်ထူတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ရှင်နဲ့ရန်ကုန်လိုက်ပြီး နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း
 ဒံပေါက်တစ်ပွဲနဲ့ ကြက်တစ်ကောင်စားနေရလို့ရှိရင် အစာမကြေတာနဲ့
 ဆရာဝန်ခေါ်လို့ လောက်နိုင်ပါတော့မလားရှင်။ လိုက်လည်း မလိုက်ချင်ပါဘူး။
 ဒီတော့ ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ရှင်သိလား။ ဖေဖေကိုခေါ်ပြီး မန်နေဂျာအလုပ်
 ရှင်လက်ခံပါပြီလို့ ပြောလိုက်မယ်။ တယ်ထူတဲ့ အတဲ့လူပဲ။ ဟိုတယ်မှာတုန်းက
 ရှင်ဆီမှာ အကြွေမရှိဘူးလားလို့မေးတော့ ရှင်မျက်နှာထားဖြစ်သွားပုံကို ကျွန်မ
 မြင်ရကတည်းက ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိတာ၊
 မမြင်တာများ အံ့ဩပါရဲ့ရှင်” ဟု ပြော၍ မစိန်ညွန့်သည် ကြောင်တောင်ကြီး
 ငေးကြည့်နေသော မောင်ဘမြိုင်ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးရှိရာသို့သွား၍-

“ဖေဖေ ကိုဘမြိုင်က ဟိုအလုပ်ကို လက်ခံပါ့မယ်တဲ့”

ဟိုး။ ။ “ကောင်းပါလေ သမီးရယ် ကောင်းပါလေ။ ဒီထက်ကောင်းတာ မရသေး
 ခင် လက်ခံမယ်ဆိုပါတော့”

ညွန့်။ ။(ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် မောင်ဘမြိုင်အားကြည့်လျက်)“ဒီထက်ကောင်းတာ မရ
 သေးခင် လက်ခံမယ်တဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား ကိုဘမြိုင်”

ဇာတ်လိုက်

ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားကို ဘုရင့်ရံ၌ ဆင်ဆာလူကြီးများအား ပြသသော အခါတွင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ဝတ်လုံတော်ရကြီးများ၊ သတင်းစာအယ်ဒီတာများ၊ စာရေးဆရာများ၊ ဘိုင်စကုပ်ဇာတ်လိုက်များမှစ၍ မြို့ပေါ်ရှိ လူကြီးလူကောင်းများနှင့် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ပညာသည်များ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်ဖြစ်ရာ အဆိုပါပရိသတ်များသာလျှင်မက အခြားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးများကပင်လျှင် ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားမှာ ထိုအချိန်အခါထိ မြန်မာဇာတ်ကားများအနက်တွင် ခေတ်အဆန်ဆုံး၊ အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံး အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်ပေကြောင်းနှင့် ဝန်ခံခဲ့ကြဖူးလေသည်။

၎င်းဇာတ်လမ်း၌ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသား မောင်စိုးတင့်၊ မင်းသမီး ခင်မြတင်နှင့် လူကြမ်းမောင်တင်ဖေတို့ ဖြစ်လေရာ ၎င်းတို့အသီးသီးမှာလည်း 'အက်တင်' ၌လည်းကောင်း၊ အလွမ်းအသော၌လည်းကောင်း ပရိသတ်တို့၏စိတ်ကို ဆွဲငင်စွဲငြိစေလောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်မှာလည်း အလွန်တရာ စေ့လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ပရိသတ်တို့၏ စိတ်ထဲ၌ အကျယ်ချဲ့လွန်းလှသည် ညည်းညူပြစ်တင်ဖွယ်ရာ အခန်းမျိုးလည်း မပါဘဲ ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ခြင်း၊ နှာမြောခြင်းဖြင့် လည်ပင်းတမော့မော့နှင့် ကြည့်နေကြရသော ဇာတ်လမ်းမျိုး ဖြစ်ချေသည်။

နောက်ဆုံးဖြစ်သော အခန်း၌ လူကြမ်းမောင်တင်ဖေမှာ ဗီလိန်တို့၏ သွားရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီးပြီဟူ၍ ဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက်တို့

က စိတ်ချလက်ချနှင့် ဖုံးပေါ်တွင် အတူယှဉ်တွဲကာထိုင်လျက်၊ အစေခံအား စားစရာ များ ယူခဲ့ရန်အမိန့်ပေးထား၏။

အစေခံထွက်လာရမည့် တံခါးပေါက်မှ အစေခံမပေါ်လာဘဲ ဗီလိန်သည် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကိုကိုင်လျက် ဝင်လာရာ ဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက်မှာမူ ကား လှည့်၍မကြည့်သဖြင့် မသိသေးဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကျီစယ်လျက်ရှိကြ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ သုံးဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါတွင် သုံးဦး လုံးတို့၏ မျက်နှာထားမှာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်နှင့် လိုက်လျောလှသည်ဖြစ် သောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်တကွ ပညာသင်များ မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိ ကြ၏။ ခင်မြတင်သည် မိန်းမသားပီပီ ကြီးစွာသော အံ့သြခြင်းဖြင့် မျက်လုံးပြူး လျက်ကြည့်နေရာ ဇာတ်လိုက်မောင်စိုးတင့်သည် တစ်ခဏကလေးမျှ မဝေခွဲနိုင် အောင် ရှိနေပြီးနောက် ယောက်ျားကောင်းပီသစွာ ဗီလိန်ကို ခုခံရန် ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် ဗီလိန်၏ လက်ချက်ဦးသောကြောင့် ဇာတ်လိုက်သည် ရှေ့သို့ အလျား မှောက်လဲသွားရာ နောက်တစ်ခဏ၌ ဗီလိန်သည် မိမိကိုယ်ကို အစတုံးအောင် ဝိုင်းရင်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ဖဲသုံးချပ် ဇာတ်ကားတွင် ပါရှိသော ဇာတ်လမ်းအ ကြောင်းကို ဤမျှလောက် ပိုမိုဖော်ပြရန် အလိုမရှိ။ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မဟုတ် ချေ။ ဤမျှလောက် ရေးသားဖော်ပြခြင်းမှာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဘက်၌ ကိုယ်တိုင်လုပ် ကိုင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်နှင့် ဟိုတယ်၌တွေ့ဆုံ၍ ၎င်းဇာတ်ကားအကြောင်းကို ဆွေး နွေးကြရာတွင် ထိုလူ၏ စကားများမှာ ယုံကြည်ထိုက်၊ မယုံကြည်ထိုက်ကြောင်းကို ဖတ်ရှုသူတို့ ချင့်ချိန်နိုင်ရန်အတွက်မျှသာလျှင် ထိုမျှအထိ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ချေ သည်။

ထိုည၌ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ စီမံချက်အရ ဇာတ်လိုက်မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့သည် ဘုရင့်ရုံသို့ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ဇာတ်ကားအဆုံးတွင် လူကြီးလူကောင်းများ၏ ချီးမြှောက်ထောက်ခံစာများကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြား ရလျက်ရှိစဉ် စူးစူးဝါးဝါးရှိအောင် ဟစ်အော်ရယ်မောလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က တည်ခင်းကျွေးမွေးသော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေကြသော လူကြီးလူကောင်းများသည် အသံကြားရာသို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍ကြည့်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ၎င်းဇာတ်ကား မပြီးမီကပင် ထိုသူကို မြင်ရသဖြင့် ဤမျှ လောက် နွမ်းနယ်ပေကျသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် သည် လူကြီးလူကောင်းပရိသတ်အတွက် သက်သက်ဖိတ်ကြားထားသော ဤဖွဲ့

မျိုးကို မည်သည့်နည်းနှင့် ဝင်ခွင့်ရသည်ကို စဉ်းစားမရချေ။ ထိုခဏ၌ ၎င်းသည် နောက်ဆုံးကုလားထိုင်တန်းမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ လှောင်ပြောင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပရိသတ်အားလုံးကိုကြည့်လျက် “ဗီလိန်ကိုင်လာတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးဟာ ယမ်းတောင့်မပါမှန်းသိလျက်သားနဲ့ ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ရတာဟာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲကွ၊ ထို့ ဒါနဲ့များ လက်ခုပ်တသောသောတီးပြီး ချီးမွမ်းလိုက်ကြတာ အားလုံးလူရူးတွေချည်းပဲ” ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်များအနက် တစ်ယောက် “ဘယ်က အရူးကို သွင်းထားကြသလဲ၊ ဆွဲထုတ်ပါစေလား” ဟု အော်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်ရန်လက္ခဏာ မရှိဘဲ “ဇာတ်လမ်းမှာပါတဲ့ မိန်းမဟာ တကယ့် သတ္တိကောင်း ပြထားတာကတော့ အရေးကြီးတဲ့အခါမှာ ကြောက်ချေးပါတော့ မလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒီဟာကို ခင်ဗျားတို့က ကားကောင်းခေါ်ကြသလား၊ အလကား လူတွေချည်းပဲ” ဟု ဟစ်အော်ပြန်၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သောသူက “ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိသလဲ” ဟု မေးရာ အဝတ်ဟောင်းများနှင့်လူက “ဒီဟာ ထိုးဇာတ်မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်၊ မူရင်းဖြစ်ပျက်ပုံကို ကျုပ်သိတယ်။ ဒီမိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကြောက်မွေးပါလျှင် ဇာနည်နဲ့ နတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး။ ကျုပ် သေသေချာချာသိတယ်” ဟု ရဲဝံ့စွာ ပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုသူသည် ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလျက် ရုံပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ ပရိသတ်များမှာ လူရူးဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူဆန်းဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးတွေးတောပြောဆိုကာ ကျန်နေရစ်ကြလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ လူရူးတစ်ယောက်နှင့်မတူသော ထိုသူ၏ အမူအရာကို မြင်သဖြင့် စုံစမ်းအံ့ဟု အကြံဖြစ်ပြီးလျှင် ရုံပြင်သို့ ချက်ချင်းထွက်၍ လိုက်သွားရာ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့တွင် မိသည်နှင့် ပခုံးကိုပုတ်လျက် ကွန်တီနင်တယ်သို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်၏။

(ဒေါသတကြီးနှင့်) “ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသိပါကလား”

ထိုသူမှာ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားရှိသော်ငြားလည်း မျက်နှာထားမှာ မာနကြီးဟန်ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ သာ၍ပင် သိကျွမ်းလိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ ၏။

“ကျွန်တော်လည်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဘုရင့်ရုံထဲမှာ ခင်ဗျား ခုတင်က ပြောသွားတဲ့စကားကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်သဘောအရမှာတော့ ဒီနေရာမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးဟာ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း ပြခြင်းဟာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်”

(ကျွန်တော့်အား ရှုတ်ချဟန်ကြည့်လျက်)

“ခင်ဗျား ဒီလိုထင်ရင် ခင်ဗျားမှားတာပေါ့။ ဒါဖြင့်လာ ခင်ဗျားတိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ပြီး ခင်ဗျားနားလည်အောင် ကျုပ်ရင်းပြမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်သို့ ဝင်ကြပြီးနောက် စားစရာများကို မှာယူကြရာ ထိုသူသည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် လျင်မြန်စွာ စားသောက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩစွာဖြင့် ထပ်လောင်းမှာယူရပြန်၏။

“ကျုပ်စားပုံကို ခင်ဗျားမအံ့ဩနဲ့။ ကျုပ်အဖြစ်မျိုး ခင်ဗျားကြိုရရင် ကျုပ်လိုပဲ ခင်ဗျားစားမှာပါ။ ပါးစပ်နဲ့ စားစရာ မတွေ့ရတာ နာရီပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ကြာသွားပြီဗျ။ တမြန်နေညက ညစာဟာ ကျုပ်မှာ နောက်ဆုံးစားရခြင်းပဲ ခင်ဗျ”

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ကရုဏာဖြစ်သည်နှင့် မုန့်ချိုများသာလျှင်မကဲဘဲ ဘီစကိတ်၊ ကက်တလိတ် အစရှိသော ဆိုက်ဒ်များကို မှာယူကျွေးမွေးရလေ၏။ ဝမ်းဝအောင်စားပြီး၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိပြီးနောက် ထိုသူသည် အလွန်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် ဂုဏ်ထိုက်ခွဲမှီကာ ပြုံးရွှင်စွာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိုက်လျက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုင်း ကျွေးခမွေးခလေး ကျေအောင် ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ”

(ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာနှင့်) “ဒီလိုတော့ သဘောမထားနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကရုဏာနဲ့ ကျွေးတာပါ။ အဖိုးအခရယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့။ ခင်ဗျားပြောချင်မှ ပြောပါ”

“သည်းခံပါမိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်က စိတ်ချင်ပေါက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ကော်ချင်ခတ်ချင်တဲ့ သဘောတွေအားကြီးနေလို့ပါ။ ရှေးအခါက ကျုပ်ကောင်းကောင်းစားစဉ်ကတော့ ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အကြံအစည်အပေါက်အလမ်းမတည့်တော့ လူဆိုတာ ကော်ချင်ခတ်ချင်တတ်တာမျိုးလားဗျာ၊ သည်းခံဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ တောင်းပန်ရလောက်အောင် မဟုတ်ပါဘူး”

“ခုတင်က ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ကားကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ သိပ်ကောင်းပေတာပဲ”

“အဲဒါ ကျုပ်ရေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ”

“ဘယ်နှယ်ပြောတယ်”

“ဒီဇာတ်လမ်းကိုလည်း ကျုပ်ရေးခဲ့တယ်။ မူလဇာတ်လမ်းတုန်းကလည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက်လည်း လုပ်ခဲ့တယ်”

“မူလဇာတ်လမ်းကိုဆိုတာ ဘယ်နှလဲဗျ။ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဒီတစ်ခါပဲ ရိုက်ဖူးသေးတယ် မဟုတ်လား”

“တစ်ပိုင်းက ဟုတ်တယ်၊ တစ်ပိုင်းက မဟုတ်ဘူး။ တစ်ပိုင်းဟာက ရှေးတုန်းက တစ်ခါရိုက်ဖူးပြီ။ ခုတောင် ကော်ပီရိုသေးတယ်”

“ဒီအကြောင်းကို အခု ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က သိသလား”

“သိသလား မသိသလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ နို့ပေမယ့် ရိုက်ဖူးတဲ့ဇာတ်လမ်းဟာက ပြတော့မှာ မဟုတ်လေတော့ အကြောင်းမထူးလှပါဘူး”

“ဘယ်အပိုင်းက ခင်ဗျားပါဖူးသလဲ”

“ဇာတ်လိုက်မင်းသား စိုးတင့်နေရာဟာ ကျုပ်နေရာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက်မင်းသား လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ပါးချောင်ကျကျ မျက်တွင်းဟောက်ဟောက်နှင့် ဆေးလိပ်သောက်လျက်ရှိသောလူကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

“ကျုပ်လူပုံကိုကြည့်ပြီး ဇာတ်လိုက်လုပ်ဖူးတယ်ဆိုလို့ ခင်ဗျားက မယုံနိုင်ပေဘူးပေါ့။ သို့သော် ဟိုတုန်းက ကျုပ် ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ။ နေဦး အစကစပြီး ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျားနားထောင်”

ထိုလူသည် ဆက်လက်၍မပြောသေးမီ ဘီယာခွက်ကို ကျိုက်ချ၍ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြန်လေ၏။

“ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဘက်မှာ ဝါသနာပါလေတော့ ယခုလို ကားကြီးတွေ မဟုတ်သေးဘဲ တောက်တီးတောက်တဲ့ ကားကလေးတွေ ရိုက်တဲ့ လက်ထက်ကတည်းက ဇာတ်ထုပ်ကလေးတွေလည်း ရေးခဲ့တယ်။ လူကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ပြီး ဇာတ်လိုက်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဇာတ်လမ်းရေးတဲ့ဘက်မှာ ဟိုတုန်းက တော်တော်ကလေး နာမည်ရခဲ့ပါရဲ့။ အခုတော့ လူမသိကြပါဘူး။ နောက်ပေါ်တဲ့လူတွေ ခေတ်စားပြီး ကျုပ်တို့လူစု မြုပ်ကုန်ပါပြီ။ ဘယ်လိုနာမည်နဲ့ ရေးတယ်ဆိုတာလည်း မမေးပါနဲ့တော့။ မထူးပါဘူး။ တစ်နေ့သ၌တော့ မန္တလေးက ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကျုပ်ကို ဒါရိုက်တာအလုပ်နဲ့ ငှားတယ်ဗျ။ ဇာတ်ထုပ် နာမည်တော့ ကျုပ်မေ့နေပြီ။ သို့သော် အဲဒီဇာတ်ထုပ်မှာ ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ ကျုပ်လုပ်စဉ်က ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ခင်မြင့်မြင့်ဆိုပါတော့။ အဲ... သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ မြင်မြင်ချင်းဆိုသလို ချစ်ကြိုက်ကြတယ်”

ထိုသူသည် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေပြီးမှ ဆက်လက်၍...

“ကိုယ်ချစ်ကြိုက်တဲ့မိန်းမဆိုတာ ချောတယ်လှတယ်လို့ ထင်မှတ်ကြစမြဲ ပဗျာ။ သို့သော် ခင်မြင့်မြင့်ဟာကတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထင်မြင်ချက် မဟုတ်၊ မန္တလေးမြို့ပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားတိုင်း၊ ဈေးသူဈေးသားတိုင်း၊ ရုံးသူရုံးသားတိုင်းက ချောတယ်လှတယ်လို့ ထင်မြင်ချက်အတိုင်း တနင်္ဂနွေနေ့ များဆိုရင် သူ့အိမ်ရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တသောသော တဝန်းဝန်း တရုန်းရုန်း နေတာပဲဗျာ။ ချောလည်း ချောပါပေတယ်။ မြင်ရသူတိုင်း အသက်ရှူမှားမတတ် ပါပဲ။ ခုတင်က မြင်ခဲ့ရတဲ့ ခင်မြတင်လည်း တော်ပါရဲ့။ သို့သော် ခင်မြင့်မြင့်နဲ့စာ လိုက်တော့ တောသူကြီးလို ကြမ်းထော်ထော်ကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါထက် အပြင်ဘက်က ပိုးကြပန်းကြတဲ့လူတွေ ထားလိုက်ပါဦးတော့၊ ကျုပ်တို့ဇာတ်လမ်း ထဲမှာ လူကြမ်းဗီလိန်လုပ်တဲ့ မြေလတ်သားဘဂျမ်းဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း ခင်မြင့်မြင့်ကို ပိုးနေတာကိုးဗျ။ ဒီနေ့က ကျုပ်ရန်သူပဲ...”

ဘိုင်စကုပ်ဇာတ်ကားတွေဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ့်ဇာတ်ကွက် မရောက်သေး တဲ့အခါမှာ ရယ်ရယ်မောမော၊ ရောရောနှောနှော နေတတ်ကြတာမျိုးလားဗျာ။ ကျုပ် မှာတော့ ဒါရိုက်တာဖြစ်လေတော့ ဒီလူနဲ့လဲပါရ၊ ဟိုလူနဲ့လဲပါရ၊ သူတို့တစ်တွေ ကတော့ ကိုယ့်အလှည့်မဟုတ်ရင် လူအားတွေဖြစ်လေတော့ ဘယ်အခါမဆို လှည့် ကြည့်လိုက်ရင် ဘဂျမ်းဆိုတဲ့ကောင်က ခင်မြင့်မြင့်အနားမှာ တပွတ်သပ်သပ်ချည်း ပဲဗျ။ ကျုပ်မှာတော့ အလုပ်သာလုပ်နေရ စိတ်ကို မဖြောင့်နိုင်ဘူး။ မပြုံးနဲ့ဗျ။ ခင် ဗျားက ခင်မြင့်မြင့်ကို မမြင်ဖူးလိုက်ရလို့ မြင်ဖူးရင်လည်း ကားထဲမှာဖြစ်လိမ့်မယ်။ အပြင်ရုပ်က ကားထဲမှာထက် ဆယ်ပြန်မက ချောတဲ့မိန်းကလေးဗျ”

“ယုံပါတယ်ဆရာကြီးရယ်။ ပြောသာပြောပါ”

“အမှန်ပြောရမှာဖြင့် မူလတုန်းက တစ်ဘီးလိမ့်ဆိုတဲ့စကားလို ကျုပ်က သက်သက်ချစ်ကြိုက်နေရတာပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါရိုက်တာနဲ့ဆိုင်ရာစကားကလွဲ လို့ ခင်မြင့်မြင့်နဲ့ကျုပ်နဲ့ စကားနှစ်ခွန်းပြည့်အောင် မပြောရသေးဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ လည်း ဘဂျမ်းကောင်ကို ကျုပ်က သာပြီးငြူစူတာပေလေ။ ကျုပ်သိရသလောက်မှာ လည်း ခင်မြင့်မြင့်က ဘဂျမ်းကိုအားပေးအားမြှောက် ပြုဟန်မတူပါဘူး။ ဟို အကောင်ကသာ ဇာတ်သားတိုင်း မေးငေါ့လောက်အောင် တစ်ရစ်ထဲရစ်ပြီးတပွတ် သပ်သပ် လုပ်နေတာပါ။ ဒီအကောင်က ဒီလိုလုပ်လေ ကျုပ်က သူ့ကိုရွံ့လေ မုန်းလေဆိုတာလည်း သူသိသဗျာ။ ဒါမျိုးဟာ ဝိုင်ယာလက်ထက်ထောင် ဆိုးသေး တယ်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အင်မတန်သိတာကလားဗျာ”

“အသိဆုံးပဗျာ၊ ဆိုပါဦး”

“ရှေးဦးစွာ ဘဂျမ်းနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုတည်ရသလဲဆိုတော့ ဗီလိန်ဘဂျမ်းကို ကင်မရာနားကပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခံစေတဲ့အခိုက်မှာ ခင်မြင့်မြင့်က အဝေးကလူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရာကနေပြီး ရယ်လိုက်တယ်ဗျ။ ခင်မြင့်မြင့်ရယ်သံကြားလိုက်ရရင်ပဲ ဘဂျမ်းဟာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံနေရာက ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဒီကားပျက်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ဒါနဲ့ဓာတ်ပုံရိုက်ခံနေတုန်း တောင်ကြည်မြောက်ကြည့်မလုပ်ဖို့ ဘဂျမ်းကိုကြိမ်းလေတော့ ဘဂျမ်းက ကျုပ်ကိုနှိုင်းတုန်း... ထောင်းရမလားလို့ ရန်ငြိုးကြီးဖွဲ့တာကိုးဗျ။ အဲဒီခဏတုန်းက ဘဂျမ်းက ကျုပ်ကိုပွတ်ချေလို့ရရင် ပွတ်ချေပစ်ချင်တယ်။ ဒါလောက်ပဲ မုန်းဟန်ရှိပါရဲ့။ သို့သော် သူ့အမုန်းနဲ့ ကျုပ်အမုန်းဟာတော့ဖြင့် ဒီဂရီချင်းတယ်ကွာလှမယ် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်...”

“အဲဒီနေ့ကစပြီး ဘဂျမ်းဟာ ကျုပ်ကို မခေါ်နိုင်မပြောနိုင် မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ တစုစု တအောင့်အောင့် လုပ်နေတော့တာပဲဗျာ။ တစ်နေ့သ၌တော့ ဒီထက်ဆိုးဖို့အကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ပါရောဗျာ။ မင်းကွန်းဘက်မှာ စခန်းချပြီး ဓာတ်ရင်ရိုက်နေကြတုန်းမှာ ညနေခင်းအချိန် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ဖို့ ချုံကွယ်ရာ အသွားမှာ လားလားဗျာ... ဘဂျမ်းဟာ အင်မတန်ယုတ်ညံ့တဲ့အကောင်ဗျ။ ခင်မြင့်မြင့်ကို သူက ချုံကွယ်ကနေကောင့်ပြီး ထွေးလားလုံးလား ဖြစ်နေကြတာကိုးဗျ။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ဘာမှမပြောနဲ့ ဘဂျမ်းလည်ကုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ညှစ်ကိုင်ပြီး လက်သီးနဲ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီးထိုးလိုက်တာ ခင်ဗျားအကောင်နေရာတင် ဖင်ထိုင်ရက်လဲပြီး စေတီပျက်နဲ့ နောက်စေ့နဲ့ဆောင့်မိလိုက်တာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ မထနိုင်ဘူးဗျာ”

“မိန်းကလေးကော ပြေးရောလား”

“ဘယ်က အပြေးခံမလဲဗျာ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးလောက် အခွင့်သာတာ ဘယ်မှာရှိဦးမှာလဲ။ သူ့ကိုစော်ကားတဲ့ လူဆိုးလက်က ပူပူနွေးနွေး ကယ်ဆယ်ပြီးစဖြစ်လေတော့ လက်ကလေးအသာကိုင်ပြီး ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း ပြောတာပေါ့လေဗျာ”

“ဘဂျမ်းနဲ့တုန်းကလို ရုန်းသေးသလား”

“ဒီကအကောင်က အတင်းအဓမ္မမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာရုန်းမှာလဲဗျ။ ဪ ခင်မြင့်မြင့်... ခင်မြင့်မြင့်”

ဤနေရာ၌ ထိုလူသည် ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို စိတ်ထဲတွင် တစ်ဖန်ပေါ်လျက်ရှိနေဟန်ဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဆိတ်ငြိမ်စွာဖွာလျက် ရှိနေ၏။
ထို့နောက်မှဆက်လက်၍...

“ချစ်လို့ကြိုက်လို့သာ လင်မယားအဖြစ် ရောက်ကြတာပေါ့လို့ ပြောတော့ ပြောကြမှာပဲ။ သို့သော် ချစ်ကြိုက်ကြပုံချင်းတော့ မတူသေးဘူးမှတ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကိုပဲ ကဲကိုကဲလွန်းတယ်မှတ်တယ်။ ခင်မြင့်မြင့်ပါးစပ်က ချစ်ပါတယ်။ ကြိုက်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းကို ကြားရတဲ့အချိန် ဒီနေရာကစပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲနည်း ပြောင်းလဲသွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ခွေးဟောင်သံဟာလည်း ကျုပ်နားထဲမှာ သာယာတာပဲ။ ချုံကလေးတွေဟာလည်း ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ လှတာပဲ။ ညနေစောင်း မြူကလေးသမ်းပြီး နှင်းကလေးရစ်လာတာကို ကြည့်ရတာကို အရှင်လွန်းလို့ အော်ဟစ်ပြီး ရယ်လိုက်ချင်တယ်။ ဪ... မေတ္တာ... မေတ္တာ”

“လဲနေတဲ့ ဘဂျမ်းကောဗျ”

“ခင်မြင့်မြင့်က လန့်အော်လိုက်လို့ ဘဂျမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးမယားက စေတီပျက်က အုတ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲနုတ်နေတာ မြင်ရတာကိုးဗျ။ သူ့အကြံက ကျုပ်နောက်ကနေပြီး ခဲနဲ့ပေါက်မလို့ဟာ။ ကျုပ်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေတာမြင်လေတော့ ဗလချင်းမတုဝံတာနဲ့ ယီးတီးယားတားလုပ်ပြီး အုတ်ချပ်ကိုပြန်ချ။ ဘာလို့လို့နဲ့ ယောင်ချာချာလုပ်ပြီး သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နဲ့ ထွက်သွားပါရောဗျာ”

“ကျေတော့ မကျေဘူးပလေ”

“ဘယ်က ကျေလိမ့်မလဲဗျာ။ နောက်တော့ ခင်ဗျားကြားရပါလိမ့်မယ်။ ခင်မြင့်မြင့်ကတောင် သူ့မျက်နှာထားကြီးကို ကြောက်လှပါတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘဂျမ်းတစ်ယောက်တည်းမကသေးဘဲ ဒီအကောင်မျိုးတစ်ရာတစ်ထောင်ကိုပင် မကြောက်ထိုက်ကြောင်း သမီးရည်းစားထုံးစံအတိုင်း အားပေးရတာပလေဗျာ”

“နေပါဦးဗျာ၊ ဒါထက် ဒီကနေ့ညနေ ကျုပ်တို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ကားနဲ့ ခင်ဗျားအဖြစ်အပျက်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဆိုင်သလဲ”

“နေပါဦးဆရာကြီး၊ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ နိဒါန်းရှိပါသေးတယ်။ ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ဒီလိုဗျ။ မန္တလေးက ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ ကျုပ် အလုပ်လုပ်ပြီး ခင်မြင့်မြင့်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေစဉ် ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျုပ်ရေးတယ်။ ရေးပြီးခင်မြင့်မြင့်ကို ပြတော့ သူက ကျုပ်တို့ အတူတူ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကို ပြကြည့်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားမှာ ကျုပ်က ဒါရိုက်တာမလုပ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ဇာတ်လိုက်မင်းသားလုပ်ပြီး ခင်မြင့်မြင့်နဲ့တွဲဖို့ ခင်မြင့်မြင့်ကပဲ အကြံပေးတယ်။ ဟိုတုန်းက စိတ်

ကူးယဉ်လိုက်ကြတာတွေများ ပြန်ပြောရရင်တော့ဗျာ စာတစ်အုပ်ရေးလို့တောင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ကူးယဉ်တွေဖယ်ပြီး အဖြစ်အပျက်လောက်သာ ပြောပါတော့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်မြင့်မြင့်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပြုကြည့်တော့ သူက အင်မတန်နှစ်သက်ပြီး ချက်ချင်းဝယ်ယူဖို့ သဘောတူရုံမက ခင်မြင့်မြင့်နဲ့ ကျုပ်နဲ့တွဲဖို့ အကြံကိုပါ သဘောတူလိုက်ပါရော ဗျာ၊ နှစ်ယောက်သားလက်တွဲပြီးတောင် ကမိကြသေးတယ်။ သူဌေးက ဗီလိန်နေ ရာမှာတော့ ဘဂျမ်းကိုပဲ အသုံးပြုဖို့ပြောတယ်။ ကျုပ်ကတော့ သဘောမကျလှ ဘူးပေါ့။ သို့သော် သူ့စာချုပ်နဲ့သူဖြစ်လေတော့ ကျုပ်တို့က ကန့်ကွက်ဖို့ တာဝန် မရှိဘဲကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ ခင်မြင့်မြင့်က စိတ်လေးလေးနဲ့ပဲ ဘဂျမ်းပါစေဖို့ကို သဘော တူလိုက်ရတာတယ်။ ဘဂျမ်းရဲ့အမှုအရာကလည်း ဟိုနေ့က ဟိုလိုဖြစ်ပြီကတည်း က ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပျူပျူငှာငှာပဲဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ခင်မြင့်မြင့်ဟာ ချစ်ကြိုက်နေလို့ မကြာမီ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း တစ်ဇာတ် လုံးက သိကြတယ်ပေါ့။ ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားရိုက်ပြီးပြီးချင်း ကျုပ်တို့ မင်္ဂလာ ဆောင်ကြဖို့ စီမံထားတယ်။ ဘဂျမ်းက ဒီအကြောင်းကြားရလို့ ဝမ်းမြောက်တဲ့ အကြောင်းများတောင် ကျုပ်ကို ပြောသေးတယ်ဗျ။ အာဂအကောင်ပဲဗျ။ ဒီဇာတ် လမ်းကို ကျုပ်ရေးမိခြင်းဟာ ကျုပ်ရည်းစားသေဖို့ ရေးမိတာပါပဲဗျာ”

“အစဉ်လိုက် ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ရှေ့ကို ကျော်ကျော်ပြီး မပြောစမ်းပါနဲ့”

“သည်းခံပါဗျာ၊ ဆုံးလဲဆုံးလုနီးပါပြီ။ သေသေချာချာနားထောင်နော်။ ခုတင်က ကြည့်ခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားနဲ့မင်းသမီးဟာ ဗီလိန်ကို သုတ်သင်ပြီးပြီအမှတ်နဲ့ စိတ်ချလက်ချ ဖုံပေါ်မှာထိုင်နေကြပြီး အစေခံကို စားစရာ များယူခဲ့ဖို့ ခိုင်းလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်လမ်းကို မူလဦးစွာရိုက်ခဲ့ စဉ်က ကျုပ်က ဇာတ်လိုက်ဗျ။ ခင်မြင့်မြင့်က မင်းသမီးဗျ။ ရိုက်ခဲ့တာကတော့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ။ နို့ပေမယ့် မနေ့က ရိုက်ခဲ့ရသလို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ စွဲပြီး ကျန်ရစ်နေတုန်း ရှိသေးတယ်ဗျာ။ လက်ထပ်ဖို့ရက်ကလည်း သန်ဘက်ခါဖြစ်လေ တော့ ခင်မြင့်မြင့်နဲ့ ဖုံပေါ်မှာ အတူတူတွဲပြီး ထိုင်နေလိုက်တာကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးစည်းစိမ်ရှိနေတာပဲ...”

“ဒါရိုက်တာလုပ်တဲ့လူကလည်း ဗီလိန်ဘဂျမ်းကို ခြောက်လုံးပြုပြီး ဘယ် လိုကိုင်ရမယ်၊ ဘယ်လိုဟန်ပန်နဲ့ ဝင်ခဲ့ရမယ်၊ ဘယ်လိုမျက်နှာထားနဲ့ လာရမယ် ဆိုတာကို သင်ပြနေတုန်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ဖုံပေါ်မှာ စည်းစိမ်နဲ့ထိုင်ပြီး ကြည့်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ အလုံးစုံသင်ပြပြီးတဲ့အခါကျတော့ ကင်မရာလည်းလှည့်”

ရော ဘဂျမ်းလည်း ခြောက်လုံးပြူးကြီးကိုကိုင်ပြီး ဝင်လာပါရောဗျာ၊ ဝင်လာပုံက တော်တော်နေရာကျတယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့ကို မုန်းထားပုံမျက်နှာထားဟာလည်း တကယ်စင်စစ်ပဲလို့တော့ ဆိုလောက်ပါပေတယ်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာကို ကျုပ်ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ ဒီအကောင်ဟာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်အလျောက်သာ ကျုပ်တို့ကို မုန်းခြင်းမဟုတ်၊ အကယ်စင်စစ် မုန်းခြင်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့မျက်နှာထားမှာ ပြနေတယ်လို့ ကျုပ်တွေ မိတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ နည်းနည်းရင်ထဲက ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်...

“သို့သော် ကျုပ်တို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အလှည့်ကျတဲ့အတွက် ကင်မရာကို ကျုပ်ဘက်လှည့်လိုက်သော ဇာတ်ကွက်နဲ့ဆိုင်ရာ မျက်နှာထားမျိုးကိုသာ ထားလိုက်ရတော့တာကိုးဗျ။ ဘဂျမ်းက ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ဆီလာရော၊ ကျုပ်က ထိုင်ရာကထ၊ ဘဂျမ်းက ကျုပ်ကိုခြောက်လုံးပြူးနဲ့ချိန်၊ ချိန်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခြောက်လုံးပြူးမှာ မူလစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဗလာယမ်းတောင့်မဟုတ်၊ ကျည်ဆန်ပါတဲ့ ယမ်းတောင့်ထိုးထားကြောင်းကို ကျုပ်ရော၊ ခင်မြင့်မြင့်ပါ တစ်ပြိုင်တည်းသိကြတာကိုးဗျ။ သူက ကျုပ်ကို ဒီနည်းနဲ့သတ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်း သူ့မျက်နှာထားက ထင်ရှားစွာပြနေတယ်။ ငါ့အကြံအောင်ပြီဟ နင်တို့သေပေတော့လို့ ထုတ်ဖော်ပြီးမပြောသော်လည်း ပြောဘိသကဲ့သို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးက ရိပ်မိတဲ့အတွက် ကျည်ဆန်ကိုရှောင်ဖို့ ကြမ်းပေါ်ကိုဝမ်းလျားထိုးပြီး အိပ်လည်းအိပ်လိုက်ကရော ဒိုင်းခနဲမြည်ပြီး ဗိုက်ထဲကနွေးခနဲဖြစ်ပြီး သတိလစ်သွားပါရောဗျာ”

ထိုလူသည် ဆက်လက်၍ မပြောသေးဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့လေရာ ၎င်း၏ လက်များမှာ တုန်လျက်ရှိ၏။

“ခင်မြင့်မြင့်ရော”

“နေဦးလေဗျာ ပြောပါမယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာက ကျုပ်မှာ သေနတ်မှန်သော်လည်း ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး ကင်မရာကို မရပ်ဘဲရိုက်မြဲတိုင်း ဆက်ရိုက်နေတာကိုးဗျ။ သူ့ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေကို နောက်ခြောက်လလောက်ကြာလို့ ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့အခါမှာ ကျုပ်မြင်ခဲ့ရတယ်။ သတ္တိကောင်းလိုက်တဲ့မိန်းမဗျာ။ ဇာတ်လမ်းအတိုင်းမှာတော့ ခင်မြင့်မြင့်က သေနတ်ကိုမြင်တဲ့အခါမှာ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်သွားဖို့ ဒါရိုက်တာက သင်ထားတယ်။ နို့ပေမယ့် ဘဂျမ်းက ကျည်ဆန်အစစ်ပါတဲ့သေနတ်နဲ့ ကျုပ်ရင်ဘတ်ကို ချိန်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်ရှေ့ကဝင်တဲ့ပြီး ထိုးကာလိုက်တာ သူ့မှာတော့ ရင်ဘတ်ကို မှန်ပြီး နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီးရော၊ ကျုပ်မှာတော့ ဗိုက်ကိုမှန်ရော၊ ဓာတ်ပုံကို ကျုပ်

သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့တယ်။ ကြောက်ခြင်းလန့်ခြင်းဆိုလို့ တစ်ဆိတ်ကလေးမှ မတွေ့ရဘူးဗျာ။ ရည်းစားအသက်ကို ကိုယ့်အသက်နဲ့ ကာကွယ်တဲ့ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ဘယ်တော့ကျွန်တော် တွေ့ရဦးမှာလဲ မိတ်ဆွေ”

ထိုသူသည် ဆက်လက်၍ စကားမပြောသေးဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေခြင်းကို အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော်စောင့်ပြီးမှ...

“ဘဂျမ်းကောဗျ”

“တတိယယမ်းတောင့်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သွားကုန်ကြပြီ။ ကျုပ်ပဲကျန်နေတော့တယ်။ ကျုပ်လည်း မကြာတော့ပါဘူး။ လိုက်ရုံသာရှိပါတော့တယ်။ အခုတောင်မှ ဖဲသုံးချပ်ဇာတ်ကားကို တခြားကုမ္ပဏီက ပြန်ရိုက်တယ်ဆိုလို့ ဟိုကျရင်ခင်မြင့်မြင့်ပြောပြရအောင် ကျုပ်လာကြည့်တာပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဝမ်းလည်းတောင့်ပြီး ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျုပ်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ထိုကဲ့သို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ထဲက မကျေနပ်သေးသည်နှင့် အပေါက်မှ မျှော်ကြည့်သောအခါ ထိုသူသည် တံတားကြီးပေါ်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍သွားနေသလို မီးရောင်တွင် မထင်မရှား ရေးရေးမျှမြင်လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းမ၏ အဝတ်အစားများမှာ ထိုသူကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ သစ်သစ်လွင်လွင်နှင့် အရောင်တောက်ပစွာ ရှိသည်ဟုထင်မှတ်၍ ခင်မြင့်မြင့်ကို သတိရသည်နှင့် ကြည့်ရင်းပင် ကြက်သီးများထလာမိသေးပေသတည်း။

ကိုယ့်ရူးကိုယ်ပတ်

မောင်တင်ဖေသည် အစိုးရဘက်၌ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားသက်သက်ကိုသာ အစဉ်မပြတ်ကြည့်လျက် မြောက်သင့်သူကို မြောက်၊ အဆင်းတွန်းသင့်သူကို တွန်းတတ်သောသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အတော်ပင် ကြီးပွားလာခဲ့၏။ ထို့ပြင် မကြာသေးမီက ကာလကတ္တားရိန်းဂျားထိတွင် ဒုတိယဆုရခဲ့သူဖြစ်၍ မိမိ၌ရှိသော ကားဟောင်းကို မရောင်းချသေးမီ ကာသစ်တစ်စီးကို ဝယ်ယူပြန်သဖြင့် တစ်စီးသောကားကို မိမိအား မသိရသော ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့၏။ ၎င်းအကြံအစည်မှာကား မိမိက တစ်သက်ပတ်လုံး ရန်သူကြီးအဖြစ်နှင့် သဘောထားလာခဲ့သော သူငယ်ချင်း မောင်ဘမြင့်ကို သတ်ဖြတ်ရန် ဖြစ်ချေ၏။

ထိုည၌ မောင်တင်ဖေသည် ဝိုင်အမ်ဘီအေအသင်းတိုက်တွင် အခြားအသင်းသားများနှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့၍စကားပြောကြစဉ် သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်သော အသင်းသားတစ်ယောက်က လူသတ်မှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အကျယ်တဝင့်ပြောဆိုသည်ကို ကြားခဲ့ရ၏။ ထိုသူ၏ စကားအရမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် သတ်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဟု ဆိုအပ်သောရည်ရွယ်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းရှာဖွေတတ်ကြ

ကြောင်း၊ သူရူးတစ်ယောက်သာလျှင် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲလျက် သတ်ဖြတ်နိုင် မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုသည်မှာ မုန်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ရည်းစားလုမှု ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ သေသူ၏ ငွေကို ရန်ဖြစ်စေ တစ်ခုခုကို ဆိုလိုကြောင်း၊ အဆိုပါ ရည်ရွယ်ချက်များအနက် တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၍ တပ်အပ်သေချာ သိသာ ထင်ရှားသောအခါတွင် လက်သည်ကို ရှာဖွေရန်လွယ်ကူတတ်ကြောင်း စသည် ဖြင့် အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းဖော်ပြလေ၏။ ။ ၎င်းစကားများကို အခြားအသင်းသား များနှင့်အတူ နားထောင်လျက်ရှိသော မောင်တင်ဖေသည် မိမိအားသတိပေးဘိ သကဲ့သို့ ရှိပေသည်ဟု သဘောရလျက် အသင်းတိုက်မှ ဆင်းကြသောအခါတွင် မိမိသတ်လိုသော မောင်ဘမြင့်နှင့်အတူ ရင်းနှီးစွာ ယှဉ်တွဲခဲ့ကြလေသည်။ မောင် တင်ဖေနှင့် မောင်ဘမြင့်တို့မှာ အလွန်တရာ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြသော သူငယ်ချင်းဟူ ၍ အခြားသော အသင်းသားများက မှတ်ယူကြပြီး ဖြစ်လေရကား ထိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးသောအပြုအမူမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်းရှိသည်ဟူ၍ မှတ်ထင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

မောင်တင်ဖေမှာ အလွန်တရာ ပါးနပ်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မောင်ဘမြင့်အပေါ်၌ မုန်းထားခြင်းတည်းဟူသော မိမိ၏ သဘောထားကို အခါခပ် သိမ်းလျှို့ဝှက်သို့သိပ်နိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူမျှ ၎င်း၏ အကြံအစည်ကို မရိပ်မိနိုင်ခဲ့ချေ။ မောင်ဘမြင့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူငယ် ချင်းမောင်တင်ဖေသည် မိမိကောင်းစားသည်ကိုသာ မြင်လိုသည့်အကောင်းဆုံး သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဟူ၍ စိတ်ချယုံကြည်ခြင်း ရှိခဲ့၏။ နက်ဖြန်တိုင်ရောက်၍ မောင်ဘမြင့်သည် မောင်တင်ဖေ၏ စိတ်နေသဘောထားကို သိရသောအခါတွင် အကြီးအကျယ်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မည်မှာ မုချမလွဲပေတည်း။

မောင်တင်ဖေမှာ မောင်ဘမြင့်သည် ထောက်ကြံ့၍ရှိသော ၎င်း၏အိမ်ကြီး သို့ တစ်ယောက်တည်းသွားမည်ဟု သိရှိရကတည်းက တစ်သက်ပတ်လုံး အ ချက်ကောင်းကို စောင့်နေသူဖြစ်သည့်အလျောက် သူငယ်ချင်း၏အသက်ကို ဖြုတ် ရန် စီမံလျက်ရှိ၏။ မောင်တင်ဖေ၏အကြံမှာ ပါးနပ်သောလူတစ်ယောက်၏ အကြံ ဖြစ်သည့်အားလျော်ညီစွာ အလွန်တရာ ကျနသေချာခြင်း ရှိချေ၏။ မည်မျှလောက် ကျနသေချာခြင်း ရှိသည်ဆိုသော် အကယ်၍တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် မိမိ၏အကြံအစည် အထမမြောက်ရှိခဲ့စေကာမူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူများ ပင်လျှင် သတ်ဖြတ်ရန်ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် မောင်တင်ဖေအား စွပ်စွဲနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ မိမိအပေါ်သို့ ရောက်လာမည်ဖြစ်သော ဘေးရန်အပေါင်းတို့ကို မောင် တင်ဖေသည် ကြိုတင်ကာကွယ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့၏။